

АБИ МУНЦЕ

АКО ИСКАШ ДА МЕ ИМАШ

Превод от английски: Детелин Гинчев, 1993

chitanka.info

I

Карол Итън нетърпеливо ровеше из чекмеджето на писалището си. Като не намери това, което търсеше, тя го затвори със силен трясък.

— Много добре си спомням, че я оставих тук — ядосано измърмори под носа си, сбърчила чело.

Нетърпеливата гримаса, разкривила чертите на лицето ѝ, не беше в състояние да развали впечатлението за изключителна женска красота, излъчваща се от цялото ѝ същество. Гарвановочерни коси обрамчваха тясното ѝ одухотворено лице, една златна шнола придържаше буйните им вълни върху главата на девойката. Под тънките извити вежди надничаха дълбоки сини очи — толкова наситено сини, че на пръв поглед изглеждаха черни.

— Рита! — извика високо Карол. — Вземала ли си от писалището ми преписката „Ууд-Крафт“?

— О, да, при мен е. Извини ме — долетя от съседната стая гласът на секретарката ѝ. — Забравих да я върна. Хари ми искаше сведение за миналогодишния стокооборот.

— А ще бъдеш ли така любезна да ми я върнеш вече?

Гласът на Карол звучеше пресилено учтиво. Тя се стремеше винаги да поддържа коректен тон спрямо подчинените си, дори когато ѝ се искаше да закрещи. И сега само барабанящите по бюрото пръсти издаваха нетърпението ѝ.

Обикновено не беше лесно да я раздразни човек, но предстоящата ѝ следобед среща със Скот Уайлдър я занимаваше повече, отколкото би искала да признае. Несигурността относно изхода от преговорите с големия търговски бос я правеше нервна. Лошото ѝ настроение се насочи към Хари Рътлидж, един служител, който от дълги години работеше във фирмата.

Сделката, която Карол се надяваше да сключи днес, беше много важна, може би най-значителната, откакто бе поела управлението на семейното предприятие. Затова и липсата на една незначителна папка

придобиваше за нея в момента много по-голямо значение, отколкото всъщност имаше.

На вратата на кабинета ѝ се появи пищната фигура на Рита. Секретарката ѝ беше нисичка, с огненочервена коса и живи блестящи очи. Тя се приближи безшумно до бюрото по дебелия зелен килим и постави върху него преписката, привеждайки се в дълбок церемониален поклон:

— Заповядайте, Ваше височество!

Карол не издържа и прихна:

— Съжалявам, че се държа така, Рита, но съм много обезпокоена от тези преговори в Чикаго. Освен това имам да свърша още един куп неща, преди да тръгна.

— Знам, мила — търпеливо отвърна Рита.

— Всеки път, когато потърся нещо, се оказва, че е у Хари. Няма ли да поиска да се пенсионира най-сетне, та да се успокоя и аз? Трябваше да излезе в пенсия още преди години — въздъхна Карол.

Хари всъщност не беше лош служител, но от толкова дълго време работеше в „Сувенири от дърво Итън“, че с всички сили се съпротивляваше и на най-малката промяна, която тя се опитваше да въведе. Той беше постъпил във фирмата малко след основаването ѝ в Мисури от Джеймс Итън, бащата на Карол. След смъртта на баща си Карол наследи семейната фирма заедно с Хари Рътлидж. Оттогава беше постоянен трън в петата ѝ. Дразнеха я острите му забележки, с които ѝ даваше да разбере, че не му допадат нейните нововъведения и, че всъщност той е човекът, който трябва да ръководи дейността на фирмата чрез компетентните си съвети.

В началото Карол се бе опитвала да му обясни, че фирмата не може да бъде управлявана и занапред по досегашния начин, но Хари просто не обръщаше внимание на аргументите ѝ и продължаваше да се държи като самозван учител и наставник на младата наследница. След известно време тя се видя принудена да пропуска покрай ушите си забележките му и въздишките за славното минало на предприятието, но тогава Хари започна да саботира реформите ѝ. Както и тази сутрин. И бездруго нямаше достатъчно време, ако искаше да не закъснее за летището, така че причиненото ѝ от него забавяне само наля още масло в огъня. Най-малко веднъж на ден Карол си казваше, че трябва да събере смелост и да го изпрати в пенсия, но сърце не ѝ даваше да го

стори. Все пак той бе служил на баща ѝ, а сега и на нея — в продължение на четиридесет години.

Гласът на Рита я откъсна от мрачните ѝ мисли.

— Внимание. Той може всеки момент да влезе.

Карол пъкна преписката в дипломатическото си куфарче.

— Хари не е отсъствал нито един ден по болест. Дори в отпуск трябва да го пращам насила — разсъждаваше гласно тя.

Рита я погледна, усмихвайки се.

— Знам, Карол — каза. — Досадно е да си заобиколена от хора, които са работили във фирмата по времето, когато още си била в пелени.

Карол сви рамене и се облегна в креслото.

— Ах, Рита, не исках да си изкарвам на теб лошото настроение. Веднъж само да мине тази среща със Скот Уайлдър и пак ще бъде нормална. Без значение дали ще стане сделката или не, поне ще се е свършило с неизвестността.

Секретарката кимна леко с глава.

— Карол, ядовите ти с Хари идват от това, че той почти няма какво да върши, затова се захваща с всекиго и с всичко. Ако искаш да те остави на спокойствие, намери му някакво смислено занимание. Откакто почина баща ти, ти непрекъснато изнемаш задълженията му и сега той практически няма работа.

— Но той се стреми единствено да саботира нововъведенията ми, как бих могла да допусна това? — Карол се изправи и се приближи до закачалката, където висеше блейзъра ѝ от камилска вълна.

— Карол, направи на Хари, а и на себе си, една услуга и му намери някаква по-сериозна работа — опита Рита още веднъж. — Сигурно е ужасно да се чувстваш излишен.

Карол замислено я изгледа. Винаги бе оценявала високо мнението на Рита, която беше незаменима като секретарка. Идеите и предложенията, които даваше, винаги се оказваха сполучливи, а и тя ги бе подкрепяла с неопровержими аргументи. И сега не можеше да се възрази срещу забележката ѝ. Карол трябваше да се съгласи с нея.

— Знам, че си права, Рита, но какво да му възложим? — тя облече дрехата си и застанала пред огледалото, приглади с ръце лъскавата си черна коса.

— Помисли върху това, Карол. Положително ще ти хрумне нещо, ти си пълна с идеи.

Докато се усети, полетът до Чикаго бе вече зад гърба ѝ. През време на тричасовия път с кола от Осейдж Бийч до Сент Луис и краткия полет оттам до Чикаго не бе ѝ хрумнало нищо подходящо за Хари. Рита наистина имаше право, но колкото и да се напругаше, не можеше да реши за какво да го използва. Стана така, че водена от добри намерения, постепенно тя отново се ядоса, защото вместо да се съсредоточи върху предстоящите преговори, губеше ценно време заради него.

Решително изтласка от мислите си Хари и фабриката и се загледа през прозорчето. Самолетът вече се приземяваше на пистата. Никак не беше лесно да се уговори среща със собственика на търговската верига „Уайлдър“, но все пак ѝ се удаде да получи половин час от скъпоценното му време. Тридесет минути, в които Карол трябваше да го убеди, че сувенирите с марка „Итън“ не бива да липсват в нито един от неговите две хиляди сто деветдесет и три магазина из цялата страна.

С бързи крачки тя прекоси оживеното фоайе на летището, токчетата ѝ отчетливо тракаха по мозаечния под. Почти беше достигнала изхода, когато чу името си по високоговорителите. Обърна се и се запъти към гише „Информация“.

— Аз съм мис Итън. Съобщение ли има за мен? — попита едно от трите млади момичета зад стъклото.

Девојката ѝ подаде една бележка.

— Заповядайте, това е за вас — любезно се усмихна тя.

Карол остави куфарчето си на пода и любопитно се втренчи в двата реда върху малкото бяло листче.

„Чакайте ме на изход номер 22.

Скот Уайлдър“.

Учудена, но и малко ядосана от тази неочаквана промяна в плановете ѝ, тя поклати глава и се отправи да търси двадесет и втори изход.

Намери едно свободно място в препълнената чакалня и седна. Сигурно лесно щеше да различи Скот Уайлдър всред заобикалящото я

множество. Взря се в лицата на мъжете около нея. Никой от тях не покриваше представата ѝ за мултимилionер. За момент погледът ѝ се задържа върху един достолепен сивокос мъж — може би беше той? Но още докато изпитателно изучаваше лицето му, зад гърба ѝ прозвуча плътен мъжки глас:

— Мис Итън?

Карол се извърна и огледа високия намръщен мъж, който стоеше зад нея. Тя се изправи почти автоматично, но въпреки ръста си от метър и седемдесет трябваше да повдигне нагоре главата си, за да го погледне в лицето.

— Да, аз съм Карол Итън — отвърна.

Скот Уайлдър беше не само много висок, тялото му беше стройно и подчертано атлетично и сигурно би изглеждало великолепно в спортно облекло. Строгийт тъмносив костюм, в който бе облечен, беше безупречно скроен и ушит, под него носеше фина бяла риза и вратовръзка в цвят бордо. Несъмнено видът му беше на преуспяващ бизнесмен, но Карол не можеше да се отърве от впечатлението, че лицето му издава прикрит вкус към авантюризъм. Красивите му тъмнокафяви очи излъчваха дързост и самочувствие, съчетани е голяма доза проникателност и интелигентност. От цялото му същество лъхаше една мъжествена виталност, която смущаваше. Карол си даде сметка, че никак няма да ѝ е лесно да го убеди да включи нейните продукти в асортимента си, освен ако не представи абсолютно непоклатими доводи в своя полза. Преговорите щяха несъмнено да бъдат трудни, но положително и много интересни!

Скот Уайлдър отмахна кичур гъста черна коса от челото си.

— Много мило от ваша страна, мис Итън, че приехте да се срещнем на това необичайно място — гласът му беше на човек, свикнал да заповядва.

— Не без известни резерви, мога да ви уверя в това, мистър Уайлдър. Вие не ми предоставихте възможността да избирам. Но аз съм готова да се срещна където и да било с вас, за да обсъдим предлаганата от мен оферта.

— На това и разчитах. Виждате ли, трябваше да направя неочаквана промяна в графика си. Налага се спешно да замина за Кливлънд. Секретарката ми се погрижи да ви осигури билет, така че в самолета ще можем да говорим за нашата сделка.

Карол дълбоко си пое дъх от изненада.

— Как, сега ли?

— Да. От канцеларията ми се опитаха да ви открият, за да отменят уговорената среща, но вие вече бяхте тръгнала. И тъй като вече сте тук, струва ми се, че най-доброто разрешение би било да дойдете с мен.

Карол учудено поклати глава, опитвайки се да разбере, какви са намеренията му. Може би нямаше да е толкова лошо, ако разполагаше с повече време, за да изтъкне качеството на продукцията си пред този търговски барон.

— Безпокои ли ви нещо? — попита той.

— Малко съм объркана — усмихвайки се колебливо, отвърна тя.

— От там имате навреме обратен полет до Чикаго, ще можете да хванете връзката си за Сент Луис.

Карол усилено разсъждаваше. По време на полета щеше да има достатъчно време, за да успее да го заинтересува с предложението си, но от друга страна, не можеше да избегне чувството на известна несигурност. Съдбата обикновено беше благосклонна към някого тъкмо тогава, когато се канеше да му нахлузи примка на шията. Но дори и да не успееше да сключи сделка със Скот Уайлдър, ласкаеше я възможността да прекара следобеда в компанията на този известен мултимиллионер. На всичкото отгоре той беше и много обаятелен мъж.

— Добре, съгласна съм — тя взе куфарчето си и се приготви да го последва.

Той повдигна вежди и я погледна развеселен.

— Без никакъв протест? Харесва ми, че бързо вземате решения — хвана я за лакътя и я поведе към изхода. — Елате, пътниците вече се качват на борда.

В самолета една любезна стюардеса в спретната синя униформа ги заведе до техните места. Карол беше свикнала да лети в туристическа класа, затова сега приятно се изненада, че седяха в луксозната първа класа.

Скот Уайлдър ѝ бе предложил мястото до прозореца, а сам седна откъм пътеката.

— Винаги се радвам на един подобен полет — довери ѝ той, докато закопчаваше нейния, а след това и своя предпазен колан. —

Това ми дава възможност за известно време да се откъсна от досадни събеседници и от телефоните.

Забележката му неприятно изненада Карол и тя скришом го погледна отстрани. Дали нямаше предвид и нея, когато говореше за досадни събеседници? Усилено мислеше, как да започне разговора по интересувания я делови въпрос, когато самолетът започна да рулира. Той постепенно увеличаваше скоростта и оборотите на двигателите си, сребристото му тяло се затресе и Карол се вкопчи в страничните облегалки, а кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Едва когато стоманената птица се отлепи от пистата и се издигна във въздуха, тя се отпусна и с въздишка затвори очи. Обичаше летенето, когато бе във въздуха, но оглушителният рев на моторите на старта, когато самолетът се нуждаеше от цялата си мощ, за да преодолее земното притегляне, я хвърляше в паника и се задушаваше.

Когато равномерното буботене на двигателите ѝ подсказа, че са достигнали необходимата летателна височина, тя отново отвори очи и забеляза, че Скот Уайлдър я наблюдава с интерес.

— Я виж ти, изглежда, студената и делова мис Карол Итън може да изпитва чувства, присъщи на простосмъртните.

Леко подигравателният му тон я подразни.

— Нима съм създала у вас впечатлението, че не бих могла да го правя?

Той повдигна въпросително вежди, но не отговори. Очите му блеснаха многозначително, изпусвайки малки златисти искрици смях. После меко каза:

— Може би се нуждаете от едно питие, за да успокоите нервите си?

Карол поклати глава:

— Не, благодаря. Нуждая се от цялата си концентрация, за да задържа самолета във въздуха.

Тя му хвърли бърз поглед и на него му се стори, че различи в очите ѝ отглас от потисната веселост. Засмя се широко:

— В такъв случай няма да ви преча.

Когато угасна надписът „Не пушете“, Скот откопча предпазния си колан, изтегна се удобно в меката седалка и облегна назад глава със затворени очи.

Сега Карол можеше спокойно да го разгледа и тя се възползва от тази възможност. Онова, което видя, само затвърди първоначалните ѝ впечатления от него.

Дори и сега, небрежно излегнат в креслото, той излъчваше почти магнетична сила и жизненост. Всичко по него беше безупречно — като се почне от гъстата му тъмна коса, та до обувките му в обувки от крокодилска кожа крака. Погледът ѝ се задържа на лицето му. То имаше запомнящи се черти — изопнати скули, правилен нос и плътни, чувствени устни. Трапчинката на брадичката му допринасяше за общото малко необичайно, но несъмнено много привлекателно изражение. Но не беше само изразителната му външност, която така силно ѝ импонираше. Карол усещаше у него една невидима вътрешна сила, която го отличаваше от познатите ѝ мъже. Тя се чувстваше малко смутена от близостта си до този елегантен мъж, вдишваща аромата на изискания му табак одеклон. Размърда се неспокойно на мястото си.

II

След като стюардесата им сервира няколко леки закуски, Карол се облегна удобно в мекото кресло. Сега, преодоляла вече страха от излитането, тя беше готова да разисква по работа. Посегна към куфарчето, отвори го и извади необходимите ѝ книжа. Но когато се обърна към Скот Уайлдър, с ужас установи, че той отново бе затворил очи. Карол нервно затрополи с върховете на пръстите си по твърдите папки и го зачака да я погледне. Нищо подобно не се случи. Вгледа се по-отблизо в лицето му и разбра, че той беше заспал.

Карол въздъхна ядосано и отново се замисли, колко важни бяха тези преговори за нея и за фирмата. Как дръзваше Скот Уайлдър така да се отнася с нея? Най-напред беше я принудил да лети с него, а сега изобщо не ѝ обръщаше внимание! Обзе я бясно желание да го хване за реверите и да го разтърси. Вместо това обаче отново се облегна в креслото и се опита да се успокои. Какъв смисъл имаше да се гневи? Трябваше търпеливо да чака. За съжаление, тя беше тази, която се нуждаеше от него, а не обратното.

Карол преценяваше съвсем обективно моментното състояние на предприятието си. През четирите години, откакто го оглавяваше, тя работеше денонощно, влагайки цялата си енергия, за да направи подобрения в него и да модернизира продукцията. Но се нуждаеше от редовни и по-големи поръчки, за да може да реализира замислите си с печалба. Наистина както производството, така и оборотът се бяха увеличили, но инфлацията си казваше думата и изяждаше бързо натрупаните с много труд капитали. Поръчката от Скот Уайлдър ѝ беше жизнено необходима. При мащабите на гигантската му търговска верига можеше да се очаква огромен брой заявени сувенири, което щеше дай позволи не само да запази всичките си работници, но и да реализира значителна печалба.

По времето на баща ѝ фирмата произвеждаше само сравнително ограничен асортимент сувенири от кедрово дърво. Наличието на обширни кедрови гори в тази част на Мисури бе непресъхващ извор за

множеството дървени кутийки, фигурки и дърворезби с имената на градовете, в които се продаваха. В последно време обаче пазарът им започна силно да се стеснява, затова Карол разшири производството с резбовани изделия от орехово дърво. Точно тях се надяваше тя да съумее да пласира на Скот Уайлдър. Но ако той все така продължаваше да спи, нямаше да ѝ се удаде да постигне целта си.

Карол отново погледна към него и, като се убеди, че няма никакви изгледи да се събуди, горчиво въздъхна. Ако не я занимаваха толкова грижите около предприятието, положително щеше да се почувства привлечена от неговия мъжки чар. Но сега беше изпълнена само с глуха ярост и не мислеше за нищо друго, освен за това, колко невъзпитано и егоистично се държеше той.

Когато след известно време пак го погледна, видя с облекчение, че бавно отваря очи. За един кратък миг погледите им се срещнаха. В неговите очи проблесна някаква загадъчна светлина, от която на Карол внезапно ѝ се зави свят и ѝ се стори, че потъва в тъмна и дълбока пропаст — безпомощна, неспособна да се задържи на повърхността.

Скот се засмя с дълбок гръден смях.

— Очите ви хвърлят сини пламъци. Нещо не е наред ли? — провлече кадифеният му баритон.

— Скоро ще се приземим — Карол се опитваше да потисне вътрешното си раздражнение. Не биваше да разбере, колко е ядосана.

Скот погледна скъпия си златен ръчен часовник.

— Наистина. Една малка дрямка по време на полет винаги ми се отразява добре — заключи той и се изправи, предоставяйки на Карол гледката на широките си рамене с тесните хълбоци.

Тя смутено наведе глава. Не биваше в никакъв случай да се поддава на чувственото му излъчване. В края на краищата, той се бе отнесъл безкрайно невежливо с нея. Чисто и просто да си спи! Освен това, далеч не беше първият мъж, от когото се бе чувствала привлечена физически, и съвсем сигурно нямаше да бъде последният. Въпреки това, трябваше да признае, че досега не бе срещала толкова атрактивна мъжественост у никого.

— Радвам се, че полетът ви се е сторил толкова кратък — предизвикателно каза тя. — За мен решително беше много по-дълъг.

— Но защо, мис Итън? Струва ми се, че сте сърдита за нещо — очите му бяха самата невинност.

Тя се престори, че не долавя иронията в гласа му.

— Как познахте? Имах чувството, че по време на полета ще говорим по нашата сделка.

— Ах, това ли? Ще имаме достатъчно време, след като кацнем.

Арогантността му надминаваше всякакви граници! Наистина ли беше толкова нахален, за да смята, че нейното време няма никаква стойност? Ако бе останал буден, тя веднага след кацането би могла да се погрижи за обратния полет. Сега вече сигурно щеше да стане толкова късно, че нямаше да може да се върне същата вечер вкъщи. И все пак — прекалено голям беше залогът, за да си позволи да му покаже, какво мисли за поведението му.

Само да не ѝ беше толкова необходима тази проклетата поръчка! Трябваше точно тази година да направи голям оборот, за да покрие растящите разходи и да спечели време, за да може на спокойствие да внедри новото си производство.

Скот Уайлдър измъкна от джоба си малък, подвързан с кожа бележник. Разлисти го, после погледна към нея:

— Според пресмятанията ми тази вечер в осем часа трябва да има полет за Чикаго. Ако приключа преговорите с моите контрагенти тук за един час, ще ни останат още около два часа. По време на вечерята можем да обсъдим нашата сделка. Имаме достатъчно време, не смятате ли?

Седна отново на мястото си толкова близо до нея, че раменете им се допряха и Карол за момент затаи дъх.

— Щом вие така смятате — късо отвърна най-сетне тя. — Очевидно, животът ви е организиран от този малък черен бележник, мистър Уайлдър.

Той пропусна смисъла на забележката ѝ покрай ушите си.

— Защо не се откажете от това официално „мистър“? Наричайте ме просто Скот. И тъй като ни предстои една дълга съвместна вечер, не би било лошо да разтопим леда помежду ни — в гласа му прозвуча прикрит упрек.

Карол се извърна. С какво удоволствие би му отговорила така, както заслужава. Но тя потисна желанието си, защото инстинктивно усещаше, че е по-добре да не издава чувствата си, тъй като ставаше лесно уязвима. Следващите ѝ думи бяха преднамерено любезни:

— Мистър Уайлдър... Скот... Съжалявам, ако съм се показала раздразнена. Сигурна съм, че на вечерята ще можем да разполагаме с достатъчно време за спокоен разговор.

— Чудесно — той се усмихна и белите му равни зъби блеснаха.

Карол го гледаше и се питаше, защо сегашната му любезност я смуцаваше повече от одевешната му безцеремонност.

Скот Уайлдър разсея появилото се у нея напрежение, като натисна копчето за повикване на стюардесата. Преди Карол да може да каже нещо, младата жена вече стоеше до тях.

— С какво мога да ви бъда полезна? — осведоми се тя е очарователна усмивка, предназначена съвсем определено, само за единия от двамата.

Карол ядосано изпухтя, усещайки с недоумение, как у нея се надига раздразнение към стюардесата. „Какво става с мен?“ — запита се тя. През последните минути мислите и трайно се бяха отклонили от проблемите на фирмата ѝ, дори и от важността на преговорите с милионера. Нормално беше в присъствието на този впечатляващ мъж да се почувства привлечена от него, но абсолютно недопустимо беше да изпитва ревност към момичето, което просто любезно му се усмихваше.

— Бихме ли могли да получим още по едно питие преди кацането? — попита Скот, без да остави време на Карол да възрази.

— Мисля, че да. Стига да побързате — отвърна стюардесата и леко му намигна.

— Е, в такъв случай да побързаме — усмихна ѝ се той подканващо.

Стюардесата тъкмо бе прибрала празните чаши, когато по високоговорителите прозвуча гласът на пилота:

— Уважаеми пътници, говори командирът на екипажа. Кацането ни ще се забави поради гъстата мъгла над Кливлънд. Ако имаме късмет, ще се приземим след около четвърт час.

Докато чакаха удобния за кацане момент, Карол стискаше ръцете си в юмруци и се призоваваше към спокойствие. Опитваше се да си внуши, че просто е изморена от дългото пътуване, затова не се чувства добре. Двата полета и предхождащото ги продължително пътуване с кола вероятно бяха причината за нервността ѝ.

— Безпокои ли ви нещо, Карол? — гласът на Скот звучеше загрижено и толкова топло, че сърцето ѝ неволно трепна.

— Не ми пречете, моля ви. Опитвам се да върна този самолет отново на земята.

— Ах, така ли! — ухили се той.

Най-сетне от мъглата наоколо изплуваха очертанията на летищните съоръжения и самолетът плавно се приземи на пистата. След принудителното забавяне сега всички пасажери искаха колкото се може по-бързо да напуснат машината.

— Нека поседим, докато намалее навалицата — предложи Скот. — В края на краищата не можем всички едновременно да излезем през единствената врата.

Няколко минути по-късно те бяха изпратени до изхода от същата стюардеса, която им бе сервирала напитките.

— Надявам се, че отново ще летите с нас.

Карол спокойно можеше да се закълне, че не беше в списъка на поканените. Смръщи нетърпеливо чело и мина покрай нея.

С няколко крачки Скот я настигна и я хвана под ръка. От докосването му дъхът ѝ секна, Карол потрепери и обърка крачките си, при което куфарчето ѝ го удари по крака.

— Моля за извинение — бързо измърмори тя и виновно го погледна.

— Няма нищо. Вървете по-нататък — отвърна той и я поведе към едно кресло в чакалнята. — Изчакайте ме тук, докато взема багажа си — помоли Скот.

Карол седна. Топлината я правеше сънлива и за момент затвори очи. Не след дълго я сепна мекият му глас, тя погледна нагоре към него. Колко хубав ѝ се стори изведнъж!

— Всичко наред ли е? — попита Скот и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане. — Уговорих среща с моите партньори в дипломатическата приемна. Няма да трае много дълго — обясни той и я поведе към една тежка дъбова врата, спря пред нея и натисна звънеца.

Миг по-късно вратата се отвори и те влязоха вътре.

Карол се огледа изумено наоколо. Помещението тънеше в разкош. Главното, което се набиваше в очи, бяха разположените на

групи тежки виненочервени и светлосини кожени кресла и канапета. От невидими тонколони се лееше тиха музика.

При тяхната поява двама мъже, на вид сериозни бизнесмени, се изправиха и приятелски им се усмигнаха.

— Как си, Джордж? Отдавна ли чакате? — Скот подаде ръка на по-възрастния от двамата господи.

— Всъщност да, но като виждам, кого ни водиш със себе си, трябва да призная, че чакането си е заслужавало — Джордж разглеждаше Карол с любопитство и възхищение. — Няма ли да ни представиш? — нетърпеливо попита той, без да откъсва очи от нея.

Карол се смути от неприкритото му възхищение, докато Скот ги представяше. Той беше достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, а я гледаше така, като че ли тя беше някакво особено пикантно предястие.

Скот я погледна и каза с извинителен тон:

— Надявам се, че няма да ви карам дълго да ме чакате.

— О, по дяволите, Скот! — прекъсна го Джордж. — Мислех, че младата дама ще седне при нас. Но ти искаш да я задържиш само за себе си, нали? Е, добре, Карол, няма значение. След като свършим тук, ще отидем да вечеряме заедно, тогава ще се опознаем по-добре.

— Карол трябва да хване самолета си за Чикаго — рязко се извърна Скот към него.

— Но тя няма...

— Точно така, тя няма време — бързо го прекъсна Скот.

Джордж ухапа полуизгасналата си пура и озадачено изгледа Скот, но не каза нищо повече.

— Запазил съм там отзад една маса за нас. Ако сте готови, можем да започваме — Скот посочи към една голяма, ниска кръгла маса, заобиколена с мека мебел. — Карол, защо не седнете ей там отсреща. Ще поръчам да ви донесат кафе.

С леко кимване Карол се сбогува с двамата мъже и се настани в едно кресло между някакви огромни екзотични цветя. Секунди покъсно келнерката ѝ донесе кафе.

— Желаете ли нещо друго? — любезно запита тя. — Може би парче сладкиш или малко сирене с бисквити?

Карол отрицателно поклати глава. Посегна към едно ярко илюстрирано списание, но почти веднага го върна на мястото му. Загледа се през прозореца. Навън се стелеше гъста мъгла, на две

крачки нищо не се виждаше и тя се унесе в собствените си мисли, усещайки как постепенно се отпускат изпънатите ѝ нерви. Бавно-бавно от разпокъсаните мръсносиви валма на мъглата пред нея изплува лицето на Скот.

Славата му на преуспяващ бизнесмен бе широко, известна, но мислите ѝ кръжаха около личния му живот. Дали беше сгоден? Реши да не мисли за такива неща, но тази мисъл човъркаше съзнанието ѝ. Напразно си повтаряше, че по-скоро трябва да помисли, как да го убеди да купи продукцията ѝ, отколкото да гадае за интимния му живот. Тя се взираше в неясните очертания на лицето му върху тъмното стъкло на прозореца, докато внезапно осъзна, че образът му ставаше все по-ясен и по-близък и погледите им се срещнаха. Карол подскочи от изненада и едва тогава разбра, че вижда истинското му отражение. Извърна се бързо към него.

— Разговорът продължи по-малко, отколкото очаквах — усмихна ѝ се той. — Да отиваме да вечеряме.

Докато прекосяваха просторната зала, Карол каза:

— Трябва да видя кога имам полет обратно.

— Вече го направих — веднага отговори Скот. — Имате достатъчно време.

Излязоха навън и тя усети, как от леденостудения въздух дъхът ѝ пресекна.

— Ако знаех, че ще идвам дотук, щях да си облека палто — зъзнейки, каза Карол. — Вкъщи беше още топло.

Улиците бяха тъмни, плътната мъгла заличаваше всички контури. Обхвана я особено чувство за нереалност и тя потръпна.

— Студено ли ви е? — Скот сложи ръка на рамото ѝ и я притисна към себе си. Топлината на тялото му проникна през роклята ѝ и опари кожата ѝ. Карол отново потрепери, този път не от студ.

— Не, не, няма нужда — възпротиви се тя и се отдръпна. — От мъглата е. Всичко изглежда толкова призрачно.

Скот тихо се разсмя и махна на едно такси. Пътуването до хотел „Летище Карингтън“ трая само няколко минути.

В ресторанта на хотела ги отведоха на една ъглова маса. Карол се огледа в комфортно обзаведеното помещение. Стените бяха драпирани в тъмнозлатиста коприна, имаше безброй огледала и хвърляните от тях отблясъци се смесваха с тези от скъпия кристал на чашите.

Когато Скот поръча шампанско, цялата вечер придоби за Карол някак си тържествена окраска. Но след това си каза, че вероятно шампанското е ежедневие за мъж като него.

По време на вечерята Скот поддържаше непрекъснато разговора. Той се оказа много забавен и духовит събеседник, скачаше от тема на тема, но упорито избягваше да говори за работа или за лични неща. Дълбокият му кадифен глас я обгръщаше и я омагьосваше, тя почти не говореше, наслаждавайки се на спокойствието и уюта. Чувстваше се като Пепеляшка на бала на принца, докато най-сетне един поглед върху часовника не ѝ подсказа, че приближава времето, когато златната ѝ каляска ще се превърне отново в обикновена тиква.

Като че ли отгатнал мислите ѝ, внезапно Скот се изправи, извини се и напусна салона. Не след дълго се върна и я попита:

— Искате ли едно питие с кафето?

Карол за миг се поколеба, после поклати глава.

— Ние все още не сме стигнали до същинската част на нашия разговор — напомни му тя. — Струва ми се, че не ми остава много време, за да ви убедя да приемете предложението ми. Не знам колко дълго ще трябва да ви увещавам.

— Това и аз не мога да кажа — отговори той със загадъчно изражение. Погледите им се срещнаха. — Много зависи от начина, по който ще ме увещавате.

Карол бързо сведе поглед и се запита, какво всъщност искаше да каже той. След това взе куфарчето си, което бе оставила на съседния празен стол. Винаги бе смятала, че притежава достатъчно самообладание и хладнокръвие, за да се справя с всякакви ситуации. Не се страхуваше от нищо и от никого още от малка и притежаваше необходимата самоувереност, за да преодолява всевъзможни изненади.

— Скот, аз разполагам тук с илюстрирани брошури, от които можете да се запознаете с нашия асортимент, а като видите и ценоразписите, ще се убедите, че продуктите ни са конкурентоспособни и само биха обогатили пълноценно списъка на предлаганите от вашите магазини стоки.

Тя отмести встрани чашите за шампанско и кафе, за да направи място за документите, които изваждаше от куфарчето си.

Топлата му едра длан легна върху ръката ѝ и с лек натиск я принуди да спре.

— По-късно, Карол — тихо каза Скот.

— И кога ще дойде това „по-късно“, с което все ме утешавате? Минава седем часа. Ако искам да хвана самолета в осем, вече е късно — погледна ръката му, която здраво стискаше китката ѝ. — Или вие умишлено искате да отложите този разговор? — обезпокоено попита тя. — Тогава защо ме доведохте чак дотук?

— Карол, мен определено ме интересуват сувенирите на „Итън“, но няма смисъл да разваляме хубавата вечер, като разговаряме за сделки. Всички полети са отменени поради мъглата и се боя, че тази вечер няма да можете да се върнете вкъщи.

— О! — беше всичко, което можа да каже, поемайки си дълбоко дъх. Изобщо не беше предвиждала подобна възможност.

— Така че, нека да се отпуснем и да се наслаждаваме на вечерта.

На Карол ѝ се стори, че вижда в очите му весели искрици на задоволство. Скот небрежно облегна лакти на масата.

Най-неочаквано за себе си Карол изведнъж се почувства облекчена и освободена. Отпаднаше необходимостта от досадното уточняване на подробностите и безпокойството от някои неудобни въпроси. Сега можеше изцяло да се отдаде на прекрасното усещане, че прекарва вечерта в компанията на този очарователен мъж.

— В такъв случай, въпросът засега е приключен — тя напъха отново папките в куфарчето.

— Елате, ще отидем в панорамния ресторант. Оттам при хубаво време се разкрива неповторима гледка към целия град, но за съжаление, сега няма да можем да видим нищо в мъглата.

— Въпреки това, идеята ми харесва — радостно се засмя Карол.

Скот хвана ръката ѝ и я погали.

— Знаете ли, че днес за пръв път се засмяхте? Може би ролята на делова жена не е съвсем подходяща за вас, щом отнема толкова чудесни неща от женската ви природа.

— Е, до голяма степен „заслугата“ за сериозното ми поведение е ваша — вие се постаряхте доста, за да направите нелек днешния ми ден.

Скот тихо се засмя.

III

Вратите на асансьора се отвориха и Карол и Скот влязоха в една зала с огромни прозорци, осветена само тук-там от свещи. Атмосферата беше много задушевна, интимна и Карол имаше чувството, че пристъпва в някакъв нереален свят, намиращ се между облаците и земята и, че заедно с всичко наоколо се рее насам-натам в пространството, освободена от всички земни грижи и неприятности. И в този чуден свят имаше място само за нея и за него.

Седнаха в удобни кресла около малка масичка. Не говореха нищо, не чувстваха нужда да изразяват с думи спокойната хармония на мига. Достатъчно им беше, че седят заедно. Карол отново усещаше аромата на неговия одеколон и това само подсилваше впечатлението ѝ, че изживява приказен сън.

— Искате ли да танцуваме? — попита Скот, когато в топлия полумрак се разля изпълнената със сладост и нежна мелодия на една рок балада. Получил в отговор утвърдителното ѝ кимване, той се изправи и я поведе към малката танцова площадка. Там я взе в ръцете си, притисна я до себе си и я залюля в такт с музиката. Топлият му дъх галеше косите ѝ.

— Хайде, отпуснете се — прошепна ѝ. — Тялото ви е толкова сковано.

Карол задиша по-дълбоко. Тя знаеше, че ако сега се отпусне в ръцете му, ще изгуби контрола над тялото си. „Какво по-лошо от това — помисли тя — да започна да се препъвам с омекнали колена или да отпусна глава на гърдите му“. Защото точно това ѝ се искаше да направи. Бавната протяжна мелодия изискваше да танцуват, плътно прилепнали един в друг, лениво поклащайки хълбоци. Когато усети допира на твърдите му мускулести бедра до своите, обувана я сладостно желание да притежава тялото му.

В този момент се смени ритъмът на музиката и магията се развали. Скот придружи Карол до масата, поглеждайки пътърчния си часовник.

— Утре ми предстои напрегнат ден — каза със съжаление той.
— Мисля, че е време за сън.

Думите му я изтръгнаха от замечтаното ѝ състояние.

Тя колебливо кимна:

— Трябва да наема стая в хотела за себе си.

— Аз се погрижих за това — Скот извади от джоба си един ключ.
— Имате стая 516.

Слязоха мълчаливо с асансьора до петия етаж и спряха пред стаята на Карол. Скот отключи, отвори вратата и се отмести, за да я пропусне да влезе.

Карол направи няколко крачки в луксозно обзаведеното помещение, после се обърна и посегна към ключа си. Но Скот го прибра отново в джоба си и затвори вратата.

Тя го изглежда, едновременно изненадана и изплашена. Макар че бяха прекарвали заедно една приятна вечер, макар че тя почти го бе пожелала с тялото си, все пак не беше подготвена за такова нещо. Та те се познаваха едва от няколко часа!

Лицето му беше неподвижно, очите му не издаваха нищо.

— Един момент, мистър Уайлдър — строго каза Карол. — Не си спомням да съм ви поканила в стаята си. Нашите отношения са чисто делови, нищо повече.

— Аха, отново се върнахме на „мистър“ — очите му блеснаха студено, когато той пристъпи към нея, наклонил встрани глава.

— Наистина, Скот, това не ми харесва — Карол несигурно прекара ръка в косите си.

Дъхът ѝ секна, като си помисли колко лекомислено се бе държала. Макар да се бе показал като мил и остроумен събеседник на вечерята, а и след това, на нея ѝ беше ясно още от преди, че той е плейбой. Бе използвал целия си чар, за да замае главата ѝ, и сега Карол съжеляваше, че бе изпуснала от вниманието си тази подробности. Разбира се, тя умееше да се справя с агресивно настроени мъже — той съвсем не ѝ бе първият. Но като че ли сега случаят бе по-различен. Една част от нея се чувстваше поласкана от вниманието и аспирациите му, но все пак Карол искаше да остане господарка на чувствата си, а вътрешният ѝ глас я предупреждаваше, че не трябваше да се оставя те да я ръководят. В никакъв случай не можеше да си позволи една малка безразсъдна авантюра с него. Сделката, която се надяваше да сключи,

беше прекалено важна, за да рискува да я провали заради някакво неоправдано емоционално състояние.

Карол вдиша дълбоко, за да се успокои и изправи решително глава:

— Нямам намерение да ви приемам по това време в стаята си.

Скот високо се разсмя.

— Не съм и очаквал — той направи още една крачка към нея, извади ключа от джоба си и го пхна в ръката ѝ. Карол се втренчи в ключа, после в лицето му. То изглеждаше развеселено, очите му блестяха, но не показваше никакви признаци, че има намерение да ѝ обясни, защо влиза след нея.

— Аз наистина съм прекалено изморена, за да говоря за работа, ако това е намерението ви. Може би ще можем да обсъдим въпроса утре на закуска — тя безпомощно повдигна ръка. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. В никакъв случай не би могла да се концентрира върху предмета на едни евентуални преговори. И това съвсем не се дължеше на умората, а на мисълта, че се намира сама в хотелска стая в чужд град с този привлекателен мъж.

— Така е, утре ще имаме достатъчно време. Имате право, сега не е време — успокоително каза Скот и сложи ръка на рамото ѝ. — Искан само да се убедя, че сте добре настанена. Лека нощ, Карол.

С три големи крачки той се озова до една междинна врата, която Карол едва сега забеляза.

— Аз съм в съседната стая. Е, спете спокойно. Дълго след като вратата се бе затворила след него, Карол стоеше с широко отворени очи по средата на стаята. Рамото ѝ изгаряше там, където я бе докоснал.

„О, Господи, не ме наказвай така“ — отчаяно си мислеше тя.

Наоколо всичко тънеше в гъста сива мъгла, Карол падаше в някаква мътна бездна и напразно търсеше опора, за която да се хване. Тя все по-бързо и по-бързо потъваше в непрогледната мъгла, въздухът не ѝ достигаше, гърлото ѝ сякаш бе затъкнато. Погледът ѝ търсеше Скот. Но къде беше той? Защо не ѝ помагаше?

— Карол, събудете се! — гласът му сякаш идваше изпод земята. Мъглата започна да се разсейва, но все още не го виждаше.

— Какво? Къде сте? — тя сепнато отвори очи и объркано се взря в тъмнината, все още не съзнавайки къде се намира.

— Отворете вратата! — долетя гласът на Скот от съседната стая.

Карол замаяно се измъкна от леглото, уви част от чаршафа около себе си, а остатъка остави да се влачи по пода след нея и едва-едва се домъкна до заключената междинна врата.

— Какво искате? — запита тя през нея.

— Пуснете ме да вляза! — отривисто заповяда Скот.

Карол подпъкна с две ръце чаршафа по-плътно около себе си, после с известно колебание превъртя ключа и остана прикована на мястото си, докато гледаше как дръжката бе натисната от другата страна. Скот отвори с рязък замах вратата и застана пред нея. Идващата зад гърба му светлина очертаваше ярко силуета му.

Карол неподвижно го гледаше, как запали осветлението в стаята ѝ. След преживяния насън кошмар видът му ѝ подейства успокоително. Не можеше да откъсне поглед от тъмните къдрави косъмчета на разголените му гърди под коприненото горнище на пижамата. Испита непреодолимо желание да зарови пръсти в тях.

— Добре ли сте? — загриженият му глас я върна към действителността.

— Естествено.

— Чух ви да крещите. Викахте името ми — той пристъпи с босите си крака по дебелия килим към нея.

— Колко е часът?

— Не знам точно, два или три. Сигурна ли сте, че сте добре?

— Да, да, сигурна съм. Имах кошмари. Сънувах, че пропадам в някаква бездна — Карол потръпна и разтърси глава, за да пропъди последните остатъци от сънливост. Косите ѝ се разпиляха по раменете.

— Толкова хубава коса имате — изрече Скот с дрезгав глас. Протегна ръка и погали копринено меките буйни вълни. — Когато я вдигнете нагоре, добивате много строго изражение, някак си отчуждено. Така по-много ми харесва.

Карол затаи дъх, когато ръката му се спусна по голото ѝ рамо и нежно погали меката му извивка. Тя отвори уста, за да протестира, но при вида на изгарящото желание, което прочете в очите му, думите заседнаха в гърлото ѝ. Сега и другата му ръка легна върху раменете ѝ и Скот съвсем внимателно я привлече към себе си, а тя нямаше ни капчица сила, за да му се противопостави. Във вътрешността ѝ се надигна горещ копнеж за тялото му и Карол безволно се отпусна на гърдите му. Силните му ръце се сключиха около нея и Скот надвеси

лицето си над нейното. Тя ситно затрепери, когато устните му я докоснаха в изгаряща целувка, а после се спуснаха надолу по шията ѝ. Карол събра цялата сила на волята си и се опита да го отблъсне. В този момент чаршафът се свлече от плещите ѝ и дясната ѝ гръд се оголи. Скот простена с нисък гърлен глас:

— Толкова си хубава...

Сведе глава към гръдта ѝ и започна да гали с език зърното, докато то се втвърди.

— Моля те, Скот... — горещо зашепна Карол, но сама не знаеше за какво го моли — дали да престане или да продължи.

Той високо простена още веднъж, после бързо я оттласна от себе си.

— Извини ме, Карол, не исках — промълви задавено и се извърна настрана.

Карол стисна здраво чаршафа около тялото си. Беше много смутена и обърквана от собствената си реакция на милувките му.

Скот повдигна с ръка брадичката ѝ.

— Отивай да спиш, малката. Аз съм тук, ако се нуждаеш от мен.

Тя кимна нерешително.

Той хвана треперещите ѝ ръце и шепнешком повтори:

— Аз съм тук, ако се нуждаеш от мен.

Карол погледна ръцете му. Имаше тънки, дълги пръсти с добре поддържани нокти, opakото на дланите бе покрито с фини черни косъмчета. Само преди миг тези ръце я бяха милвали тъй нежно.

— Може би е по-добре да не заключваме вратата — предложи той.

Карол нервно облиза устни с върха на езика си.

— Да, наистина ще е по-добре — прошепна задавено.

IV

Когато Карол отвори очи, навън сивееше мрачно и неприветливо утро. В първия момент не можа да се досети, къде се намира и напрегнато се втренчи в тавана. Цяла нощ се бе мятала неспокойно в леглото и едва на зазоряване бе се унесла в кратка дрямка, изпълнена с трескави сънища — до един свързани със Скот Уайлдър.

Извърна очи към вратата, разделяща стаите им. Дали той бе спал спокойно? Тя изправи възглавницата зад гърба си. „Какво наистина става с мен?“ — помисли си с раздражение. Не беше от жените, които сънуват с отворени очи. Макар да се смяташе за улегнала и разумна, не можеше да не признае, че чувствата ѝ бяха объркани. Дори в колежа ѝ се удаваше да се контролира много по-добре, отколкото сега като зряла жена. По онова време беше флиртувала, беше се влюбвала няколко пъти, но всичко бе някак си леко и радостно, дори когато реши да отдаде сърцето си на Дан Уелтън. С нетърпение бе очаквала да мине матурата ѝ, за да се приготви за сватбата късно през есента, когато Дан щеше да получи обещаната му работа. Но нещата някак се проточиха. По-късно ѝ каза, че е получил по-изгодно предложение от една фирма в Сент Луис и тя бе заживяла отново в развълнувано очакване, докато забеляза, че той далеч не споделя ентузиазма ѝ. Опита се да поговори с него за бъдещето, но Дан се измъкна, без да се ангажира с определени планове. Най-сетне тя не издържа и една зимна вечер го запита направо, докога смята да отлага решението си. Тогава той ѝ призна, че се е влюбил в друга.

Карол се гневеше сега на Скот, че бе събудил отново у нея такива чувства. На своите двадесет и шест години тя се вълнуваше като ученичка и това никак не ѝ харесваше. Зарови ръце в косите си. Колкото по-бързо приключеше с работите си тук, толкова по-добре — независимо какъв щеше да бъде резултатът. Скот Уайлдър застрашаваше душевното ѝ спокойствие, затова искаше час по-скоро да се върне обратно у дома в Мисури.

Най-добре беше да се обади на летището и да се осведоми, кога има полет за Чикаго. Посегна към телефона, но в този момент силно се почука на вратата. Карол трепна. Чуването се повтори още по-силно. Тя уви чаршафа около себе си и изтича до вратата.

— Карол, будна ли сте? — долетя нетърпеливият глас на Скот.

— Да!

Той отвори вратата и влезе, оглеждайки се изпитателно в стаята. Имаше вид на човек, прекарал дълга и спокойна нощ. Очевидно нищо не бе попречило на съня му. Беше облечен в кафяви, идеално изгладени вълнени панталони и кремав пуловер с висока яка, който очертаваше широките му плещи и мускулестите рамена. Тъмната му коса, още влажна от душа, блестеше над изразителното му мургаво лице.

— Мислех, че вече сте готова за закуска — засмя се Скот.

Дневната светлина не отнемаше нищо от магическото въздействие, което упражняваше върху нея предишната вечер.

— Аз още не съм започнала да се приготвям — отвърна Карол и неумело прикри с длан една прозявка.

Скот посегна към увития около нея чаршаф.

— Вие притежавате наистина умопомрачителен гардероб — отбеляза с широка усмивка.

— Това е последният вик на модата за свободното време — отвърна тя през смях.

Ръцете му някак естествено се установиха на раменете ѝ.

— Мисля, че ви подхожда — след това бързо се извърна. — Облечете се, ще се срещнем след малко долу. Иначе ще променя намерението си, изглеждате толкова апетитно, че съм в състояние да забравя всичките си добри намерения — той пак се засмя. — Нали ви обещах, че ще говорим за нашата сделка.

Карол стоеше пред него, като че ли беше пуснала корени в пода и не можеше да помръдне. Скот също не правеше никакъв опит да се отдалечи.

— Карол, побързайте или искате да ви помогна и да ви развия от този чаршаф?

Тя не откъсваше очи от чувствено потръпващите му устни. Най-сетне повдигна поглед и безпомощно се взря в очите му. Когато прочете в тях пламенното му желание, разтреперана установи

собствената си възбуда. Несъзнателно пусна единия край на чаршафа и протегна ръка към него. Чаршафът се свлече и откри голата ѝ гръд.

— Карол, Карол... — потиснатият му копнеж правеше гласа му дрезгав. Той зарови лице в косите ѝ. Ръцете му здраво я обхванаха и я притиснаха към силното му тяло. Карол реагира веднага, желанието ѝ мигом се възпламени. Когато устата му потърси нейната, устните ѝ с готовност се разтвориха и езикът ѝ се стрелна между зъбите му. Започна страстно да отговаря на пламенните му целувки.

По някое време чаршафът изцяло се свлече на пода. Карол тихо въздъхна и окончателно се остави на великолепното усещане да лежи в прегръдките му.

Скот я повдигна и я отнесе на леглото. Без да откъсва очи от голото ѝ тяло, припряно се съблече и нетърпеливо захвърли дрехите си на пода.

Дългата ѝ коса бе разпиляна върху снежнобялата възглавница като черна коприна. Карол облиза нервно пресъхналите си устни с поглед, вперен в мускулестото му тяло.

— Искам да те имам... — прошепна Скот и се приближи до нея. Пъхна едната си ръка зад гърба ѝ, а с другата нежно я погали по шията и предпазливо извърна главата ѝ към своята. Устните му се впиха толкова страстно в нейните, че тя забрави всичко друго на света.

Карол скри глава в гърдите му. Нищо друго нямаше сега значение за нея, освен неповторимите усещания, които предизвикваше Скот с ръцете и устните си. Той нежно пое в уста зърното на едната ѝ гръд. Езикът му погали розовото връхче, докато то се втвърди и се изправи. Карол задавено изхълца и изви тялото си нагоре към неговото.

Устата ѝ затърси неговата, устните ѝ се притиснаха жадно в неговите устни.

— Бавно, мила моя, бавно... шепнеше ѝ той, преди устните им отново да се слоят. Пръстите му обхождаха тялото ѝ, плъзгаха се все по-дълбоко между бедрата ѝ.

— Карол?! — гласът му трепереше от възбуда. — Искам да те любя... сега!

Тя сложи двете си ръце зад тила му и го придърпа надолу.

— Да, Скот! — прошепна едва чуто. — Вземи ме... бързо...

Скот се отпусна върху трептящото ѝ тяло, разтвори с ръце бедрата ѝ и бавно проникна в нея. Застина за миг, после започна да се движи в постепенно ускоряващ се ритъм, докато тя застана от удоволствие. Тялото ѝ започна да отговаря на равномерните му тласъци и Карол се остави да бъде водена от него в един свят на неизразим екстаз. Той беше я разтърсил из основи, беше достигнал до най-съкровените дълбини на женската ѝ чувствителност.

Малко по-късно лежеше до него напълно изтощена, но щастлива както никога досега.

Скот се подпря на лакът в леглото, целуна я по върха на носа, погали леко като полъх зърната на гърдите ѝ и каза със смях в гласа:

— Ставай, мързеливке. Имаме още много работа за днес.

Очите му блестяха закачливо, когато се изправи и затърси дрехите си по пода.

Нехайното му поведение изплаши Карол и тя боязливо придърпа завивката до шията си.

Скот се ухили и въпросително повдигна едната си вежда:

— Ще бъдеш ли готова след четвърт час?

— Да — отговори тихо тя, а той вече излизаше от стаята ѝ.

Щом вратата се затвори, Карол бързо скочи от леглото и изтича в банята. Дишайки тежко, се облегна на вътрешната страна на вратата. Сега, когато отново можеше да мисли ясно, тя се разкайваше, че не можа да устои на прелъстителното му излъчване. Питаше се, дали той е разчитал на това, че тя ще хлътне прекалено лесно по него, приемайки може би, че среднощните ѝ кошмари всъщност са били обикновена уловка за него, вид предизвикателство. Ами ако наистина си мислеше, че тя беше извикала е цел да го покани в леглото си?

Карол се мразеше и се презираше в този миг, защото бе допуснала да се озове в такава неприятна ситуация.

Когато влезе в ресторанта на хотела, Скот стана от мястото си и ѝ поднесе стол. За секунди погледът му се спря на косата ѝ, която отново бе вдигнала на тила си.

— Само жена с красиво лице като твоето може да си позволи да носи така косата си — отбеляза той. — Но повече ми харесва, както беше преди малко.

Карол се престори, че не чува думите му. Твърдо беше решила да не се поддава повече на неговото влияние. Мислеше, че ще може да се

контролира. Но казаното от него накара сърцето ѝ диво да затупти. Никой от мъжете, с които бе излизала досега — дори и Дан — не беше я подготвил за онзи водопад от чувства, който пораждаше сега у нея Скот Уайлдър.

Тя седна срещу него и студено го изгледа. Враждебното ѝ поведение беше, разбира се, само с мъка изпълнявана роля, но, изглежда, постигна желаното въздействие.

— Карол, след като поръчаме закуската, ще говорим по същество — каза Скот с равен и безизразен глас.

— Може би ще бъде по-целесъобразно да ме наричате отново „мис Итън“ — контрира го незабавно тя и взе от масата листа с менюта.

— Окей, щом това ще ви направи щастлива — не закъсня безстрастният му отговор.

Карол веднага съжали за забележката си. Скот отново бе взел превъзходство над нея. Тя искаше само да каже, че нещата трябва да изглеждат по-делови, но реакцията му откри голяма доза надменност. Тъй или иначе, връщане назад нямаше. Щяха да преговарят като съвършено непознати, но учтиви бизнес партньори.

След като направиха поръчката си пред келнерката, Карол извади от куфарчето си книгата.

— Не разполагам с много време, за да ви убеждавам надълго и нашироко в предимствата на нашата продукция, но брошурите, за които ви споменах вече, красноречиво говорят сами по себе си. Ние развиваме два производствени клона: имаме веднъж нашите сувенири от кедрово дърво, които сигурно много ще ви заинтересуват, от друга страна, новите ни изделия от орехово дърво включват, освен декоративни и художествено изработени артикули и такива, които са непосредствено предназначени за бита. Полираното орехово дърво е чудно красиво и е подходящо за всякакъв вид интериор, а изделията ни са не само полезни, но и сами по себе си представляват естетически обекти.

— Почакай... — опита се да я прекъсне Скот.

Тя му подаде една папка.

— Вижте тези снимки, тогава сам ще отсъдите. Ако можете веднага да ми кажете за какви количества ще преговаряме, то аз ще ви дам точната цена.

Карол олицетворяваше сега напълно представата за делова жена. Взе в ръка ценоразписа на изделията:

— Вижте например артикул 1020 — голяма салатиера от орех. Продажната ѝ цена е 34.95 долара. При поръчка над 5 000 броя ще ви дам отстъпка от 50 цента, а при по-големи количества цената става още по-благоприятна.

— Карол, спри за момент.

Но тя продължаваше да говори, все едно че не бе чула молбата му.

— Ако не проявявате интерес към това, което ви предлагам, направо ми кажете и аз ще си хвана обратния самолет.

Скот взе книгата, които тя му предлагаше, но дори не ги удостои с поглед. Очите му бяха вперени в лицето ѝ.

— Видях всичко, което исках да видя. Тези неща тук не ме интересуват.

— Добре тогава — Карол грабна папките от ръката му, взе куфарчето си от пода и ги прибра вътре. — Можете да откажете закуската ми, ще хапна нещо на летището.

— По дяволите, седнете на мястото си! — грубо ѝ заповяда Скот — Имам нещо друго да ви кажа.

— И какво е то? — в никакъв случай не искаше да загуби самообладание и да му покаже, какво става в душата ѝ. — Слушам ви внимателно.

— Аз не искам да купувам вашите изделия. Искам да купя вас.

Тя го изгледа с широко отворени очи, после сграбчи с две ръце едновременно куфарчето си.

— Аз обаче не се продавам!

Скот бързо стана и я хвана за лактите.

— Елате, да се махнем оттук. Ще поръчам да ни изпратят закуската в стаите.

Карол със силно дръпване освободи ръцете си. Гласът ѝ прозвуча толкова пронизително, че другите посетители се обърнаха към тях.

— Не, благодаря, няма какво повече да обсъждаме.

— Добре, добре. Ако ми обещаете, че няма да правите повече сцени и да крещите така, че всички да ни слушат, можем да останем и тук. Като казвам, че искам да ви купя, аз естествено имам предвид фирмата ви и вас самата заедно с нея.

Карол пребледня. Сега разбираше, защо вчера той не пожела да говори за сделката им. Намерението му е било първо да я предразположи, да я подготви, да я направи податлива, за да постигне по-лесно целта си. Почувства се ужасно унижена и искаше само по-скоро да напусне хотела.

— Какво става? Свършиха ли ви се хапливите забележки? — Скот се забавляваше с изненадата ѝ.

— Въображението ми е прекалено бедно, да измисля достатъчно хаплива забележка в тази ситуация — бързо отвърна тя.

— За да бъда съвсем откровен — започна да обяснява Скот, аз наблюдавам фирмата ви от месеци. Вие произвеждате качествени изделия, които безспорно ще се продават добре в моите магазини. Но при сегашното икономическо състояние в страната няма да мине много време и ще се принудите да вдигнете цените, за да покриете производствените си разходи. Тогава продукцията ви ще стане непродаваема.

Карол отвори уста да протестира, но Скот вдигна ръка и я принуди да замълчи.

— Оставете ме да се доизкажа. Ако това се случи, вие ще се принудите да закриете първо магазина си, после ще съкратите работниците си и накрая ще фалирате. Защо тогава не ми продадете още сега фирмата, докато тя струва нещо? Аз мога успешно да я ръководя и да продавам продукцията ѝ в собствената си търговска верига, което ще снижи себестойността ѝ и дори ще носи известни печалби.

— А какво ще стане с името и честта на фирмата, която баща ми създаде от нищо? — попита след кратък размисъл Карол, съзнавайки неопровержимата логика на разсъжденията му.

— Ако баща ви беше жив, той щеше да бъде в същото положение, ако не и в по-лошо, така че с радост би приел моето предложение. А за вас лично имам много интересна оферта — обеща Скот с обезоръжаваща усмивка.

— Не мога да повярвам, че това, което ми говорите, е истина — механично каза Карол. Но много добре знаеше, че той просто бе изразил това, което тя не смееше да си признае от няколко месеца насам. Не искаше да погледне фактите лице в лице, защото се

страхуваше от тях. Но още повече се страхуваше да приеме думите му и да обяви капитулацията си.

— Карол, имам и други фабрики, които съм придобил по същия начин, по който искам да купя и вашата. Вие сте прекалено слаба, за да устоите на инфлацията, а ще е жалко за хубавата ви продукция. Аз имам нужда от нея.

Карол го гледаше втренчено, запечатвайки всяка черта от лицето му в съзнанието си — чувствената му уста, дългите мигли, гъстите вежди. Тя виждаше как устните оформят думите, чуваше ги и всяка сричка от тях се забиваше като ледено острие в сърцето ѝ. Не можеше да повярва, че този мъж, които с няколко изречения искаше да ѝ отнеме всичко, което беше смисъл на досегашния ѝ живот, бе същият, който само преди час бе събудил такива дълбоки чувства в тялото ѝ.

— Аз проучих основно вас и вашата фирма и установих, че истинският ви талант е в подобряването на методите и технологията на производството. Бих желал да изградите един екип, който да се занимава само с повишаването на производителността на труда. Искам да проучите дейността на другите мои предприятия и да ги направите по-производителни, така както сте успяла да го постигнете във вашата собствена фирма.

Скот замълча и зачака да види, какво впечатление са ѝ направили думите му. После продължи:

— Ако не бяхте предприела модернизация и обновление на продукцията, инфлацията отдавна щеше да ви е унищожила. При начина на ръководство от страна на баща ви фирмата нямаше да успее да се задържи на повърхността. Времената много се промениха.

Карол не знаеше какво да каже. Мислите в главата ѝ се бяха объркали. Всичко, което ѝ говореше, беше истина, но тя имаше гордост, която пък ѝ повтаряше, че трябва да отблъсне предложението му. Карол нямаше да му продаде фирмата си — предприятието беше целият ѝ живот.

Работата ѝ в него беше много повече от възможността просто да си изкарва прехраната.

— Помислете върху това — настоя Скот.

— Не мисля, че ще го направя. Вие не разбирате — ако трябва да се откажа от ръководството на фирмата, все едно, че напускам най-

интимното си житейско убежище, родния си дом — тя поклати отрицателно глава.

Келнерката донесе закуската. Карол загледа с неவிждащи очи чинията си.

— Яжте, Карол, предстои ни изпълнен с работа тежък ден.

Скот се пресегна и ѝ подаде купичката с конфитюр. Тя загреба малко с лъжичката си от ягодовото желе, размаза го върху тънката препечена филийка и механично задъвка. В гърлото ѝ се бе събрала пареща буца, очите ѝ овлажняха. Но в следващия момент усети да я обзема постепенно нарастващ гняв. Той като че ли отприщи апетита ѝ и Карол бързо изпразни чинията си. Почувства прилив на сили и си каза, че отново е господар на чувствата си. Не беше победена, Скот трябваше да почака още доста време.

— Благодаря ви много за интересното предложение, но мисля, че няма да проявя интерес към него — тя вирна упорито брадичката си.

— Откъде можете да знаете това? Та вие още не сте го чула цялото — снизходително отвърна той.

— Няма значение, то не ме интересува.

— Предупреждавам ви, Карол, ще съжалявате за това — по слепоочието му запулсира малко мускулче. — Искам да ви притежавам и ще ви притежавам!

— По-добре не разчитайте на това! В тази фирма са зложени моята и на баща ми съдби. Да не говорим пък за работниците, които от дълги години работят в нея — ръцете ѝ се свиха в юмруци в скута ѝ.

— Точно това е и същественото в случая. Ако фирмата ви се провали, вие оставате без работа. Баща ви вече не е жив. И дори да ви се удаде с цената на много усилия да я съхраните, това няма да го върне — Скот сложи ръка върху нейната, но тя рязко я издърпа и се изправи.

— Трябва вече да тръгвам. Благодаря за всичко.

Той остана съвършено спокоен. Бавно стана от стола, но не каза нито дума повече. Карол се извърна и с високо изправена глава тръгна към изхода.

Спря на рецепцията, за да плати сметката си.

— Всичко е уредено, мис Итън — любезно я уведоми администраторът.

— Бихте ли ми казал сумата, която дължа? — помоли го. —
Трябва да отчитам служебните си разноски.

Мъжът ѝ подаде малка бележка с няколко цифри, която тя пъхна в дамската си чанта, а след това напусна хотела. Утре щеше да изпрати чек на Скот Уайлдър. „По дяволите — мислеше си — аз не се предавам тъй лесно. Колкото по-бързо го разбере, толкова по-добре!“

V

Първото нещо, което Карол видя на следващата сутрин в кабинета си, бе отрупаното с писма и документи писалище. Имаше толкова много неща, за които трябваше да се погрижи, че вниманието ѝ изцяло бе отклонено от двата невероятни дни със Скот Уайлдър. Тя впрегна всичките си душевни и телесни сили, за да се справи с ежедневните проблеми, които възникваха в процеса на производството, но все пак споменът за могъщия магнетизъм, излъчващ се от Скот, мъждукаше съвсем плитко под повърхността на съзнанието ѝ. Карол хвърляше цялата вина за онова, което се бе случило между тях, изцяло върху себе си, затова толкова по-решително си обеща да го забрави, колкото се може по-скоро. Все пак, не се беше случило нищо повече от едно малко приключение, само дето тя се беше поувлякла за момент по този екстравагантен мъж. Той успешно беше използвал чара си, за да ѝ завърти главата и да я направи по-сговорчива по отношение на плановете си за фирмата. Беше разчитал, че след подобно романтично преживяване ще може по-лесно да постигне намеренията си. Карол сега беше твърдо убедена, че само и единствено това съображение го е подтикнало да предприеме опитите си за сближение — доста сполучливи впрочем — тъй като той си оставаше безскрупулният бизнесмен, за когото всяко средство е добро и позволено, стига да води право към целта.

Карол искаше веднъж завинаги да се избави от мислите си за непреодолимото влияние, което той бе установил над тялото и сетивата ѝ. Но едно плахо, неясно усещане дълбоко в нея не ѝ позволяваше да изтласка от съзнанието си миговете на сладко опиянение. Час по час споменът за тях се връщаше, вълнуваше я, смущаваше я... Като проблем, който няма решение.

Въпросът, който сега я занимаваше, беше откъде Скот бе получавал информацията си за нейната фирма. Клиентите ѝ наистина бяха разпръснати из цялата страна, но той очевидно разполагаше с оперативна вътрешна информация. Възможно беше някои от

твърденията му да са чисто и просто сполучливи предположения, но доколкото го беше опознала, той едва ли щеше да прави генерални изводи, ако не визираще точни и конкретни цифри и факти.

Карол отмести стола си назад и разсеяно прокара ръка в косата си. Стана и неспокойно закрачи насам-натам из кабинета. Единствена възможност да разполагат с такива данни имаха тесен кръг от немногобройните ѝ административни служители. Тази мисъл я ужаси. Значи между приближените ѝ имаше предател?

Мислите ѝ безцелно блуждаеха, а трябваше да предприеме нещо. Опита се да състави наум списък на служителите си. Но колкото и да се напрягаше, за никого от тях не можеше да допусне, че би изнесъл поверителни данни. „Господи, между хората ми има шпионин!“ — невярващо поклати глава тя. Не, не биваше да мисли такова нещо. Скот не беше неин враг, следователно за шпионаж не можеше да става дума. Но как трябваше да класифицира такъв човек? Дали пък на някого от подчинените ѝ не му беше хрумнала безумната идея, че единственият изход за фирмата е да бъде продадена на Скот Уайлдър?

От тази гледна точка нещата изглеждаха съвсем другояче. Всеки, който се страхуваше за работата си, би могъл да постъпи по подобен начин — всеки, който смяташе, че фирмата нямаше шансове да оцелее.

Карол се приближи до прозореца и погледна към паркинга. Съвсем не беше невероятно някой, загрижен за бъдещето си, да направи такова нещо. Погледът ѝ попадна на новия камион, който снабдителят Том Брадън току-що си беше купил. Мярна и се фигурата на Джони Тимънс ѝ тя си спомни, че жена му тъкмо бе родила третото им дете. „Да — помисли си — всеки от тях двамата например има основателни причини да извърши такова предателство, пък и може би всеки от останалите. Те всички са загрижени за бъдещето си“.

Карол знаеше, че хората ѝ бяха лоялни към нея, но истината беше, че те можеха да загубят много повече, отколкото тя самата. Самият факт, че е изтекла информация, не бе чак толкова важен: сама по себе си тя не би могла да навреди толкова много на фирмата. Но все пак Карол би искала да знае, кой е способен да я предаде.

Рита влезе в кабинета и прекъсна безрадостните и мисли. Носеше в ръцете си купчина пликове.

— Ето пощата, Карол. Едно от писмата сигурно много ще те заинтересува.

Карол хвърли поглед върху подателя на въпросното писмо и усети как се разтреперва.

— Благодаря, Рита — каза бързо, избягвайки да я поглежда. Изчака, докато Рита затвори вратата след себе си и чак тогава разкъса плика. Отвътре изпадна само една зелена бланка — беше чекът, който бе изпратила на Скот веднага след завръщането си от Кливлънд. В плика нямаше нищо друго — само един прегънат празен лист, в който е бил поставен чекът.

Обхвана я пристъп на горчиво разочарование, но тя бързо се овладя. Какво всъщност бе очаквала? Тя му беше пратила чека по същия начин. Със съвместната им работа бе свършено, така че едва ли би могла да се надява, че той ще поиска да влезе отново във връзка с нея. Нямаше причини да бъде разочарована.

Докато гледаше втренчено празния лист, в главата ѝ бавно узряваше една дръзка мисъл. Нахвърли върху един друг празен лист няколко пробни фрази, след това придърпа към себе си празната бланка с фирмения знак на Скот Уайлдър.

— Рита, ела за малко — извика малко по-късно Карол, опитвайки се да вложи в гласа си радостна възбуда. И, когато секретарката ѝ се появи на прага, тя размаха срещу нея гъсто изписан на ръка лист. — Виж, писмо от Уайлдър. Потвърждава, че иска да купува от нас.

Рита грабна писмото и го прочете надве-натри:

— Но това е чудесно! Значи пътуването ти до Чикаго се увенча с пълен успех! — извика тя и притисна Карол в прегръдките си.

— Да, с пълен успех — повтори думите ѝ Карол.

След като Рита напусна кабинета, тя се втренчи в писмото.

— Окей, Скот Уайлдър, сега ти си на ход — измърмори гласно.

Дните минаваха един след друг, а от Скот нямаше ни вест, ни кост и Карол ставаше все по-нервна. Трепваше всеки път, щом звънваше телефонът и нетърпеливо чакаше ежедневната поща. Все повече усилия ѝ костваше да се съсредоточава върху текущата работа — тя започна да се страхува, че ще занемари задълженията си.

Изминаха повече от три седмици и Карол реши, че осведомителят на Скот във фирмата ѝ не се е свързвал повече с него. Вероятно не считаше за необходимо да го прави, защото мнимото писмо от „Уайлдър“ даваше сигурни гаранции за оцеляването на фирмата. Това трябва да беше обяснението.

Връщайки се вкъщи в мрачния следобед на един от последните ноемврийски дни, тя прехвърляше в ума си равносметката от цялата тази история. Не беше ѝ се отдало да продаде на Скот продукцията си, но пък всичко вече беше минало и те бяха квит. Той не бе имал намерение да установява делово сътрудничество помежду им, така че сега тя можеше да мисли спокойно за прекараното е него време, без да изпитва угризения на съвестта. Не беше загубила битката, защото такава просто нямаше.

Денят ѝ бе преминал отвратително и беше много изморена, но пътуването ѝ към къщи по тихата, осеяна с многобройни дървета улица я успокояваше, правеше до голяма степен проблемите ѝ да изглеждат незначителни. Карол угаси двигателя на колата и слезе.

Хубаво ѝ беше отново да си е у дома. Горещият душ отпусна напрегнатите ѝ нерви, а след като намаза обилно тялото си е благоуханния балсам „Киара“, за пръв път от много дни насам се почувства истински добре. Облече мекия си червен хавлиен пеньоар и се запъти боса към кухнята. Не беше особено гладна, затова след кратко колебание реши да си направи само чай. Сложи чайника на печката, но в този момент звънна телефонът. Тя спря газта и се върна в стаята.

— Ало?

— Карол? Тук е Скот.

Дъхът ѝ секна от изненада и в първия момент не можа да произнесе нито дума.

— Карол, какво става?

Точно такъв си спомняше тя гласа му, топъл и дълбок, създаващ приятно чувство за сигурност... измамна сигурност обаче.

— Нищо... нищо особено не става — Карол прехапа долната си устна като дете, уловено в пакост.

— Знам и тъкмо затова питам: защо?

— Скот, за какво всъщност говорите? — тя стисна толкова силно слушалката, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Отново някой от вашите номера, така ли?

— Никакви номера, Карол. Питам защо още не съм получил мострите за поръчката си.

Тя дълбоко си пое въздух.

— Не сте получил мострите ли? — озадачено повтори. За какво всъщност ставаше дума?

— Точно това казах.

— Но за каква поръчка говорите? Не сте ми възлагал никаква поръчка, поне доколкото си спомням.

— Мострите от ореховата колекция. Отдавна трябваше да са на бюрото ми — гласът му определено звучеше сериозно.

— По дяволите, Скот, много добре знаете, че не е вярно. Нямам никаква поръчка от вас — Карол започваше да се ядосва.

— Но ако вярвам на моя информатор, би трябвало да имате — спокойно каза той.

Карол доби чувството, че се намира върху тънък, пукащ под тежестта ѝ лед.

— Какъв информатор, кой е той? — настръхна вътрешно тя.

— Както разбрах от него, аз съм ви я изпратил още преди три седмици. Стоката вече трябваше да е при мен.

Карол се беше готвила старателно за словесния двубой със Скот, но това беше по-рано. Сега, когато бе решила окончателно да го зачеркне от живота си, той я бе сварил неподготвена. Трескаво запрехвърля наум възможните отговори. После предпазливо попита:

— Имате ли пред вас копие от поръчката? Продиктувайте ми, какво сте поръчал и аз ще се погрижа да ви бъде изпратено.

— Искам мостри от всички артикули — обясни той. — Тъкмо се каня да обиколя някои от магазините си, ще уточня с управителите моделите и количествата.

— Кога искате да получите мострите? — Карол капитулира. Тя добре съзнаваше, че се оставя да бъде въввлечена в една игра, започната от самата нея, но в която вече не тя определяше правилата. Това обаче ѝ се стори по-малкото зло в случая.

— Веднага — избоботи гласът му. — Вземете ги и елате да се срещнем в Канзас Сити. Утре — говореше твърдо и решително, не допускаше и мисъл за възражение.

— Това няма да стане — възпротиви се Карол. — Абсолютно изключено — не беше за вярване — достатъчно бе само едно телефонно обаждане и Скот отново нахлу в живота ѝ, налагайки ѝ заповедите си.

— Разбира се, че ще стане — неумолимо каза той. — Ако действително искате да правим бизнес, ще дойдете.

— Сериозно ли говорите?

— А вие как мислите? — тихият му смях съвсем не спомогна да разсее напрежението у Карол — напротив, още повече я разяри.

— Добре. Ще изпратя някого. Кога ѝ къде да ви търси?

— А, не, така няма да се разберем — късо отсече той. — Вие започнахте сделката и или сама ще донесете мострите, или ще забравите за цялата тази работа.

Карол уморено махна с ръка и се подчини на условията му.

— Чакайте ме в три часа на гишето на вътрешни линии — нареди той с плътния си решителен глас.

— Ще дойда — обеща тя.

Дълго след като бе затворила телефона, Карол не можеше все още да проумее, как се бе случило всичко. Утре щеше да се разбере, поне дали си бе заслужавало.

Карол нетърпеливо барабанеше с пръсти по пластмасовата чашка за кафе. Самолетът на Скот закъсняваше. Тя погледна отново към информационното табло. Според него закъснението беше от един час. Непрекъснато си повтаряше, че трябва да се държи свободно и хладнокръвно със Скот, но колкото по-дълго чакаше, толкова по-неспокойна и неуверена ставаше.

Най-сетне обявиха пристигането на машината от Чикаго. Карол хвърли поглед върху ръчния си багаж, изправи се и приглади роклята си. Семплата вълнена рокля подчертаваше стройната ѝ фигура, тъмnochервеният ѝ цвят добре хармонираше със светлата ѝ кожа и тъмните ѝ коси. Знаеше, че трябва да използва всяка възможност, за да изтъкне своите предимства.

След обаждането на Скот в нея се бореха противоречиви чувства. През време на пътуването ѝ до Канзас Сити при всеки завой на аутобана стомахът ѝ се преобръщаше, а сега беше необичайно нервна — цялото ѝ същество беше нащрек. Какво замисляше той? Сигурно мотивите му не бяха толкова еднозначни, както изглеждаше на пръв поглед. Последните му думи в Кливлънд бяха прозвучали определено заканително. Дали не преследваше предварително начертан план да

приспи бдителността ѝ и с хитри ходове да я принуди да му продаде фирмата си? Карол трябваше да продължи играта и да се надява, че ще успее да го надхитри.

Както и предполагаше, Скот слезе последен от самолета и без въобще да се оглежда за нея, тръгна към транспортната лента за багажа си. Тя раздражено смръщи чело и отново седна на мястото си. В никакъв случай не трябваше първа да тръгне към него. Нека той да я потърси!

Минаха повече от двадесет минути, преди да го забележи да приближава. Карол усети, че вътрешната ѝ съпротива започва да се стопява, но си наложи да остане неподвижна на седалката си и да запази сърдитото изражение на лицето си.

Той погледна в нейната посока и се отправи натам, без да показва с нещо, че я е забелязал. Когато бе само на две-три крачки от него, Карол не издържа и се изправи.

Скот остави куфара си на пода и съвсем неочаквано за нея здраво я стисна в прегръдките си. Учудена, но същевременно и много приятно изненадана, Карол усети как устните му търсят нейните и горещо ги целунаха. Той я пусна и иронично изрече:

— Добре дошъл в Канзас Сити, Скот — после се ухили.

Тя го изгледа за миг мълчаливо, после повтори думите му:

— Да, добре дошъл в Канзас Сити, Скот.

— Изглеждате изненадана. Нима мислехте, че няма да дойда?

В гласа му имаше подигравателна нотка.

— Напротив, уверена бях, че ще дойдете — Карол си пое дълбоко въздух, за да овладее противоречивите си възприятия. „Тази целувка нищо не означава“ — каза си тя. Скот просто искаше да я ядоса. Но в тялото си усети да се разгаря едно познато пламъче и неволно потръпна. Усети аромата на одеколона му и споменът за онази сутрин в хотела в Кливлънд измести всичко друго от съзнанието ѝ.

Най-напред ще си наема кола — каза Скот. — Ще оставя багажа си тук при вас и после ще дойда да ви взема.

— Аз съм с моята кола, мога да ви откарам до хотела ви.

— Няма да отсядам в хотел. Трябва да обиколя днес още два града — обясни той.

Карол отново седна и се загледа след него. Не мина много време и Скот се завърна с ключове за кола в ръка.

— Окей, можем да тръгваме — и той я подхвана за лактите, когато тя се изправи.

— Мога ли да попитам, каква програма сте ми подготвили този път? — хавливо попита Карол, но с ужас установи, че колкото побезцеремонно Скот се разпореждаше с нея, толкова по-несигурна се чувстваше и неспособна да взема решения.

— Най-напред ще вземем мострите от колата ви, а после с тях ще отидем до Лоурънс.

— А, не. Не „ние“! Аз ще се върна вкъщи, след като ви предам мострите — тя отстъпи встрани и се освободи от ръцете му.

Скот я погледна втренчено.

— Карол, никога няма да разбере, как сключвате сделките си. Вие дойдохте до Чикаго и после до Кливлънд само с плахата надежда, че мога да ви възложя евентуално поръчка, а сега не искате да изминете едва 30 мили, за да се срещнете лично с моя търговски директор, който ще продава продукцията ви. Наистина ли сте сигурна, че искате да търгувате с „Уайлдър“?

— По дяволите, Скот Уайлдър, вие изопачавате думите ми. Аз искам да получа поръчките ви и, щом за целта трябва да изоставя и проваля работния си график и да хукна след вас — добре, така ще направя — тя тръсна ядосано глава.

Скот Уайлдър не беше човек, с когото лесно можеше да се спори. Конфронтацията с него не бе за предпочитане, а близостта му пък не беше безопасна. Карол си даде сметка, че се бе поколебала да пътува с него не за друго, а защото усети да я обхваща силна възбуда при мисълта, че ще бъдат сами през следващите няколко часа. Опитът ѝ да се държи на дистанция бързо се провали. Тази схватка вече бе загубена.

— От там отиваме в Топека. Нямам намерение да се връщам пак тук и да заобикалям толкова много.

— Но това са почти сто мили! В никакъв случай няма да успеем да се върнем до довечера!

— Не съм и твърдял подобно нещо. Утре ще имаме там много работа — Скот я погледна изпитателно. — Или може би имате други планове за уикенда?

Карол окончателно се предаде. Беше невъзможно да предугади ходовете му.

— Достатъчно ще бъде само да се обадя по телефона. И ако ще трябва да тръгваме, няма какво повече да се мотаем тук — сприхаво каза тя.

— Точно така — доволните пламъчета в очите му ѝ дадоха да разбере, че той съзнава победата си в този първи рунд.

Малко по-късно вече товареха сандъчетата с мострите от колата на Карол в мустанга, който Скот бе наел.

— Има ли още нещо? — попита той, когато и последният сандък бе качен.

— Да, куфарът ми е отпред на седалката, багажникът беше пълен и за него нямаше място там.

— Ще ви го подам — Скот отвори вратата и измъкна пътническия ѝ куфар. Очите му блестяха насмешливо. — Виждам, че този път добре сте се подготвила.

— Заблуждавате се. Имах намерение тази вечер да пренощувам в „Кроун център“ и утре да обиколя магазините, преди да се върна вкъщи.

— Щяхте да прекарате уикенда съвсем сама в чуждия град?

— Защо питате? — изчерви се Карол. Нима той допускаше, че прекарва уикендите си по хотелите с други мъже?

— „Кроун център“ не е хотел, в който човек би искал да е сам — подразни я той.

— Това изобщо не ви засяга! — възмутено избухна тя.

Скот се увери, че е заключил колата ѝ, след което ѝ подаде ключовете.

— Готова ли сте?

Карол кимна и се отправи към мустанга.

Скот подкара колата към аутобана и след двадесетина минути вече пресичаха границата между Мисури и Канзас. Беше късен следобед и небето над тях тъмнееше в толкова типичните за Канзас през ноември оловносиви тонове.

Когато достигнаха първите предградия на Лоурънс, здравевината бе отстъпила място на плътна тъмнина. Скот спря на паркинга пред един ярко осветен търговски център.

— Влизала ли сте в някой от моите магазини? — попита я той.

— Да, близо до нас има два от тях — кимна Карол. — Тъкмо поради това достигнах до извода, че продукцията на „Итън“ би се

вписвала добре в асортимента им.

Скот заобиколи колата, подаде ѝ ръка и я поведе към магазина. Той беше огромен и стоките в него бяха подредени по същия начин, както в магазините, които Карол познаваше. Това беше главната отличителна черта на търговските обекти на Уайлдър, познаваш ли вече един, лесно можеш да се ориентираш във всички останали.

Скот тръгна да търси управителя, а Карол започна да обикаля щандовете, като мислено си представяше своите изделия и търсеше най-подходящите места за тях.

След няколко минути Скот се върна, придружен от един възнисичък възрастен мъж.

— Карол, позволете ми да ви представя Хенри Оливър. Хенри, мис Итън е собственичка на „Сувенири от дърво Итън“ — той ѝ се усмихна многозначително.

— Радвам се да се запозная с вас, мис Итън — Хенри сърдечно стисна ръката ѝ.

— Мис Итън дойде с мен, за да ни посъветва при избора на сувенири от нейната орехова колекция — допълни Скот.

— О, чудесно — лицето на Хенри Оливър засия. — Утре сутринта това ще е първата ни работа.

Скот кимна утвърдително.

— Да, за днес вече е твърде късно. Смятам, че ако през идващата седмица получим поръчката, ще можем преди Коледа да завъртим добра търговия с тези артикули.

— В това ни най-малко не се съмнявам — бързо се съгласи Хенри, после погледна часовника си. — Скот, работното време вече изтича. Милдрид и аз много ще се радваме, ако дойдете на вечеря у нас. Вие също сте добре дошла, мис Итън. Ще дойдат и някои други хора. Да съобщя ли на Милдрид, че приемате поканата ми?

— Разбира се, ще се радваме да дойдем — отвърна Скот.

Карол се опита да запази спокойствие и да не издаде разочарованието си.

— Много мило от ваша страна да поканите и мен — усмихна се чаровно тя на Хенри.

Само това ѝ липсваше, да прекара цялата вечер с непознати хора в непозната обстановка! Вместо да вземе горещ душ и да се пъхне в леглото с някое модно списание в ръка. „Лъжкия — разобличи се

тутакси мислено тя — ти се надяваше да вечеряш насаме със Скот в някое уютно, закътано от любопитни погледи сепаре, а що се отнася до леглото...“

— Добре, тогава ще ви очакваме към осем часа — Хенри облекчено премести поглед от Карол към Скот.

— А ние през това време ще вземем стая в някой хотел — обясни Скот. — Е, до скоро — хвана Карол под ръка и я поведе към изхода.

Естествено тя знаеше, че рано или късно ще се появи въпросът, къде ѝ как ще пренощуват, но когато този момент настъпи, сърцето ѝ ускорено затуптя. Значително по-лесно беше да устои на чара му в стерилната атмосфера на летището и на търговския център, но в интимната обстановка на хотела това щеше да бъде много трудно. Още отсега започна да усеща странно чувство в стомаха си.

Скот паркира пред малък двуетажен мотел.

— Няма да се бавя много — обърна се той към нея.

— Идвам с вас — Карол бързо отвори вратата. — Мога и сама да си резервирам стая.

Скот я изгледа замислено, след това сви рамене. Двамата се приближиха до рецепцията.

— Стая за една нощ? — Администраторът тикна към тях формуляра и веднага подаде на Скот ключ с месингова плочка. — Стая 116, господине.

Скот прибра ключа в джоба си.

— Ако обичате, за мен също една стая за една нощ обади се Карол.

— Извинете, моля, мислех, че сте заедно — засуети се мъжът.

— Бих искала стая на втория етаж — нуждаеше се от по-голямо разстояние между тях, за да бъде сигурна, че няма да прекара безсънна нощ.

Скот не се обади, докато не се върнаха при колата.

— Това наистина не беше нужно. Няма защо да се страхувате от мен — гласът му издаваше горчивина. — Можете спокойно да вземете стая до моята, така поне щяхте да ми спестите носенето на куфара ви до втория етаж.

Вместо отговор Карол само упорито вирна глава.

— Надявам се, че поне ще ми разрешите да занеса багажа ви горе — иронично продължи той. — Или се страхувате, че ще вляза с

взлом в стаята ви?

— Ще съм ви много благодарна, ако ми помогнете за куфара — престори се Карол, че не схваща подигравателния му намек.

На вратата на стаята си тя се обърна, за да вземе куфара от ръката му, но Скот я отместил встрани и влезе вътре.

— Не ставайте смешна, дявол да го вземе — той прекосил стаята и оставил куфара върху ниската масичка в ъгъла. — Ако мога да ви бъда полезен с още нещо — усмивката му стана по-широка и подчертано иронична — знаете номера на стаята ми.

Малко след осем двамата стояха пред една хубава двуетажна къща, разположена на известно разстояние от улицата в средата на грижливо поддържана градинка. Когато влязоха вътре, партито вече беше в разгара си. Домакинът се втурна да ги приветства и побърза да ги представи на останалите гости.

— Какво да ви предложи за пиене? — осведоми се той.

— За мен нищо, благодаря — побърза да каже Карол. Точно тази вечер не искаше да замъглява с алкохол разсъдъка си.

— Скот, обслужете се сам по ваш избор — каза Хенри. — Барът е точно срещу вас.

Скот се отдалечи и когато се върна, носеше две чаши в ръцете си.

— Казах, че не искам да пия — извърна глава Карол от чашата с кехлибареножълтата течност, която той й подаваше.

— Пийнете малко, ще ви помогне да се отпуснете — настоя любезно Скот.

Сърдито поглеждайки го, тя взе чашата. Без да обръща внимание повече на киселото й изражение, той започна разговор с един от близкостоящите гости.

Карол се почувства като дете, което са наказали за нещо нередно. Седна наедно кресло, където не след дълго я намери Милдрид, домакинята на вечерта.

— Много мило от ваша страна, че дойдохте — каза тя. — Ние винаги много се радваме да се запознаем с приятелите на Скот.

Карол тъкмо се канеше да обясни, че не е приятелка на Скот, а само делови партньор, когато видя да се задава самият той. В следващия момент вече бе седнал на страничната облегалка на креслото и небрежно прехвърляйки ръка през раменете й, въпросително изви очи към Милдрид. Дори само допирът на ръкава на

якето му върху голата ѝ кожа я накара да потръпне и да притвори за миг очи. Близостта му я възбуждаше и я правеше несигурна, трябваше да се насили, за да продължи разговора с мисис Оливър.

— Тъкмо казвах на Карол, че винаги с удоволствие приемаме вашите приятели — обърна се домакинята към него.

— О, но тя ми е много повече от приятел, Мили — усмихнато заяви Скот. — Нали, Карол?

— И така може да се каже — слисана окончателно, Карол почти не се чуваше какво говори.

Мили радостно се засмя.

— Хей, я чуйте всички! Скот иска да ни каже нещо! — високо извика тя и хвърли бърз поглед към ръката на Карол. — Струва ми се, той намеква, че двамата са се сгодили!

Гореща руменина блисна по бузите на Карол и тя смутено сведе поглед към ръцете си, които несъзнателно въртяха чашата.

Какво беше намислил Скот? Трябваше да направи нещо, да осуети замислената от него игра. Затова побърза да вземе инициативата и го изпревари, хвърляйки съзаклятнически поглед към Милдрид:

— Още не, госпожо, но скоро може и да стане! — облегна се на рамото му, погледна го с премежен поглед и гальовно промълви — Дайте ми още малко време, скъпи!

Скот нежно я погали по рамото, извърна се към нея и я привлече към себе си. Тя усети твърдото му жилаво тяло и във вътрешността ѝ се разля сладка, благодатна топлина. Отчаяно се опита да ѝ се противопостави, но безуспешно.

Дали Скот знаеше, как реагира тялото ѝ на неговите докосвания? И дали можеше да предположи, каква е силата и дълбочината на чувството ѝ?

Карол се огледа над рамото му в помещението и погледът ѝ се спря на една висока, приятна на вид блондинка, която го измерваше с толкова леденостуден поглед, че Карол се почувства, сякаш някой бе излял ведро студена вода върху нея. Изражението на тази жена ясно показваше, че Скот ѝ принадлежи и, че Карол е навлязла в непозволена територия.

Мили наруши неловкото мълчание:

— Идвайте, яденето е готово.

Карол изобщо не забелязваше какво яде. Пъхаше храна в устата си, дъвчеше и преглъщаше, но мислите ѝ бяха заети с отношенията между Скот и мистериозната блондинка. Името ѝ беше Дженис. Беше ѝ се отдало да седне на масата до него и сега упорито се стремеше да ангажира изцяло вниманието му.

— Защо не ми телефонира, че ще идваш насам? — чу я Карол да казва.

Мигновено я прониза толкова остър пристъп на ревност, че тя чак се изплаши.

Най-сетне вечерята свърши и двамата решиха единодушно, че е време да се сбогуват с любезните си домакини.

— Но вие не можете точно сега да си тръгнете! — умолително ги разубеждаваше Милдрид. — Вечерта едва сега започва. Надявах се, че ще изиграем една партия бридж.

— Съжалявам, Мили — прекъсна я Скот, — утре ми предстои много тежък ден.

Карол благодари за любезното гостоприемство и с въздишка на облекчение излезе в студения нощен въздух. Радваше се, че бе съумяла да издържи вечерта без особено големи неприятности.

— Бяхте много мълчалива тази вечер — подразни я Скот, когато седнаха в колата.

— Вината за това е ваша! Какво трябваше да говоря след тази мила малка сценка, която разиграхте? Или на вас ви доставя удоволствие да ме поставяте в неудобно положение, или искахте да ме използвате, за да се предпазите от хубавата Дженис.

— Тя наистина е хубава — с многозначителен тон установи той.

— Никак не обичам да се чувствам използвана! — рязко каза Карол.

— Че кой обича това? — загадъчно отвърна Скот. — Мислех си за повода, който ни доведе дотук.

Карол виновно млъкна. Той просто беше неуязвим.

През останалата част от пътя към мотела и двамата не проговориха повече. Още на входната врата Скот учтиво, но сухо ѝ пожела лека нощ и те се разделиха. Кой знае защо, Карол внезапно се почувства потисната.

VI

На следващата сутрин времето сякаш летеше. Хенри разгледа мострите — разлатите блюда и фруктиерите, елегантните свещници, миниатюрните резбовани сандъчета и кутийки от байцвано или полирано орехово дърво. Карол забеляза, че нещата много му харесаха. Веднага след като той направи избора си и Скот отново прибра мострите в сандъчетата, двамата продължиха пътуването си към Топека.

Скот караше уверено, тънките му загорели ръце лежаха здраво върху волана. Той мълчеше, като че ли подреждаше мислите си. Карол унило гледаше през прозореца и се питаше, какво ли място в тях заемаше тя. А дали изобщо мислеше за нея или за своите магазини, или пък — още по-лошо — за Дженис. Тя леко въздъхна и изви глава към него. Скот я погледна за миг с разсеян поглед, после отново се втренчи в пътя.

— Изглежда, ще имаме лошо време — измърмори след малко той.

Карол проследи погледа му, отправен към застрашително натрупващите се огромни мрачни облаци. Идваше буря. „Само това липсваше! — уплашено си каза тя. — Цял ден да пъплим в дъжда към Топека.“

За щастие изпревариха бурята и благополучно се добраха до града. Още на първата отбивка от аутобана Скот зави наляво и се насочи към една тясна уличка, заобиколена от двете страни с огромни, потискащи на вид складови помещения. Карол изненадано го погледна, когато спря пред едно от тях.

— Искам да ви покажа нещо — обясни той, забелязал въпросителния ѝ поглед.

Те пристъпиха в голямата сграда от червени печени тухли. Стъпките им отекваха глухо между високите стени в мрачния, слабо осветен тунел. От една врата излезе и тръгна срещу тях млад симпатичен мъж.

— Добре, че сте тук, Чък — каза Скот. — Съжалявам, че наруших съботната ви следобедна почивка с повикването ви, но имах съвсем особена причина за това.

Чък прекара длан по гъстата си кестенява коса.

— Няма значение, мистър Уайлдър — усмихна се любезно той. — Заповядайте, сега ще запаля осветлението.

Последваха го в едно огромно хале, пълно с машини. Чък дръпна някакъв шалтер и то се обля в ярка луминесцентна светлина.

Скот хвана Карол подръка и я поведе между машините.

— Искам да разгледате тази фабрика, Карол. В нея произвеждаме домакински съдове от пластмаса — чаши, чинии, кошчета за отпадъци и още много други неща.

Преди още Карол да се опомни, двамата мъже вече й обясняваха технологичния процес — от суровината до готовия продукт. Постепенно тя се увлече и задоволявайки любопитството си, закрачи по-бързо от участък в участък, забравяйки дори присъствието на Скот и на Чък. Стигна дотам, че в един момент, застанала пред две машини, тя се замисли дали нямаше да бъде по-добре те да разменят местата си. Гласът на Скот я откъсна от тази оживена умствена дейтелност.

— По лицето ви виждам, че имате идея, как може да бъде подобрена производителността в този сектор — очите му подканващо блестяха.

Чак сега внезапно й стана ясно, какво целеше той. Отново я беше надхитрил. Искаше да използва огледа на фабриката като примамка, за да осъществи по-лесно плановете си.

— О, не, Скот Уайлдър, номерът няма да мине. С удоволствие ще ви кажа, какво мисля за фабриката, но за вас няма да работя — тя се обърна и тръгна към изхода.

Докато го чакаше в колата, в нея се надигаше все по-голям гняв. Скот много добре умееше да я подмами да направи това, което той искаше. Излизаше, че я познава по-добре, отколкото тя себе си. Винаги я беше занимавала мисълта, как да подобри производствения процес в предприятието си, но едва сега й ставаше ясно, че би го правила с удоволствие и в други предприятия. А Скот очевидно знаеше това. Не беше се отказал значи от първоначалния си план да купи фирмата й. Колко глупаво от нейна страна бе да се съгласи да пътува с него, той беше човек, на когото не можеш да се довериш.

Когато най-после пристигнаха в магазина му в Топека, Карол настояваше да свършат колкото се може по-бързо, но нито Скот, нито управителят Кен Харис проявяваха желание за по-голяма експедитивност. Надълго и нашироко те обсъждаха избора на изделията, количествата, цените, разпределението им по витрините и щандовете. Струваше ѝ се, че Скот нарочно протака разговора и от нетърпение я заболя глава.

Най-сетне, като че ли двамата стигнаха до единно становище, защото Скот с въздишка затвори папката и се обърна към нея:

— Е, Карол, това беше всичко. Мисля, че уговореното тук може да послужи като база, въз основа на която ще можем да съгласуваме поръчките и за всички останали клонове в страната.

Тя го гледаше мълчаливо, напълно изтощена вече и физически, и психически — чувстваше се леко замаяна. В гласа му се прокрадна загриженост:

— Имате уморен вид. Да хапнем нещо, може би ще ви се отрази добре.

— Бих предпочела да си почина някъде. През миналата нощ не можах да спя добре — почти веднага съжали за думите си, с които признаваше, че близостта му я прави нервна. Трябваше да внимава какво говори. Скот щеше да направи всичко възможно, за да постигне целта си.

— Можем веднага да потърсим хотел, ако желаете — предложи той, но макар че Карол тъкмо това искаше, подигравателно повдигнатите му вежди я вбесиха и тя се нахвърли върху него:

— Прекарах достатъчно нощи с вас заради една нищо ѝ никаква сделка! Искам да се прибера вкъщи!

Изуменото изражение на търговския директор Харис я сепна и тя спря. Отново съжали, че се бе съгласила да тръгне със Скот на тази обиколка. Излезе от магазина и се запъти към колата.

Ресторантът беше тих и приятен и Карол облекчено се отпусна на мекия стол. Келнерката се приближи с листа за менюто и им сервира горещо кафе. Докато Скот поръчваше, тя мълчаливо отпиваше от ободряващата напитка. Точно от това имаше нужда, за да се поотпуснат обтегнатите ѝ нерви. След първата чашка се почувства значително по-добре, но пронизващата черепа ѝ болка все още оставаше.

Докато чакаха вечерята, Скот се извини и тръгна към телефона. Карол отпусна уморено глава със затворени очи назад на стола. Отвори ги едва когато го чу да се връща.

— Починете си, денят наистина беше напрегнат — каза той с мек глас.

Лесно беше да се каже. Тя отново възнегодува:

— Причината не е в напрегнатия ден, не работата ме изморява — сама се учуди, колко остро звучеше гласът ѝ. — Вие сте причината да се чувствам така отвратително.

Скот настоятелно я загледа.

— Смущава ли ви моето присъствие?

— Да! — разгорещи се Карол. — Дори глава ме заболя.

— Знам едно отлично средство против главобол.

Преди Карол да разбере какво става, той се приближи до нея, притегли главата ѝ към тялото си и започна леко да приглажда с две ръце челото и скулите ѝ. Пръстите му с вещина масажираха слепоочията ѝ, плъзнаха се зад ушите, по тила, спуснаха се надолу по шията, отново се върнаха на челото ѝ.

Карол се остави на внимателните му ръце, затвори очи и усети, как напрегнатите ѝ мускули и нерви се отпускат, нервността ѝ постепенно се уталожил, благодатна топлина се разля по тялото ѝ. Като че ли онова, което ѝ бе липсвало и което несъзнателно бе чакала през целия ден, бяха именно докосванията на Скот.

Шумът на тракащи чинии я върна в действителността. Отваряйки очи, тя видя келнерката, която им сервираше яденето. Скот седна на близкия стол и тя все още усещаше излъчващата се от него топлина, която я и успокояваше, и възбуждаше едновременно. С пълното съзнание, че не бива в никакъв случай да се поддава на мъжкия му чар, Карол безуспешно се опита да потуши появилото се внезапно в нея желание.

Привършиха вечерята, Скот поръча кафе и се обърна към нея:

— Разкажете ми за себе си — тихо помоли той.

— Какво искате да знаете? — тя избягваше погледа му, вглеждайки се в копринената му вратовръзка. Страхуваше се, че очите ѝ ще издадат от чувствата ѝ повече, отколкото би ѝ се искало.

— Например за семейството ви. Знам само, че баща ви е починал. А майка ви? — гласът му беше топъл и приятелски,

изглеждаше наистина заинтересуван.

— Моята майка е напуснала баща ми и мен, когато съм била на две години. Тя мразела простия живот на село, искала е да постигне нещо много повече в живота си — Карол говореше съвсем тихо. — Никога след това не съм я виждала — всъщност, аз изобщо не съм я запомнила. Малко след като ни напуснала, загинала при автомобилна злополука.

— Наистина съжалявам, Карол. Не съм искал да ровя в мъчителните ви спомени — Скот взе ръката ѝ в своята и я погали леко, но с отсъстващо изражение. Мислите му явно не бяха тук.

— Няма значение, Скот. Не може да ти липсва нещо, което никога не си имал. Аз дори не си спомням за нея. Баща ми беше за мен всичко — и баща, и майка, всичко, от което имах нужда. Имах щастливо детство и не съжалявам за нищо.

— Но все пак в живота на едно малко момиченце настъпват моменти, когато то неизбежно се нуждае от майка — предпазливо промълви Скот.

— Бързо се научих да не си губя времето с напразни мечти и желания — гласът ѝ стана по-категоричен, като че ли искаше да отблъсне мисълта за онова време.

— Значи така се справяте с проблемите си — като просто не мислите за тях?

С бързо движение Карол измъкна, ръката си от неговата.

— На мен това ми се удава лесно — натърти тя върху думата „мен“.

— Човек обикновено е преследван от проблемите, които не е успял да разреши — продължи упорито той.

— Съмнявам се, че има нещо, което е в състояние да наруши съня ви — опита се Карол да измести от себе си темата на разговора.

— Ще бъдете много учудена, ако ви назова причините, които биха могли да отнемат съня ми — отвърна с равен глас Скот и продължи — Ако сте изпила кафето си, можем да продължим пътуването.

Карол кимна и взе чантата си. Когато излязоха от ресторанта, в лицата им блисна леденият дъжд. Тя зиморничаво вдигна яката на палтото си и с приведени рамене изтича след Скот през поривите на студения вятър до колата.

— Ще се наложи да пътуваме много бавно — каза той, но нито в гласа му, нито в погледа му личеше да има нещо против.

— Като че ли това ви радва.

— Знам, че звучи странно, но за мен в дъжда има нещо вълнуващо. Той ме възбужда и ме оживява, сигурно защото е пълен е тайнственост и загадъчност.

Сега беше неин ред да се засмее. В приятната топлина на купето и близо до него тя се чувстваше сигурна и защитена.

— Намирате казаното от мен за смешно? — той ѝ хвърли бърз страничен поглед.

— Не, не се смеея на думите ви. Само ми се стори, че за пръв път мненията ни по нещо съвпадат.

Скот протегна ръка и я хвана под брадичката. При допира му в миг всичките ѝ добри намерения, да го държи на разстояние от себе си, се срутиха в нея като картонена къщичка.

— Има още много неща, които бих искал да науча за вас. Може би тогава ще открием още доста сходства помежду ни — той зашепна. — В момента дори ми хрумва едно от тях...

У Карол вече нямаше и следа от желанието да му се противи...

VII

Внезапно колата силно подскочи и Карол уплашено се взря през предното стъкло. Беше започнало да се заледява и след като Скот с труд овладя автомобила, подкара го съвсем бавно и предпазливо. Но изведнъж страхотен пристъп на вятъра блъсна странично колата и така силно я завъртя, че беше невъзможно да бъде удържана повече на гладкия лед. Карол усети, че падат и в същия миг получи силен удар в слепоочието. Светът се завъртя пред нея и всичко потъна в плътен мрак...

— Карол, отговори ми! Добре ли си? Гласът на Скот долиташе от много далеч.

— Да, мисля, че да. Какво се случи? — замаяно попита тя.

— Изхвъркнахме от шосето и паднахме в канавката.

Тя бавно и с усилие отвори очи. Главата ѝ лежеше върху гърдите му.

— Можеш ли да се движиш? — напрегнато попита той.

— Ръцете и краката ми, изглежда, са в ред — Карол се опита да се изправи. — Струва ми се, че ударих главата си в нещо твърдо — докосна предпазливо слепоочието си.

— Да, удари се във волана.

Скот се протегна през нея, за да отвори вратата, която беше над тях. Карол му помогна да достигне дръжката и след известни усилия вратата отстъпи и се отвори. В същия миг върху тях налетяха бесните пориви на леденостудения вятър и те с мъка успяха да попречат на вратата отново да се затръшне.

— Трябва внимателно да изпълзиш навън, Карол — нареди Скот. — Бъди предпазлива.

Мина цяла вечност, докато тя усети отново твърда почва под краката си. Добре поне, че беше обула високите си ботуши. Прииска ѝ се да има и дебели ръкавици, когато започна да се катери по земления насип, захващайки се с ръце за заледените, разраняващи до кръв пръстите ѝ клонки на храсталака.

— Всичко наред ли е? — загрижено попита Скот, когато застана до нея на шосето.

— Да, нямам нищо счупено — увери го тя.

— Тогава да тръгваме и да видим, дали ще намерим някоя къща, където да ни окажат помощ.

Няколко минути те кретаха едва-едва мълчаливо по заледения път. Дъждът ги шибаше по лицата и гърдите с безмилостните си водни камшици.

— Виж, там отсреща има някаква сграда — внезапно извика Скот. Хвана я за ръка и я повлече нататък. Скоро пред тях се изпречи ограда от бодлива тел.

— Ще трябва да пропълзиш отдолу, Карол — изръмжа недоволено Скот. Повдигна, колкото можа, телта, докато тя се озова отвъд, а после се подпря на един от коловете и с лекота прескочи оградата. Бавно продължиха нататък, за да установят след няколко крачки с огромно разочарование, че постройката пред тях не беше къща, а запустяла плевня.

Все пак трябваше да бъдат доволни и на това, че ще имат покрив над главата си в студения пороен дъжд, примесен със ситни снежинки. Карол се отърси от замръзващите по косата и дрехите ѝ дъждовни капки, затропа с крака и започна да трие една в друга дланите си, за да върне малко топлина в крайниците си. Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, тя видя, че плевнята беше съвършено празна.

Скот се озърташе наоколо, после посочи нагоре.

— Там има повдигнат сеновал, по-добре да се качим в него — той помогна на Карол да се изкатери по тясната дървена стълба.

— Имаме късмет — засмя се радостно Скот. — Виж, тук има сено, при това много.

— Е, и какво от това? — Карол не разбираше на какво толкова се радваше той. — Искам само малко да се постопя, преди да продължим — тя кръстоса ръце пред гърдите си и ги пъкна в ръкавите на палтото си.

Скот я погледна.

— Ако продължим нататък и не намерим никаква къща, ще се отдалечим много от колата. По-добре да останем тук, докато се съмне — той нахвърля няколко наръча сено върху дъските, след това подреди

няколко цели бали от двете страни — така, че да възпират вятъра, който свиреше през гредите на покрива.

— Ела, Карол, ще се стушим един в друг и ще се стоплим.

Противейки се вътрешно, тя седна до него в сеното и пъкна дълбоко ръцете си в джобовете на палтото. Потрепери от студ.

— Не ми се вярва, че изобщо някога ще мога да се стопля.

— Имаш нужда от по-дебели дрехи. Роклята ти е тънка. Носиш ли в куфара си дълъг панталон?

— Нося, нося и по-дебел пуловер, но каква полза, като не са тук — даде воля на раздразнението си тя.

— Ще се върна до колата и ще донеса твоя и моя багаж. Трябва да се преоблечем в топли дрехи — Скот заслиза надолу по стълбата. — Предстои ни дълга нощ.

Сърцето на Карол застина от ужас.

— О, не, моля те, не бива да излизаш в тази буря! — не искаше да признае, че се страхува да остане сама в огромната празна плевня, но още повече, че се страхува за него — да не му се случи нещо в мразовитата виелица.

— Ще се върна бързо — обеща Скот и след миг изчезна в тъмнината. Стори й се, че изминаха часове, преди отново да чуе скърцането на ръждясалите панти на входната врата и тихия му глас:

— Видя ли, че стана за миг!

Скот хвърли куфара й в сеновала и сам се изкачи горе.

— Намерих в багажника на колата и едно фенерче — той пъкна ръка в джоба на сакото си и скоро един блед лъч жълтеникава светлина заопипва уютното им гнезденце. Тикна куфара към нея. — Хайде, облечи нещо топло.

Втвърдените й от студа пръсти едва се справиха със закопчалките. Тя измъкна панталона си, два чифта сухи чорапи и два пуловера.

— Изгаси светлината — помоли Карол.

— За бога, не се вдетинявай — кисело измърмори Скот, но все пак угаси фенерчето.

Тя съблече мократа рокля и студеният въздух я накара да се разтрепери цялата. Бързо нахлузи панталона, а след това навлече двата пуловера един върху друг. „Така вече е много по-добре“ — помисли си Карол, сядайки отново в сеното, за да събуе ботушите си.

— Почакай, ще ти помогна — предложи Скот, клекна пред нея и внимателно издърпа мокрите ботуши от нозете ѝ. После започна енергично да разтрива вкочанените ѝ крайници.

— По-добре ли е? — попита я след известно време.

— Да, благодаря прошепна едва чуто тя, защото ръцете му предизвикваха в тялото ѝ познато вълнение. Дали го правеше умишлено?

— Обуй си сега чорапите!

Карол послушно ги обу и, загръщайки се в палтото си, отново се сви в сеното.

— Вземи, ще те стопли окончателно — подаде ѝ Скот една бутилка. — Съжалявам, нямам чаши.

— Какво е това? — поиска да узнае тя.

— Бренди. Нося го в багажа си за всеки случай.

Карол с благодарност пое бутилката и отпи глътка от изгарящата гърлото ѝ течност. Веднага почувства парливата топлина на алкохола в кръвта си.

— По топло ли ти е вече? — полюбопитства Скот.

— Хмм — измърка доволно тя. — Вече се чувствам почти комфортно.

Скот също отпи солидна глътка бренди и отново завинти капачката.

— А сега да се настаним по-удобно, може би ще ни се удаде да поспим няколко часа — каза той.

Карол легна и притвори очи, но следващите му думи я накараха отново да ги отвори.

— Така не е добре. Ще ни бъде много по-топло, ако съблечем палтата си и се завием с тях.

Без да протестира, Карол направи това, което искаше Скот.

— Легни колкото можеш по-близо до балите сено — продължи той. — Аз ще легна близо до теб, така ще си заслонена от двете страни. Ако се притиснем един в друг, няма да замръзнем.

Тя отново го послуша и изпълни нарежданията му. Скот метна двете палта върху нея и се пхна под тях, притискайки се силно в гърба ѝ. Карол затаи дъх от допира на топлото му тяло.

— Отпусни се — прошепна Скот и чак сега тя си даде сметка, че отново се бяха върнали към интимното „ти“.

Той протегна ръка и я притегли още по-силно към себе си. Карол усещаше на бузата си допира на мекия му топъл пуловер. Надяваше се, че не чува оглушителните удари на сърцето ѝ.

Скот нежно погали шията ѝ и тихо се засмя.

— Толкова си напрегната. Отпусни мускулите си, иначе отново ще те заболи глава.

— Много съм си добре — промърмори тя, опитвайки се да прикрие треперенето в гласа си.

— Наистина ли? — ръката му легна върху хълбока ѝ и настойчиво го притисна към неговия. Карол инстинктивно се опита да се отдръпне, но той я държеше здраво.

Остана неподвижна, неспособна да се противи повече на горещото желание, което усещаше да извира от всяка част на тялото му. Предаде се с лека въздишка на съдбата, си, която явно ѝ бе отредила да прекара още една безсънна нощ заради този необикновен мъж. Дори той изобщо да не я докоснеше повече, тя не би могла да заспи, лежейки толкова близо до него.

Скот се намести по-удобно към тялото ѝ, после притихна и след секунди дишането му стана дълбоко и равномерно. Той беше заспал! Този факт я изпълни с противоречиви чувства, но все пак ѝ даде възможност да се поотпусне малко. Дори след известно време започна да се чувства щастлива и доволна, че лежи в непрогледния мрак стоплена, сигурно защитена в ръцете му, макар че вътре в нея бушуваше буря от страст и огнено желание, запалена от него — дива и стремителна като тази, която вилнееше навън около плевнята. Каквото и да бе очаквала от това пътуване, не би могла в никакъв случай да си представи, че ще преживее нощ като тази. Уморено затвори очи и не след дълго също заспа в прегръдките му.

Когато няколко часа по-късно се събуди, все още беше в обятията му, но нещо се бе променило. Мина известно време, докато забележи какво е то — бурята бе престанала. Навън бе тихо и спокойно, вятърът вече не проникваше през цепнатините и пролуките между дъските. Леко раздвижване зад гърба ѝ ѝ подсказа, че Скот също беше буден.

— Не се движи — измърмори той със сънлив глас и тя остана да лежи неподвижно, стаявайки дъха си.

Пръстите му се плъзнаха по хълбока ѝ и достигнаха гладкия корем. Карол усети отново да се надига в нея мощно и неудържимо

желание и потръпна. Ръката му продължи пътя си нагоре, пъхна се под пуловерите и замилва голата ѝ кожа, достигайки сутиена.

— Скот... — нечуто промълви тя. Дишаше тежко, на кратки, отсечени тласъци, защото устните му бяха сега върху меката извивка на долната част на ухото ѝ, а езикът му бавно се промъкна в самото ухо. Разсъдъкът ѝ се замъгли, тялото ѝ неудържимо затрептя в поривите на плътта.

Скот внимателно свали презрамката на сутиена от рамото ѝ и ръката му намери пълните ѝ гърди. Пръстите му нежно милваха втвърдените им зърна. С тихо стенание Карол се извърна към него и вдигна ръце към лицето му, после ги зарови в гъстата му коса и потърси устните му. Тежко дишайки, Скот се откъсна от нея след дългата страстна целувка.

— Карол... — простена той. — Знаеш ли какво ми причиняваш сега? — без да дочака отговор, той отново впи устни в нейните, а ръцете му трескаво затърсиха ципа на панталона ѝ, отвориха го и заизмъкнаха ефирното парче плат от бедрата ѝ. За миг я пронизаха хиляди леденостудени иглички, но веднага след това тя усети топлото му тяло върху своето. Цялата съпротива, която Карол тъй грижливо бе изграждала срещу него през последните седмици, се сринна отведнъж. Сякаш я обхвана някаква блажена летаргия, а допирът на тялото му извикваше у нея разтърсващо чувство, което тя толкова добре си спомняше!

Устните му се спуснаха към шията ѝ и Скот зашепна в ухото ѝ:

— О, Карол, ти ме желаеш толкова много, колкото и аз теб! Ти ми принадлежиш!

Като че ли някой изля кофа студена вода върху главата ѝ. Тя си спомни думите, които ѝ бе казал тогава в Кливлънд: „Искам да ви притежавам и ще ви притежавам!“ Каква глупачка беше! Той просто искаше да задоволи моментната си прищявка, удовлетворявайки същевременно и собственото си самолюбие. След като утолеше жаждата си по тялото ѝ, отново щеше да я забрави. За пореден път се бе оставила да бъде водена от копнежа си по него, бе се поддала на изкушението. Той искаше тази нощ само тялото ѝ — нищо повече.

Рязко го отблъсна от себе си и седна на сеното.

— Карол, моля те, не се отдръпвай! Какво искаш да причиниш и на двама ни?

Тя се опита да говори хладно и саркастично.

— Съжалявам, Скот, но от обстановката тук има още много да се желае. Съвсем не си представям по този начин един красив любовен романс — да ме любиш в сеното и после косите ми да са пълни със сламки.

— По дяволите, Карол, ти наистина си вещица, знаеш ли това? — изръмжа той. — Допреди минута сеното изобщо не ти пречеше.

Тя трепна при думите му, но не можеше, не искаше да признае, защо го бе отблъснала.

— Наистина, бях забравила къде се намирам. Но ако искаш да ме имаш, ще трябва да се погрижиш за някои подробности — вечеря на свещи, шампанско, цветя, романтична музика — а не бренди направо от бутилката и после — хоп, едно кратко удоволствие в сеното — остро отговори Карол.

Скот леко се отдръпна назад.

— Не се ли продаваш твърде скъпо, съкровище? — горчиво попита той, посегна към брендито и тя чу как течността избълбука в гърлото му. Подаде ѝ бутилката:

— Пийни още една глътка, дано се разтопят бучките лед в кръвта ти.

Сълзи замъглиха очите ѝ и тя гневно отгласна ръката му:

— Не се нуждая от това.

Наистина не се нуждаеше от алкохол, защото той не би могъл да заглуши болката, която израсна бързо в душата ѝ, нито пък невъзможното желание да го притежава изцяло. Как щеше да издържи часовете до утрото?

Най-сетне ѝ се удаде да заспи отново. Унесе се в неспокоен, изпълнен с кошмарни видения сън. До някое време усещаше, че Скот лежи плътно зад нея, усещаше топлината на тялото му, но когато се събуди в дрезгавия утринен сумрак видя, че го няма. Карол се изчисти от полепналото по дрехите и косите ѝ сено, среса се и оправи, доколкото можа, дрехите си. Обу ботушите си и страхливо се спусна по клатушкащата се стълба, за да потърси Скот.

Застана с лице, обърнато към вятъра, и с облекчение вдъхна режещия гърдите ѝ студен въздух. Тогава забеляза на известно разстояние от себе си Скот да говори с някакъв мъж, изправен до един

трактор. Двамата ръкомахаха към колата, която още лежеше прекатурена в канавката.

Когато се доближи до тях, Скот ѝ хвърли кратък поглед:

— Това е мистър Тейлър. Той смята, че може да издърпа колата.

Карол кимна на мъжа.

— Страшен късмет сте имали двамата, че не сте пострадали — клатейки глава каза мистър Тейлър.

Не му отне много време да изтегли колата с мощния си трактор.

— Е, готово — извика той. — А сега карайте малко по-внимателно, младежо. Пътят все още е хлъзгав.

— Положително така и ще направя. Много ви благодаря за помощта — Скот му подаде ръка и се усмихна със задоволство.

Карол замислено го гледаше и се питаше, дали бе постъпила тази нощ по най-добрия начин. Прииска ѝ се да се хвърли в прегръдките му и да му признае истината. А тя беше, че се страхуваше. Страхуваше се, че ако му се беше отдала още веднъж, вече нямаше да може да живее без него, че никога повече нямаше да бъде щастлива без него. Колкото и да се опитваше да го отрече, беше очевидно — обичаше го.

Качиха се в колата и отидоха до плевнята, за да вземат багажа ѝ, след което продължиха пътя си в мълчание.

Пръв го наруши Скот:

— Ако видим някое заведение на пътя, ще спра да закусим.

— Мене ако питаш, по-добре да стигнем първо до Канзас Сити — навъсено каза Карол.

— Аз обаче имам нужда от едно силно кафе — изръмжа той.

— Добре, добре — примирително се съгласи тя. Не искаше да се впуска в спор — и бездруго достатъчно бяха спорили досега.

Скот продължи да се взира напред в пътя, докато най-сетне спря пред едно малко кафе. Избраха си ъглова маса и поръчаха закуска.

— За мен само препечен хляб и портокалов сок — рече хладно Карол.

За пръв път тази сутрин Скот я погледна открито в очите.

— Не мога да те разбера, Карол. В един момент си топла и отзивчива, а когато те доближа, се държиш като побесняла.

С какво удоволствие би му признала истината! Но не биваше. Тя потърси отговор, който да го задоволи донякъде.

— А защo трябва да ме разбираш? — намусено измърмори. — Нас ни свързват само делови интереси, това е всичко. Така и трябва да продължи.

Скот изкриви лице в нетърпелива гримаса, но сведе поглед и се зае с яйцата и бекона в чинията си.

Малко по-късно отново се озоваха на аутобана й след около половин час, преминал в ледено мълчание, пред тях се показаха първите къщи на Канзас Сити.

Скот спря пред входа на летището и от гърдите му се изтръгна дълбока въздишка:

— Най-сетне край. Тези два дни ми се сториха като две седмици!

Карол без малко да избухне в сълзи. Заболя я, дето той толкова открито се радваше, че се разделя с нея.

След минути тя вече седеше в собствената си кола, багажът й беше старателно подреден в багажника. Скот се облегна на вратата откъм нейната страна и я погледна:

— Карай внимателно — беше всичко, което каза.

— Не се безпокой. И на теб приятен път.

Скот повдигна рамене.

— Всички пътувания са еднакви.

„Само минута още и него няма да го има“ — ужасено помисли Карол. Всичко в нея закрепця срещу тази мисъл и тя потърси последен шанс:

— Ще те чуя ли скоро?

Скот разкриви лице в иронична гримаса:

— Отново познатата делова бизнес дама, така ли? Бъди спокойна, скоро ще ти се обадя.

Той бързо се обърна и се отдалечи.

VIII

По време на двучасовото пътуване до Осейдж Бийч Карол не спря да плаче. Всичките ѝ носни кърпи бяха вече подгизнали от сълзи, но към края започна да ѝ се струва, че е успяла да превъзмогне случилото се през този ужасен уикенд между нея и Скот Уайлдър. Когато спря пред дома си, очите я бяха сухи, а сърцето — студено.

Измъкна куфара си от колата и го помъкна нагоре по стълбите. Отключи и, когато пристъпи в жилището си, се почувства щастлива, че отново си е у дома. Веднага взе горещ душ, пъкна се в леглото и мигновено заспа.

На следващата сутрин се събуди рано-рано, облече се и забърза към фирмата си. Измъкна от куфарчето получените поръчки и седна пред електронно изчислителната машина. Усилено започна да работи. Около час по-късно се облегна доволна на стола. Можеше да се гордее с постигнатото. Изобщо не беше разчитала на толкова големи количества. Ако се абстрахираше от романтичната страна на приключението, спокойно можеше да се каже, че доброто качество на изделията ѝ беше това, което бе накарало Скот да ѝ възложи такива крупни поръчки. Двамата управители на магазините му недвусмислено бяха изразили възхищението си от мострите. Можеше само да се радва, че повечето от артикулите, които избраха, бяха нейни собствени проекти. Тя остави документите в бюрото си, затвори чекмеджето с въздишка на облекчение и напусна стаята.

Минавайки през преддверието, раздразнено забеляза, че служителката на входящия контрол не бе разчистила писалището си. По него бяха разхвърляни ордери, папки, квитанции и други книжа. Карол много държеше на реда, независимо дали ставаше дума за канцелариите или за производствените халета. Докато баща ѝ беше жив, не бе обръщал особено внимание на това, как изглеждат помещенията на администрацията и на фабриката. Той се интересуваше главно от резултатите на производството. След смъртта му Карол бе преминала като пречистващ вихър навсякъде по стаите и

цеховете и бе въвела неумолим порядък. Знаеше, че тези методи не я правеха в никакъв случай, по-популярна сред служителите и работниците, но не желаше да прави компромиси с убежденията си.

Тя се спря и разгледа по-подробно документите. „Странно — измърмори учудено — защо Марша работи над тези дела?“ Бе успяла да види, че всички те са разходни ордери, издавани на доставчиците ѝ на дървен материал, а Марша нямаше нищо общо с покупките.

Карол събра книгата, подреди ги и се запъти към регистратурата. Когато издърпа съответното чекмедже на картотеката, за да ги постави на местата им, с голямо удивление констатира, че нямаше повече от половината от папките. Объркана, тя сложи делата на местата им и затвори чекмеджето. Върна се и затърси останалите първо на бюрото на Марша, а после и на Рита, но напразно. Реши да попита секретарката, дали знае нещо по въпроса и силно озадачена напусна канцеларията. Запъти се към производствените халета.

Тук всичко беше на мястото си. Дървесните стърготини, талашът и пепелта от трионите и циркулярите бяха старателно изметени и събрани на купчинки отвън на двора в определеното за тях място до специалните пещи, в които се изгаряха. Карол особено строго изискваше този леснозапалим материал всекидневно да се отстранява от помещенията, тъй като създаваше опасни предпоставки за възникване на пожар. Тези предохранителни мерки ѝ бяха донесли премия от страна на местната противопожарна служба.

Карол вървеше в прохода между машините и пресмяташе, с колко трябва да се увеличи производството, за да изпълни в срок поръчката на Скот, без да се налага да купува нови машини и да наема още работници. Наближаваха Коледните празници, но тя беше сигурна, че работниците ѝ ще се зарадват на възможността да увеличат възнагражденията си с няколко часа повече извънреден труд. „Всъщност — каза си тя, след като претегли в ума си всичко — поръчката няма да ми създаде допълнителни проблеми“.

Разтоварила веднъж съзнанието си от грижата за главното протичане на производствения процес, сега мислите ѝ необезпокоявани се насочиха към Скот. Пулсът ѝ се учести и Карол панически се огледа, търсейки си някакво занимание, което да я отвлече от неудобните спомени. Обърна се и се запъти обратно към офиса. Отиде направо до чертожната маса, намираща се в ъгъла на

кабинета. Взе един мек молив и започна да нахвърля върху белия лист всички идеи, които се бяха натрупали в главата ѝ през последните няколко дни. Един след друг оживяваха пред нея различни модели салатиери и фруктиери с модерен дизайн, поднос за сервиране на леки закуски, малък стелаж за саксии с цветя и увивни растения и всевъзможни други дреболии. В продължение на повече от час тя рисува съсредоточено, преди да остави настрана молива и да се облегне назад с ръце на тила, давайки отдих на схванатите си мускули. Доволно огледа скиците си, после излезе в приемната, за да види дали не е дошъл вече някой и да е включил кафе машината да загрява. В същия момент се отвори входната врата и влезе Рита, тръшна се на първия попаднал ѝ стол и очите ѝ, блеснали от любопитство, се заковаха върху лицето на Карол:

— Окей, разказвай!

— Няма какво толкова да разказвам, освен че получих поръчки от двата магазина, които посетихме със Скот Уайлдър — Карол измъкна от чекмеджето книгата и ги побутна към Рита. — Ето, виж сама.

Рита ги грабна и присвитите ѝ очи бързо пробягаха по редовете.

— Не е лошо — поклати глава тя.

— Доставка трябва да бъдат изпълнени веднага, с оглед на предстоящите коледни разпродажби. Затова и количествата са толкова големи — обясни Карол, после се изправи и взе палтото си.

— А поръчките от другите клонове? — поинтересува се Рита.

— Тях ще получим директно от централата в Чикаго — Карол закопча дрехата си и тръгна към вратата. — Отивам да закуся в „Кедъра“. Погрижи се заготовката и експедицията да се заемат веднага с поръчката.

— Дадено — долетя веселият отговор на секретарката ѝ. — Добра работа си свършила, моето момиче.

Когато Карол се върна след закуската в кабинета си, на писалището я чакаше вече днешната поща. Посегна към ножа за отваряне на пликове, но внезапно си спомни за липсващите документи.

— Рита, можеш ли да дойдеш за момент? — извика тя и смръщи чело. — Знаеш ли, къде са папките на нашите доставчици на дървен материал? Тази сутрин нямаше половината от тях.

— Как така? Нищо не знам по този въпрос — Рита я гледаше озадачено. — Веднага ще изясня нещата.

Тя бързо излезе от кабинета, а Карол се облегна назад и си каза, че днес няма желание да стои в канцеларията. Все пак целият ѝ уикенд бе посветен на работа, значи имаше право да си вземе почивен ден. Нямаше никакви планове, но не искаше да остане във фирмата. Може би нямаше да е лошо, ако обиколеше магазините и направеше някои покупки, беше изминала почти година, откакто не си бе купувала нищо. Вероятно това щеше да я разведри и да прогони мрачното ѝ настроение.

Рита се върна след 2–3 минути.

— Карол, всички документи са там, нищо не липсва!

Карол се изправи.

— Но тази сутрин, когато дойдох, нямаше много от тях. Сигурно някой ги е взел през почивните дни в дома си и сега ги е върнал. Кой идва при теб, докато ме нямаше?

Рита поклати отрицателно червените си къдрици.

— Никой, поне докато бях в приемната. Но аз ходих до експедицията, за да предам поръчката на Джо Махони. Може би по това време някой е идвал и ги е донесъл. Ще попитам Марша, може би тя е видяла кой е идвал.

— Ах, остави, няма значение — бързо каза Карол. Беше разтревожена, но не искаше Рита да забележи безпокойството ѝ. Не че подозираше секретарката си, но Рита не можеше да държи езика зад зъбите си и, ако действително зад гърба ѝ ставаше нещо тайно, то Карол искаше да открие виновния, без той да разбере, че тя е по следите му. — Рита, до края на деня няма да съм в кабинета.

— Защо? — въпросително я изгледа секретарката. — Нещо не е наред ли?

— Не, всичко е наред. Просто искам да прескоча до Джеферсън Сити и да направя някои коледни покупки.

— Но аз трябва да обсъдя с теб цял куп въпроси, а и Хари непрекъснато ме тормози, иска непременно да говори с теб.

— Е, добре, магазините са отворени и следобед — въздъхна Карол. — Мога да отида и по-късно. С Хари ще поговоря след това. Първо кажи ти какво искаш от мен.

Рита ѝ подаде лист хартия.

— Както знаеш, миналата седмица изпратихме една партида стока на универсалния магазин на Ричардсон. Днес се получи от него потвърждение за полученото количество — без писмо, без никакво друго обяснение. Според този формуляр те връщат половината от поръчаното.

Карол втрещено се втренчи във формуляра, после премести поглед към Рита.

— Ще позвъня на Джон Ричардсон и ще го попитам, какво се е случило — тя посегна към телефона. — И какво още? По-добре първо ми кажи лошите новини.

Рита ѝ отвърна със съчувствен поглед.

— Ами другото е, че Джони Блеър се обадил и съобщил на Тони, че товарът дървен материал, който му бяхме поръчали, ще се забави с десетина дни.

Карол сбърчи вежди.

— Но това значи, че няма да имаме достатъчно материал и ще провалим поръчките!

— Точно така — кимна Рита.

— Е, тогава да се захващам за телефона и да видя, какво може да се направи.

Вдигна слушалката и набра номера на Ричардсон.

— Ало, мистър Ричардсон, обажда се Карол Итън. Току-що получихме известието за върнатата стока. Не ви ли задоволява доставката? — опитваше се да говори спокойно, почти нехайно, но в действителност беше много угрижена. Това бе тежък удар върху бизнеса ѝ.

— Мис Итън, направих го с голямо неудоволствие, но нямах друг изход. Виждате ли, тук имаме неприятности. Ние живеем в съвсем малко градче, както знаете. Преди четири дена бе спряна фабриката „Униотг“, в която работят повечето от тукашните жители. Синдикатите са решили да организират генерална стачка и не е далеч времето, когато цялата индустрия, в тази област ще се сгромоляса. При това положение на нещата аз не мога да си позволя да държа на склад големи количества стоки. Наистина съжалявам, но не мога да постъпя другояче. И ако нещата не се уталожат в най-скоро време, просто не знам, как ще се кара по-нататък.

— Това наистина е много неприятно, Джон. Да се надяваме, че всичко ще се оправи.

Карол с въздишка остави слушалката върху вилката. Би могло да бъде и по-лошо, ами ако беше върнал цялата партида? Трябваше да бъде доволна от факта, че върнатата продукция не бе поради рекламация за лошо качество. Но все пак не беше добре за финансовото състояние на фирмата ѝ.

При следващото обаждане имаше по-голям късмет. Оказа се, че един от шофьорите на Джони Блеър — доставчика на ореховия материал — е със счупена ръка, поради което се налагали промени в графика на товарния транспорт на Джони. Карол лесно разреши проблема, като му обеща, че ще изпрати един от своите камиони заедно с шофьора, който да извърши заплануваните курсове.

Извика Рита и я помоли да извика Хари Рътлидж. Докато го чакаше, отпускна глава и с две ръце започна да разтрива челото и слепоочията си. Дребните всекидневни проблеми, които трябваше да решава, не бяха най-любимото ѝ занимание, но все пак се чувстваше удовлетворена, когато намираще вярното разрешение.

В дни като този често ѝ бе минавало през ума, че може би нямаше да бъде лошо да приеме предложението на Скот Уайлдър и да му продаде фирмата. Под негово ръководство ѝ с неговите неизчерпаеми финансови възможности просперитетът на предприятието щеше да бъде гарантиран веднъж завинаги.

Леко почукване на вратата я откъсна от мислите ѝ. В кабинета влезе Хари Рътлидж. Тя му отправи най-любезната си усмивка.

— Как сте, Хари? — приятелски го попита Карол.

— Не се оплаквам, Карол, но мисля, че не сте забелязала, колко силно са намалели запасите ни от дървен материал. Ако започне да мръзне и да вали сняг, секачите няма да могат да работят повече и ние оставаме без суровина.

— Напротив, помислила съм за това! Направила съм своевременно още една поръчка за голямо количество дървесина и очаквам тия дни да я получа. Тони движи тези неща, това е негово задължение, както ви е известно.

— О, чудесно, не знаех... в такъв случай... — той млъкна.

— Има ли още нещо?

— Всъщност да, исках да предложа заедно да прегледаме поръчките и да видим, как върви изпълнението на всяка една от тях. Трябва да сме сигурни, че ще можем да свършим всичко до Коледа.

Карол се отпусна вътрешно. Не беше необходимо, но нямаше и да навреди, ако изпълни молбата му. За него работата значеше много, а и за нея щеше да бъде от полза, ако се убедеше още веднъж, че не е пропуснала нищо.

Двадесетина минути по-късно Хари напусна удовлетворен кабинета ѝ. Едно трябваше безусловно да му се признае — той държеше очите и ушите си винаги отворени и знаеше по всяко време, какво става във всяко кътче на предприятието.

Карол отново облече палтото си.

— До утре — каза тя на излизане, минавайки покрай бюрото на Рита.

Паркира близо до центъра на града и се отправи към „Лилавата лавандула“ — любимия ѝ магазин. Избра за Марша и за останалите три момичета в офиса елегантни копринени шалчета, за Рита — чифт жълти ръкавици от ярешка кожа, а за себе си купи една червена рокля, като че ли шита специално за нея. Меката материя обхващаше плътно стройното ѝ тяло, полата лягаше в широки гънки до коленете. Имаше дълги, бухнали ръкави, деколтето бе доста смело изрязано и откриваше изцяло безупречните ѝ рамене.

Всъщност, тя не се нуждаеше от тази екстравагантна дреха, но си каза, че е добре да има за всеки случа подходяща рокля за празниците.

След като плати на касата, Карол се чувстваше вече в много добро настроение. Радваше се на сполучливото си хрумване да си вземе свободен ден, макар че от него бе останал само следобедът.

След десетина минути тя беше вече в магазина за мъжка мода и избираше подаръци за мъжете в администрацията си. Всеки неин служител получаваше допълнително възнаграждение за Коледа, но Карол считаше за неотменимо свое задължение да направи личен подарък на сътрудниците си. Докато чакаше да ги опаковат, погледът ѝ попадна на една игла за вратовръзка от чисто злато и мислите ѝ веднага се завъртяха около Скот. Когато напускаше магазина, иглата се намираще между останалите ѝ покупки.

Тъкмо отключваше входната врата и иззвъня телефонът. Беше Рита, гласът ѝ трепереше от възбуда:

— Току-що се обади секретарката на Скот Уайлдър — той пристига утре тук!

Карол дълбоко си пое въздух.

— Момент, по-спокойно. Защо идва? Каза ли тя? — сърцето ѝ диво се заблъска в гърдите ѝ.

— Каза само, че Скот Уайлдър иска да разгледа нашата фирма, преди да ни възложи поръчките за останалите си магазини — Обясни Рита.

— Разбирам — измърмори Карол, макар че до тук нищо не бе разбрала. Това посещение в никакъв случай не можеше да се нарече добра идея. Досега тя избягваше да се запита, защо Скот се бе оставил да бъде подведен от нея чрез онзи малък трик с празната бланка и да ѝ възложи толкова голяма поръчка, след като бе наясно, как стоят нещата. Дали нямаше някоя задна мисъл?

— Каза ли в колко часа ще пристигне? — нервно прокара ръка в косите си тя.

— Не, каза само, че ще е късно следобед.

— Окей, ще го посрещна — гласът ѝ бе далеч по-самоуверен, отколкото самата тя се чувстваше. В гърлото ѝ заседна огромна твърда буца и Карол отново усети особено прималяване в стомаха при мисълта, че скоро ще го види. Още докато оставяше слушалката, мислите ѝ бясно закръжиха около онова, което непременно трябваше да се уреди преди пристигането му, за да премине то гладко. Изобщо не ѝ бе споменавал, че има желание или намерение да посети фирмата ѝ. Ако дойдеше достатъчно рано, тя щеше да му покаже фабриката, а след това можеха заедно да съставят договора. Вечерта обаче нямаше полети за Сент Луис. Ако пък дойдеше с кола, пак щеше да стане достатъчно късно. Значи щеше да пренощува тук. Карол грабна телефона и набра Рита.

— Резервирай за утре вечер една стая в хотел „Четирите годишни времена“ — нареди ѝ тя.

— Разбрано, шефе — весело отвърна Рита. — Нещо друго?

— Не каза ли секретарката му, с какво ще пристигне — със самолет или с кола от Сент Луис?

— Не стана дума за това.

— Може би трябва някой да го чака на летището.

— Предполагам, че ще дойде с кола, защото в противен случай секретарката щеше да ми каже часа на пристигането му — съвсем логично отсъди Рита.

— Разбира се, имаш право, не помислих за това. За всеки случай, запази стая в хотела. Е, до утре.

IX

Утрото беше ясно и много студено. Още като се събуди, Карол изтръпна при мисълта за предстоящите през този ден събития. Въпреки това, ѝ се удаваше да контролира сравнително успешно опънатите си нерви и разтуптяното си сърце чак до обяд, но около два часа вече не можеше да се концентрира върху работата си и непрекъснато гледаше часовника. Разместваше насам-натам по бюрото си книгата, но самият звук на шумолящите листи я изнервяше още повече. Застана пред чертожната дъска и започна да нахвърля нов проект върху белия картон. Постепенно се увлече и гласът на Рита, която ѝ съобщи, че работното време вече е изтекло, я изненада.

— Ще си ходим ли или ще останем още малко да го чакаме?

Карол замислено я погледна. Елементарната учтивост изискваше да го изчакат, докато дойде, независимо колко късно щеше да стане. Но тъй като от друга страна знаеше доколко Скот беше непредсказуем, не ѝ беше лесно да вземе еднозначно решение. Най-сетне каза:

— Ти си върви, Рита. Ще го чакам до шест. Ако дотогава не дойде, и аз ще се прибера — струваше ѝ се, че шест часа беше достатъчно късно — да го чакат след това не би било приемливо.

— Не е ли по-добре и аз да остана? — предложи Рита. Тя знаеше колко много Карол държеше на тази сделка и, ако имаше начин да ѝ помогне, с удоволствие би го, сторила.

— Не, Рита, благодаря. Иди си и приготви, вечеря за Джордж. Няма никаква причина да обръщаме всичко надолу с главата само защото мистър Уайлдър още не е пристигнал.

— Е, добре, тръгвам си, но утре ще дойда по-рано.

— Би било много мило от твоя страна. Предполагам, че той ще иска да започнем рано, за да може да си тръгне навреме, тъй като вдругиден е Денят на благодарността — Карол въздъхна.

Междувременно във се бе смрачило. Карол запали настолната лампа на бюрото си, след това мина през останалите помещения и

светна навсякъде лампите. Това според нея щеше да направи по-благоприятно впечатление на Скот, когато дойдеше.

Шест часа дойде и отмина, а от него ни следа.

Карол се облече, изгаси осветлението ѝ заключи всички врати. Отвън залепи на входа бележка с телефонния си номер и забърза към колата в пронизващия леден вятър.

Вкъщи Карол веднага запали камината. Имаше чувството, че няма да успее никога да стопли измръзналите си крайници. Постоя с гръб към весело пращящия огън. Предвкушаваше удоволствието от горещия душ, а после възнамеряваше да се излегне на кушетката пред камината с чаша гореща супа.

Излизаше от банята, когато чу телефона. Изтича така, както си беше гола, пътьом се загърна в една хавлия и грабна слушалката. В ушите ѝ прозвуча гласът на Рита:

— Слушай, Карол, исках...

Карол бързо я прекъсна:

— Рита, ще ти звънна след минутка. Все още го няма. Току-що излизам от банята.

След като изтърка тялото си с мъхестата хавлия, тя облече най-дебелия си халат, обу пухкавите си кожени пантофи и отиде във всекидневната, за да се обади на секретарката си.

— Исках само да те поканя вдругиден на вечеря, Карол. В службата бях прекалено разсеяна покрай пристигането на мистър Уайлдър и пропуснах да ти го кажа.

— О, Рита, много мило от твоя страна — благодари ѝ Карол, — но мисля, че няма да дойда.

Рита не настоя повече и Карол ѝ беше благодарна за това. Затвори телефона и отиде в кухнята, за да си приготви супата.

На вратата се позвъни и тя се сепна. Много рядко някой я посещаваше, а и днес не очакваше никого. Звънът се повтори. Тя се приближи до вратата, откряна я и, когато през тясната пролука различи лицето на стоящия отпред мъж, рязко я разтвори докрай. Студен повей на вятъра се провря под халата ѝ и потръпвайки, Карол проривисто го улови за ръката и бързо го вмъкна вътре.

— Влизай, иначе съвсем ще измръзнеш — каза тя.

Скот Уайлдър тихо се засмя.

— Чудесно е да получиш такъв топъл прием в една тъй студена вечер.

Карол уви по-плътно халата около голото си тяло.

— Какво правиш тук? Очаквах да ми позвъниш.

Видът му я смущаваше, старееше се да гледа само снежинките върху палтото и черната му филцова шапка.

— Искях да ти се обадя от ресторанта, но дамата на касата беше така любезна да ми предложи да ми покаже пътя до жилището ти.

— Това е била Розмари — кимна несигурно Карол. В действителност тя се радваше, че той дойде при нея в дома ѝ. Гледаше го и не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи.

— Какъв хубав огън гори в камината! Имаш ли нещо против, да си стопля ръцете на него? — и без да дочака отговора ѝ, Скот се приближи до камината.

— Разбира се, че не. Съблечи си палтото, ще го отнеса на закачалката.

— Не си прави труд, веднага си тръгвам. Освен ако не ме поканиш на вечеря, защото умирам от глад — той съблече палтото си, хвърли го на едно от креслата и отново се приближи до огъня, протягайки ръце към него.

— За съжаление, нямам кой знае какво вкущи. Всъщност мога да ти предложа само топла супа.

— Звучи чудесно. В такава вечер би била най-подходящото за ядене — изглежда, Скот приемаше забележката ѝ като покана.

Карол се запъти към кухнята. Няколко минути по-късно супата кротко вреше върху печката, а тя приготвяше върху един поднос чаши за нея, хляб и вино.

Нека във да вият и фучат виелици, нека да вали, да трещи и да гърми — за Карол вечерта придоби особен блясък благодарение на присъствието на Скот. Не искаше да си признае, колко бе щастлива, че той бе дошъл направо тук, без да ѝ звъни предварително. Ако го беше направил, тя щеше да го изпрати в хотела, където Рита му бе запазила стая. Но той си бе направил труда да я търси, нея, а не подслон за през нощта. Какво точно означаваше това, Карол не знаеше, но се надяваше, че е бил воден от желанието да прекара с нея вечерта.

Когато влезе с подноса на ръце във всекидневната, Скот се бе разположил удобно в бащиното ѝ кресло.

— Няма нужда да ставаш — извика тя, защото при появата ѝ той бе скочил с намерение да поеме таблата от ръцете ѝ. — Така хубаво се беше отпуснал. Сигурно си много изморен — Карол му се усмихна със сияещо изражение на лицето.

— Сега изглеждаш точно като момичето, с което се запознах в Чикаго. Май че ледените бучки в кръвта ти са се поразтопили — очите му блеснаха многозначително.

Гореща червенина обля бузите ѝ. Все пак се радваше, че тежките думи, които си бяха разменили в Канзас Сити, изглежда, бяха забравени. „Все едно какво ще се случи — реши тя — аз ще се държа мило с него.“ Тази вечер никак нямаше да ѝ е трудно да го направи, но утре, когато той започне да разглежда фабриката, ще ѝ се наложи да игнорира чувствата си и да се съсредоточи върху деловата страна на взаимоотношенията им.

Сега обаче, искаше да бъде благоразположена домакиня. Наля му чаша вино, подаде му я и, когато ръцете им се докоснаха, тръпки пробягнаха по гърба ѝ.

— Бях много изненадана, когато секретарката ти позвънила, че ще дойдеш тук — тя кръстоса крака, при което халатът ѝ се разтвори и откри голия ѝ крак.

В очите на Скот проблеснаха искри.

— Аз ти обещах още в Канзас Сити, че скоро ще ти се обадя.

— Спомням си, но мислех, че направо ще изпратиш поръчката си.

— Това показва, колко малко ме познаваш. Първо искам да се уверя, че си в състояние да изпълниш една такава голяма поръчка — погледът му, впит в разголените ѝ бедра, бе толкова настоятелен, че Карол не издържа, сведе поглед и се изправи. Отиде до масичката пред камината и започна да подрежда съдовете върху нея.

— Ако дръпнеш насам двата стола, можем да сядаме да вечеряме — извика тя през рамо и тръгна към кухнята, за да донесе супата. — Боя се, че това не може да се нарече истинска вечеря — каза с извиняващ се тон Карол, когато се върна с димящия супник. — Ако знаех, че ще дойдеш, щях да сготвя нещо прилично.

— Мирише много апетитно. И не е от консерва! Ти притежаваш неподозирани от мен таланти!

— Хлябът също сама съм си то пекла — не без гордост отбеляза тя.

— Хмм... А пък аз мислех, че изпитваш удовлетворение само тогава, когато успееш да докажеш на мъжете в бизнеса, че си по-добра от тях — лукаво се усмихна Скот.

— Аз не искам да бъда по-добра от мъжете, искам само да имам успехи с фирмата си, и то не само заради мен самата. Повечето от моите сътрудници работят много отдавна в нея — главно заради тях искам да я съхраня и развия. В тази част на страната няма много работни места. Ако нещо се случи с фирмата, много от тях ще останат без работа на улицата.

— Но ти добре разбираш, че ако ми я продадеш, решаваш генерално този въпрос — каза той сериозно и се облегна назад.

Внезапно на нея ѝ стана ясно, че привидно нехайното му държание беше измамно. Скот продължаваше целеустремено да преследва предначертаната си програма. Тя се опита да смени темата:

— Хайде да не говорим тази вечер за работа. Да се насладим на супата и на топлината на огъня.

— ... и на вкусния хляб. Но все пак си мисля, че човек може да те опитоми — усмихна ѝ се той.

— Не се знае — отвърна Карол и се пресегна, за да напълни отново чашата му.

Пръстите му обхванаха китката ѝ и той я придърпа към себе си.

— Готвачката заслужава комплимент — тихо произнесе Скот, след което устните му меко прилепнаха в нейните.

Ръката ѝ тъй силно се разтрепери, че част от виното се разля върху масата.

— Виж само какво направи! — извика ожесточено тя, за да прикрие вълнението си. Целувката му я свари неподготвена, макар че цяла вечер чакаше да се случи точно това. Сега обаче, когато то наистина се случи, тя се разгневи не само защото не бе могла да му противостои, а и защото той очевидно не влагаше много чувство в целувката си.

Следващите му думи направо я вбесиха:

— Все пак, не беше моята ръка, която се разтрепери. Не знаех, че ти действам по такъв начин.

Карол рязко се отдръпна и започна да разчиства масата. Отнесе съдовете в кухнята и, когато се върна, завари го седнал пред камината, втренчен в пламтящите огнени езици. Внезапно той стана.

— Много ти благодаря за вечерята, Карол — произнесе тихо и, без да я погледне, взе палтото си и напусна жилището ѝ.

На Карол ѝ се доплака. Отново беше объркала всичко. Беше луда от копнеж по него, а всеки път, когато той я доближеше, се държеше така, като че ли беше най-големият ѝ враг.

Х

Когато на другата сутрин Карол пристигна в осем без нещо пред фирмата, Скот вече я очакваше. Седеше в една кола под наем и щом я съзря, слезе и се доближи до нейната. Отвори ѝ вратата и ѝ подаде ръка.

Двамата бързо изтичаха към входа, за да се спасят от хапещия студ.

— Преди да започнем, искам най-напред да направя кафе — каза Карол, като влязоха в добре затопления ѝ кабинет.

Скот кимна, оглеждайки се в обстановката наоколо.

— Можеш да окачиш палтото си на закачалката — посочи тя към ъгъла на помещението. Скот се съблече, после пристъпи до чертожната маса.

— Я виж ти, много интересно — произнесе замислено.

Карол погледна, какво имаше предвид той. Беше салатиерата, над която беше работила снощи, докато го чакаше.

— Ах, това ли? Просто нахвърлих някои нови идеи. Имам много такива в главата си, но нямам време, за да седна и да ги детайлизирам — тя се върна към писалището си.

— Не бива да се похабява такъв талант. Ако склониш да ми продадеш фирмата, няма да ти се налага да се занимаваш с производството и ще имаш достатъчно време да развиваш и усъвършенстваш хрумванията си.

Вместо отговор Карол му хвърли унищожителен поглед.

— Искаш ли да разгледаш производствения участък, преди хората да са започнали работа? По-късно, когато процесът е в пълен ход, ще можеш да видиш как функционира фабриката.

— С удоволствие — отвърна Скот.

Тъкмо преминаваха от кабинета в приемната, когато вратата се отвори със замах и със зачервени от студа бузи влетя Рита.

— Пфу, такъв лют студ, човек да не повярва, че още сме ноември — извика тя.

— Рита, да ти представя мистър Уайлдър — прекъсна я Карол. — Той пристигна още снощи. Рита Торн е моята секретарка и моята дясна ръка. Без нея нищо не става във фирмата.

— О, много се радвам да се запозная с вас — засия Рита, подавайки му ръка.

Карол видя възхищението в очите ѝ и отново почувства необясним пристъп на ревност.

— Отиваме във фабриката, преди да е дошла първата смяна — обясни Карол, но Рита само бегло кимна, без да ѝ обръща внимание. Продължаваше да гледа като омагьосана Скот. — Защо не се съблечеш и не се стоплиш с едно кафе? Машината скоро ще загрее — нищо не беше в състояние да изтръгне Рита от нямото ѝ съзерцание. Карол гневно се обърна и излезе, следвана по петите от Скот.

Скот разгледа с интерес всичко, което му показва Карол, без да направи каквато и да е забележка. Върнаха се бързо в канцеларията. Като ги видя, Рита бързо изскочи иззад бюрото си, втурна се към кафе машината и след миг подаде на Скот чаша силно черно кафе.

— Желаете ли мляко и захар? — попита тя.

Той поклати отрицателно глава и Рита отново седна на стола си.

— Изглежда, ще трябва да се обслужва сама — жлъчно подхвърли Карол и сърдито изгледа секретарката си. Рита с нищо не показва, че я е чула.

— Ела, да отидем в кабинета ми — обърна се Карол към Скот. — Сигурно искаш да научиш още някои подробности. Мога да те уверя, че разполагаме с достатъчно дървен материал, а имаме в резерв и няколко допълнителни доставчици в случай, че се получи засечка в основния канал за снабдяване. Тук има достатъчно гори, затова никога не сме имали намерение да преместваме фабриката в някой от по-големите градове наоколо. Освен това, по-евтин ни излиза транспортът на готовата продукция до градовете, отколкото ако трябваше да извозваме до тях суровината, тъй като плащаме на тон на километър.

Скот одобрително кимна.

— Мен повече ме интересува въпросът с машините. Някои от тях са доста стари и амортизирани, не губиш ли много ценно време за ремонта им?

Карол мигом посърна. Безпогрешно беше улучил болното ѝ място. Не обичаше да говори по този въпрос, понеже засега не беше в

състояние да го реши. В никакъв случай обаче не искаше да признае този факт, затова се опита да го заобиколи.

— Това са неща, които са обичайни в такова едно производство. Уверявам те, че не се губи много време, тъй като работниците ми са опитни и се справят бързо и на място сами, без да спираме цикъла. Трябва да ти кажа, че в много подобни фабрики е така.

— И все пак, колко време средно на ден се губи за текущ ремонт? Трябва да знам, за да си направя добре сметката — настоя Скот.

— Не мога да ти отговоря конкретно — избягна Карол прекия отговор. — Разбира се, случва се от време на време някоя машина да спре, не мога да отрека това. Но те уверявам, че всяка поръчка, която ми възложиш, ще бъде изпълнена качествено и в срок — надяваше се, че думите ѝ звучат достатъчно убедително. Искаше да сложи край на този неприятен момент в разговора.

Изглежда беше успяла, защото Скот премина на други въпроси.

— Правите ли изделия от чамов материал?

Карол отново имаше твърда почва под краката си.

— Много рядко. Чамът е твърде мек и не е подходящ за повечето от изделията ни с по-сложна конфигурация. Предпочитаме по-твърди дървесни породи като кедър и орех, които освен това са и по-евтини. Наоколо няма много борови гори. Ако имахме възможност да купуваме изгодно явор, щяхме да правим и някои видове малки мебели — маси и столове, например, но за съжаление наблизо няма яворови масиви.

Скот кимна, но не каза нищо.

„За какво ли мисли сега?“ — запита се тя, опитвайки се да разгадае замисленото изражение на това лице, което тъй често напоследък се явяваше в мечтите ѝ. С безпокойство се взираше в тъмните му изразителни очи, но те не подсказваха нищо от мислите му: Не издържа и прекъсна мълчанието:

— Искаш ли да отидеш още веднъж във фабриката? Сега работата там кипи на пълни обороти.

Скот се изправи и тъй като тя се приготви да го придружи, с движение на китката я възпря.

— По-добре да отида сам, вече знам пътя.

Карол спря неприятно изненадана. Това пък какво означаваше? Дали не искаше да се срещне в нейно отсъствие със своя информатор?

„Глупости, това е смешно“ — отхвърли бързо това предположение. Ако искаше да се срещне тайно с някого, то едва ли щеше да го направи във фабриката.

Тя сви рамене и седна зад писалището си. Не искаше да издаде подозренията си, затова се насили да се усмихне:

— Разбира се, върви, през това време аз ще прегледам пощата.

Скот излезе, Карол остана замислена, втренчена в празното пространство пред себе си, и пръстите ѝ нервно барабаняха по бюрото. Глупаво беше да се вълнува заради една дреболия. При нормални обстоятелства не би го и правила, но сега не можеше да се отърве от подозрението, че Скот не правеше нищо случайно, а крайната му цел неизменно бе да купи фирмата ѝ.

Влезе Рита и я откъсна от мрачните ѝ мисли.

— Ама че си потайна, Карол! Защо не ми каза, че Скот Уайлдър е толкова хубав мъж? И толкова млад при това! Аз си го представях като солиден възрастен господин около шестдесетте. Никога не съм предполагала, че един толкова млад човек може да бъде такъв преуспяващ бизнесмен!

— Не съм ти казвала нищо за възрастта му, защото не смятах, че това е важното в случая.

— Не било важно! Един мъж с такава външност е винаги много важен! — възкликна Рита.

— Но нас не ни интересува, как изглежда той, а каква сделка ще сключим с него.

— Млада госпожице — назидателно започна секретарката. — Винаги съм ти казвала, че губиш прекалено много време в работа, вместо да излезеш навън сред хората. Но сега определено смятам, че не си съвсем нормална. Във вените ти тече не кръв, а бог знае какво, щом сърцето ти не се разтупква при вида на такъв изключителен расов мъж. Казвам ти, ако не бях омъжена, щях да се хвърля, със затворени очи на врата му — Рита се засмя. — Ти направо си откачена!

— Гръм и мълния, ще млъкнеш ли най-сетне! — ядосано извика Карол. — Ставаш смешна — взе ножа за хартия и започна да отваря последователно писмата, натрупани пред нея.

— Аха, май все пак има и кръв в жилите ти. Е, хайде, Карол, признай си, че можеш да се влюбиш в мъж като Скот!

Карол сведе по-ниско глава над писалището, за да не се забележи гъстата руменина, избила по страните ѝ. Колко близо беше Рита до истината! Прекалено дълго бе мечтала за Скот, а след като този ден свършеше, той щеше да си иде и тя никога повече нямаше да го види. Щеше да се върне към рутинните си ежедневни занимания, към сивотата на самотното си съществуване. Наистина ли беше неизбежно?

Вътрешният ѝ глас ѝ нашепваше: „Ти няма да го забравиш тъй лесно“.

По някакво странно съвпадение точно в този миг пред вратата прозвуча бодрият глас на Скот:

— Хей, не забравяйте, че съм още тук!

Карол стреснато го погледна, но овладя гласа си.

— Обсъждахме някои текущи въпроси, но вече приключихме. Рита, благодаря ти, това е всичко.

Рита се върна в приемната.

— Е, доволен ли си от обиколката? — попита Карол.

Скот само кимна и приседна на крайчеца на един стол. Присъствието му я смущаваше, не можа да подреди мислите си и без да иска, от устата ѝ се изплъзна въпросът, който трябваше да дойде най-накрая:

— Готов ли си да съставим договора?

Няколко мига той съсредоточено наблюдаваше някаква въображаема точка на стената, после каза:

— Да отидем да обядваме, ще говорим после.

Карол взе палтото и чантата си ѝ го поведе към ресторанта, откъдето снощи той бе взел адреса ѝ. Седнаха на една малка маса така, че колената им се допряха и от това на нея внезапно ѝ стана горещо. Опита се да се отдръпне, но мястото беше тясно. Скот закачливо ѝ се усмихна:

— Няма защо да се стягаш, няма да успееш да ми се изплъзнеш.

Обядът за Карол беше истинско изпитание. Не виждаше какво яде, не усещаше вкуса на храната. Цялата беше едно изгарящо желание.

Върнаха се в кабинета ѝ и тя облекчено въздъхна. Миг след това влезе Рита и, без да обръща внимание на изпепеляващия ѝ поглед, се обърна към Скот:

— Мистър Уайлдър, утре е Денят на благодарността, бих искала да ви поканя у нас на обяд. Ще бъдем само четирима — вие двамата, аз и съпругът ми Джордж.

Карол тъкмо отвори уста, за да каже, че вчера вече бе отклонила тази покана, когато Скот я изпревари:

— Много мило от ваша страна, с удоволствие ще дойда. Ще бъде много по-приятно, отколкото да прекарам празника сам в хотелската си стая.

Карол прехапа езика си и загледа втрещено Рита, която направо разцъфтя от удоволствие:

— Великолепно! Много се радвам!

Сега Карол се окопити:

— Мислех, че ще се връщаш още днес следобед.

Той учудено повдигна вежди.

— Не вярвам да съм казвал подобно нещо. Имам планове за тази вечер.

Карол сведе поглед към бюрото си и не каза нищо повече. „По дяволите, той не си губеше времето! Сигурно снощи в бара на хотела се беше запознал с някоя жена, с която си бе уговорил среща довечера“. — Почувства се внезапно много нещастна. Как би могла да прекара утре деня заедно с него у Рита, питайки се непрекъснато, с коя ли е прекарал нощта?

— Готов ли си вече? — грубо се обърна тя към него.

— За какво да съм готов?

— За договора.

— Ах, това ли? — той небрежно помръдна рамене. — Защо не го съставиш сама днес следобед? Напиши количествата според предишните две поръчки, утре ще го подпиша — извади от чантата си лист хартия. — Ето тук са адресите и имената на магазините.

После се изправи и взе палтото си.

— Е, довиждане засега. Имам малко работа.

Карол започна бавно да брои наум и бе стигнала само до седем, когато в стаята се втурна Рита.

— Скъпа моя, преди да започнеш да ми крещиш, искам да ти кажа, че го поканих само и единствено заради теб. Ако ти не можеш да си намериш мъж, трябва някой друг да се заеме с това.

Карол зина от удивление и ядно затърси думи:

— Рита, ти наистина си безнадежден случай. Кой дявол ти е втълпил, че си търся мъж? А и трябва да ти кажа, че ако търся някого, то със сигурност няма да е Скот Уайлдър!

— Тъй ли? А защо не? Той е тъкмо най-подходящият. Проблемът при теб е, че не виждаш по-далече от върха на носа си. Скот Уайлдър е най-доброто, което досега си срещала през живота си, а ти не го съзнаваш. Или не искаш да го осъзнаеш, което е едно и също. Губиш си времето с грижи около фирмата, вместо да помислиш да създадеш семейство — поглеждайки към Карол, тя вдигна отбранително двете си ръце. — Почакай, не съм свършила. Ти се нуждаеш от мъж, на когото му сече пипето — такъв като Скот, на когото можеш да предадеш управлението на предприятието. Ти вече доказа, че можеш успешно да го ръководиш, но това не може да продължава вечно. Ти си жена и имаш друго призвание на този свят. Защо се съпротивляваш на неизбежното?

— Тук няма нищо неизбежно, Рита, й аз нищо не искам да променям. Харесвам живота си такъв, какъвто е сега.

— Аз обаче не го харесвам. Ще бъда истински щастлива и спокойна за теб едва тогава, когато те видя омъжена и с половин дузина деца около теб — Рита се отправи към вратата, но пак се извърна и попита — Получи ли вече поръчката?

— Да, той предостави на мен да напиша договора, а утре ще го подпише.

— Ето, видя ли, че имам право? Ти доказа, че можеш да се справяш сама. Фирмата е спасена, производственият капацитет е натоварен изцяло.

— О, престани вече. Говориш като загрижена майка.

— А защо пък не? Никога не съм имала собствени деца, а теб те чувствам като дъщеря — Рита излезе.

Думите й я разчувстваха и Карол си даде сметка, че в тях имаше голяма доза истина. Но скоро мислите й отново се върнаха на Скот, който щеше да прекара вечерта, а може би и нощта с някоя друга жена. Е, това показваше колко държи на нея. Може би така беше по-добре.

Карол се залови за работа и пропъди от главата си всяка мисъл за Скот Уайлдър.

Минаваше пет, когато договорот най-сетне беше готов. Тя уморено се облегна назад на стола и в този момент в кабинета влезе

Рита с чаша димящо кафе в ръка.

— Майката пристига отново. Мисля, че имаш нужда от нещо ободрително.

Карол се засмя.

— Ама и ти си една — посегна към чашата тя. — Точно от това се нуждаех, откъде разбра?

— Не беше трудно да се досетя. Ти работиш повече от четири часа без почивка, време е да направиш пауза. Имаш ли още много работа?

— Не, вече приключвам. Договорът е готов, остават някои малки подробности. След около половин час си тръгвам и аз.

— Окей, до утре тогава. Ще дойдете ли у нас към един часа?

Карол кимна.

След по-малко от час тя си беше вече у дома. Беше напълно изтощена, но запали огъня в камината и се заразхожда напред-назад из всекидневната. Сега, след като бе изготвила документите около сделката с „Уайлдър“, тя изпитваше необяснимо разочарование. Зад нея бяха седмици на надежди и вълнения, а в този миг се чувстваше като балон, от който са изпуснали въздуха. Нямаше вече нищо, на което можеше да се зарадва.

Запъти се решително към спалнята. Една продължителна гореща баня щеше да ѝ се отрази добре. След отпътуването на Скот животът ѝ щеше да продължи така, както и преди да го срещне. Не трябваше да се оставя да излезе от релсите заради едно малко и вече далечно приключение.

Излезе от банята значително освежена. Облече черна кадифена пола и червена копринена блуза. Застана пред огледалото и дълго и грижливо сресва косите си. „Защо правя това?“ — запита се изведнъж тя. Та нали никой нямаше да я види. Е, все пак утре беше празник, нямаше да ѝ навреди, ако още от тази вечер се настрои на празнична вълна. „Да върви по дяволите Скот Уайлдър.“

Отиде в кухнята и се замисли какво да си приготви за вечеря. Спря се на лазаня, макар че не точно това си бе представляла. Но пък нямаше да яде набързо в кухнята, както правеше обикновено, а щеше да подреди масата във всекидневната. Дори извади старинния сервиз от севърски порцелан и сребърните прибори, останали от майка ѝ.

Сложи свещника на масата, запали свещите и, тъкмо когато отстъпи крачка назад, за да се полюбува на делото си, на вратата се позвъни.

Сърцето ѝ трепна при мисълта, че може да е Скот, но веднага си каза, че не е възможно, нали бе обявил, че тази вечер има ангажменти, сигурно беше някоя съседка, която ѝ носеше парче домашен сладкиш.

Карол отвори вратата и замря неподвижно, разпознавайки фигурата пред себе си. Скот държеше в едната си ръка притисната до гърдите огромна кафява хартиена кесия, а в другата — няколко помалки пакета и един увит в зелена луксозна хартия дълъг предмет.

— Мога ли да вляза, Карол, навън е много студено — помоли той с обезоръжаваща усмивка.

Тя отстъпи встрани и му направи път, после бързо затвори вратата. Все още го гледаше замаяна, като че ли беше някакво привидение.

— Какво правиш тук? Нали каза, че имаш планове за тази вечер? — успя най-после да произнесе Карол.

Скот остави пакетите на канапето, преди да отговори.

— Точно така, аз все още ги имам, но, изглежда, трябваше да ти ги съобщя предварително, защото, както виждам, твоите не съвпадат с тях — той я огледа от глава до пети. — Ще излизаш ли някъде тази вечер?

— Не... Да! — Нека си мисли, че наистина е имала намерение да излиза, и че не може току-така да идва неканен, когато му скимне.

— Не разбрах — ще излизаш ли, или не? — настоя Скот.

— Никъде няма да излизам — предаде се бързо-бързо тя. — Просто исках да се облека малко по-така, не е хубаво да се разхождам из къщи само по пеньоар. Когато човек живее сам, започва да става невзискателен към себе си.

— Изглеждаш много добре, Карол — тихо каза той.

Гърдите ѝ се развълнуваха от ускореното ѝ дишане. Невъзможно ѝ беше да остава спокойна в негово присъствие. Кръвта плисна гореща в жилите ѝ и тя пристъпи към него. Вдругиден, когато вече нямаше да е тук, можеше да се опита да го забрави, но тази вечер той стоеше пред нея и тя искаше да се наслади на мига.

— Благодаря, Скот, но все още нищо не разбирам — приближи се на още една крачка, за да вземе палтото му.

— Наистина ли? — изглежда я загадъчно той.

Като че ли беше парализирана, дори не успя да отговори. Всъщност, той не правеше нищо — главната причина беше вътре в нея. Дали в подсъзнанието си беше очаквала, че ще дойде? Затова ли се беше облякла така?

Скот я улови за лактите и я привлече към себе си.

— Ние с теб имахме уговорка, не си ли спомняш? — усмихна ѝ се.

Карол поклати неразбиращо глава. Скот звучно се засмя и я пусна, после се пресегна и извади от кесията бутилка шампанско. Разви зелената лъскава хартия и извади букет аленочервени рози. На Карол постепенно ѝ просветна. Тогава в плевнята тя го беше предизвикала, сега той отговаряше на предизвикателството.

— Шампанското и розите са от мен, а както виждам, за свещите ти самата си се погрижила. Купих също стек за двама ни и ще го приготвя.

Без да може дума да отрони, Карол взе розите и отиде в кухнята. Качи се на стол, за да потърси ваза за тях. Скот влезе след нея.

— Искам да оставя шампанското в хладилника и, ако не ми се пречкаш из краката, ще приготвя много вкусна вечеря — смехът му беше заразителен и Карол се поддаде на доброто му настроение.

Тя го наблюдаваше в гръб, докато той правеше салатата, виждаше как играят мускулите на силните му рамене под тънката копринена риза. Колко много ѝ се искаше да протегне ръка и да ги докосне, да усети топлината и гъвкавостта им. Стоеше там като омагьосана и не откъсваше поглед от него. Винаги досега си бе повтаряла, че не е добре за нея да се чувства толкова безпомощна близо до него, но тази вечер ѝ беше все едно.

След вечерята сложиха няколко дебели цепеници в огъня и седнаха на канапето пред камината.

— Струва ми се, че снощи се чувстваше доста добре във високото кресло, защо сега седна тук? — подразни го тя.

— Снощи уговорката ни не беше изпълнена, но ти знаеше, че ще дойда тази вечер.

— Не, не знаех, ти каза, че имаш някакви планове, откъде можех да знам, че са точно такива?

Скот сложи ръка на рамото ѝ и леко я погали по ръката.

— Тогава защо си се облякла така хубаво, не е ли затова, защото си ме очаквала?

Карол се смути и сухо преглътна, после енергично отрече:

— Не, не е затова!

— А как ще ми докажеш? — очите му блеснаха развеселено.

Какво трябваше да му отговори? Не, тя наистина не знаеше, че ще дойде, но как можеше да го убеди, че само желанието ѝ това да стане я беше подтикнало подсъзнателно да се разкраси за него?

Скот улови с дясната си ръка брадичката ѝ и извъртя главата ѝ към себе си, а с лявата притегли раменете ѝ.

— Карол... — промълви той и тя усети дъха му в ухото си. — Отпусни се, не се страхувай от мен.

Желанието ѝ взе връх и Карол обви ръце около шията му, зарови пръсти в тъмната гъста коса на тила му и почувства, че докосванията и го възбуждат също толкова, колкото и неговите нея. През замрежените си очи забеляза, как устните му се доближават до нейните. Целувката му гореше като огън, дъхът ѝ спря и се усети мека и безволна.

Скот пхна коляно между бедрата ѝ и тя леко се задъха. Когато устните му се отделиха от нейните, тя с голямо усилие на волята го пусна, шепнейки замаяно:

— Не, Скот, недей...

— Не казвай и този път „не“, моля те... — промълви той. — Не мога да спра вече.

Ръцете му обхождаха гърба ѝ, сключиха се около стегнатите ѝ задни полукълба и толкова силно я притиснаха към него, че тя усети натиска на втвърдения му член върху бедрото си. По лицето му играеха златистите отблясъци на огъня. На Карол ѝ се прииска времето да спре.

— Аз и не искам да спираш — прошепна дрезгаво тя. — Искам да ме целуваш още, още... — вдигна лице и му предложи устните си за нова целувка.

— Карол, любов моя... — промълви Скот. — Толкова си хубава — устните им отново се сляха.

Ръцете му запълзяха по дългите ѝ коси, после се спуснаха надолу по тялото, по шията и раменете ѝ. Пръстите му бяха като пеперуди, докосваха я леко и нежно и тъй я възбудиха, че тя се разкъсваше от

желание да се впие в тялото му, но същевременно искаше да остави достатъчно свободно пространство за милувките му.

— Искам да те докосвам навсякъде така... — шепнеше Скот и гласът му сякаш идеше от безкрайно далече.

— Аз теб също — тихо му призна Карол.

Треперещите ѝ пръсти разкопчаха ризата му и тя плъзна ръце по кожата на гърдите му, заравяйки пръсти в меките къдрави косъмчета по тях. Дъхът ѝ секна за миг, когато усети ръката му да обхваща гърдта ѝ. Скот галеше с палец връхчето ѝ и то скоро се надигна през меката копринена материя на блузата ѝ. Но Карол не се задоволи с тази ласка — искаше много повече, затова нетърпеливо хвана ръката му и я напъха в деколтето си. Това в никакъв случай не противоречеше на неговото желание, защото в същия момент другата му ръка вече разтваряше блузата ѝ. Тялото ѝ запламтя под докосванията на ръцете и устните му, кожата ѝ настръхна. Искаше той никога да не спира!

— Скот... — с въздишка промълви Карол и се остави на разтърсващите я издъно негови ласки. Езикът му терзаеше зърната на гърдите ѝ, възпламеняваше ги с меката си топла влажност, караше ги да настръхват. Ръката му се плъзна по корема ѝ и Карол, изгубила представа за всичко наоколо, диво се притисна към него. Скот събуждаше в нея усещания, за които никога не бе предполагала, че могат да съществуват.

Скот мълвеше любовни слова — успокоителни и възбуждащи едновременно. Тя искаше да го докосва навсякъде, и той да я докосва навсякъде. Сякаш отгатнал мислите ѝ, в същия миг той ѝ прошепна:

— Карол, О, Карол... Докосвай ме... навсякъде...

Ръцете ѝ го омагьосваха, сякаш вършеха чудеса с него. Устните ѝ отново потърсиха неговите, тя нетърпеливо затърси ципа на панталона му, желаейки час по-скоро да усети голотата на най-интимните кътчета по тялото му. Скот ѝ помогна, изправи се, смъквайки панталона, а после и ризата си. Притегли я нагоре към себе си и я освободи от дрехите ѝ. После я вдигна на ръце и внимателно я сложи на канапето, приведе се над нея и я загледа с възхищение. Огнени отблясъци пробягваха по голото му мускулесто тяло и Карол изпита дива жажда да я люби, да го усеща дълбоко в себе си, да бъде разкъсана от напора на мъжката му сила.

Скот бавно плъзна ръце по тръпнещото ѝ тяло и тя се почувства лека и освободена, щастлива, потънала в опиянението на предстоящото сливане на телата им. Беше чудесно изживяване, да се освободиш от всички задръжки и прегради и да се отдадеш на едно цялостно, пълноводно чувство на наслада и възторг.

Ръката му ставаше все по-настойчива, проникваше с вещица и умение все по-дълбоко и по-дълбоко между бедрата ѝ и я накара да се заизвива и да застане от удоволствие. Най-сетне Скот легна върху нея, разтвори бедрата ѝ и със силен стон проникна в храма на любовта. Карол се сгърчи за миг от мощния му, тласък, но веднага след това издаде щастлива въздишка, обви с бедрата си хълбоците му и се задвижи в неговия ритъм, стенойки с широко отворена уста. Но страстта ѝ не бе необуздана и тя търпеливо го изчака, за да достигнат заедно върха на оргазмистичния възторг, последван от безметежно чувство на щастие...

Останали без дъх, изтощени, те лежаха един до друг на тясното канапе. Карол се вгледа с неописуема обич в бездънните му очи, опитвайки се да отгатне, какво изпитва той. В обятията му тя се чувствуваше толкова сигурна и защитена, чувството за вътрешна пустота бе изчезнало в нея, той го бе загасил. Положи глава на мургавите гърди и се вслуша в ударите на сърцето му.

Най-сетне Скот се раздвижи, подпря се на лакът и се взря в нея.

— Карол, скъпа, това канапе не е много подходящо да прекараме цялата нощ върху него.

Изправи се, погали нежно бедрото ѝ, повдигна крака ѝ и го задържа известно време в ръка, целувайки го по цялото протежение от коляното до пръстите. После го пусна, наведе се над нея, пъкна ръце под раменете ѝ и я притегли нагоре към себе си.

— Мисля, че е по-добре да се върна в хотела и да остана там, докато тръгнем утре заедно у Рита.

Големите ѝ сини очи го загледаха с няма молба. Искаше той да прекара тук цялата нощ. Но не посмя да изрече думите, които напиреха в нея. Бе му се отдала с цялото си сърце и душа и, ако той не желаше да остане, то не беше затова, защото тя не го искаше, а защото просто бе получил онова, което единствено бе желал — тялото ѝ.

Скот забеляза тъжното ѝ изражение.

— Какво има, мила? — загрижено попита.

— Нищо... нищо... Съжалявам, че утре си заминаваш — пророни с усилие Карол.

— Любима — той я погали по бузата, — лошото в бизнеса е това, че пречи най-много тогава, когато не трябва. Наистина трябва да се върна утре.

— Да, разбирам — измъчено се усмихна тя. — Извини ме, ще си облека пенъоара.

Карол усети погледа му върху себе си, докато минаваше покрай него. Тайничко се надяваше, че видът на голото ѝ тяло ще промени намерението му и Скот ще остане през остатъка от нощта тук. След всичко, което се бе случило между тях, все пак би трябвало и той да изпитва някакво по-особено чувство към нея.

Когато се върна в стаята, вече бе облечен. С последна искрица надежда тя го попита:

— Не искаш ли чаша кафе, преди да тръгнеш?

— Не, благодаря, искам само още една целувка.

Прегърна я и дълго я целува, което отново разпали желанието в кръвта ѝ.

— Ще те взема утре малко преди един — каза Скот и погали косата ѝ.

Карол кимна и наведе глава. Какво щеше да стане с тях двамата отсега нататък?

XI

Тя прекара безсънна нощ, мятеше се неспокойно насам-натам в леглото до сутринта, мислейки за Скот и за любовта си към него.

Когато около обяд той застана пред вратата ѝ, Карол вече бе успяла да въдвори ред в чувствата си. Грижливо бе скрила сенките под очите си с плътен слой грим, за да не личи колко изморен вид има. Изглежда, добре се беше справила, защото Скот я посрещна с думите:

— Изглеждаш много свежа и отпочинала, значи съм си тръгнал точно навреме, за да можеш да се напиш.

— Сигурно си прав — усмихна се тя. Макар още да я болеше, че той не пожела да остане през цялата нощ, с нищо нямаше да му го покаже.

Пътят до къщата на Рита не беше дълъг, но дори и този кратък отрязък време бе достатъчен за Карол, за да се почувства несигурна и напрегната в тясното пространство на колата, толкова близо до него, а не можеше да го прегърне, да го притисне до себе си, да го целуне...

Пътуваха бавно по тясната уличка към дома на Рита. По небето се скупчваха дебели оловносиви облаци.

— Изглежда, скоро ще завали сняг — прогнозира Карол.

— Да, да — съгласи се Скот. — Очаква ме едно „много приятно“ пътуване до Сент Луис в това лошо време.

— Пътищата тук се разчистват веднага — обясни Карол. — Най-малкото аутобаните ще бъдат почистени. Така че, няма защо да се безпокоиш, че не ще можеш да си тръгнеш днес.

— Не се безпокоя за това, но щеше да е по-добре, ако не ми се налагаше да пътувам в снеговалеж.

— Аз също не бих искала да вали, поне до Коледа. Но пък Коледа без сняг не е истинска Коледа.

Скот спря пред къщата на секретарката.

— Това не е за вярване! — учудено възкликна той. — Истинска дървена хижа от трупи!

Карол се разсмя на изненаданата му физиономия.

— Да не си мислиш, че е някоя първобитна горска колиба? Наистина отвън е облечена в груби дялани трупи, но къщата е съвсем нова и има всички съвременни удобства.

Вратата се отвори и се появи сияещото лице на Рита. Зад нея се виждаше усмихнатият ѝ съпруг.

— Влизайте бързо, че ще умрете от студ — извика домакинята. — Не помня друга година по това време да е било толкова студено.

Тя взе палтата им, представи Джордж и ги въведе във всекидневната, където в камината пращеше буен огън. Докато се огледат, вече седяха пред него с по чаша горещ грог^[1] в ръка. От кухнята долиташе приятната миризма на пълнена пуйка и на други апетитни неща и изведнъж Карол се зарадва, че е приела поканата на секретарката си. Беше толкова уютно, топло и спокойно. Скот очевидно споделяше чувството ѝ.

— Великолепно мирише — каза той. — Ако не се лъжа, повече от десет години не съм ял домашно приготвена печена пуйка.

— Бедничкият — съжали го Рита. — Трябва да се ожените. Не е здравословно да се храните само по ресторанти.

— За бога, Рита, остави човека на мира! Не са минали и десет минути, откакто е тук и ти вече го поучаваш, как да живее живота си — безобидно подразни Джордж жена си и я потупа любвеобилно по рамото.

— Но не е ли така наистина? Не съм ли права? — възпротиви се Рита.

Скот се разсмя добродушно.

— Всички непрекъснато все това ми повтарят — каза той.

Карол също се засмя, но само за да прикрие смущението си. Тя се страхуваше, Рита да не започне сега да изброява добродетелите ѝ, затова ѝ отпрати подчертано предупредителен поглед.

Рита опита другояче.

— Кажете, Скот, в Чикаго ли сте роден? Там ли израснахте?

— Не, израснах в Колорадо. В едно малко селище, чието име сигурно никога не сте чували — отвърна той с явно нежелание да разказва по-подробно за миналото си.

Но Рита не се отказваше лесно от намерението си.

— Имате ли семейство там?

— Баща ми и брат ми със семейството си живеят там. Майка ми почина преди три години.

— О, съжалявам. А вие отидохте в големия град, когато пораснахте ли?

— Не, всъщност не. Първите си магазини открих в Колорадо. После започнах да купувам един по един магазини в съседните градове и те така бързо увеличиха броя си, че трябваше да назнача търговски управител, защото не можех да пътувам толкова много — Скот се усмихна на Рита. — И когато веригата стана толкова голяма, колкото е сега, установих централата си в Чикаго, горе-долу в центъра ѝ.

Карол го погледна скришом. Колко малко го познаваше! „Как можах да се влюбя в този мъж, без да знам нищо за него?“ — запита се мислено тя. Но ако трябваше да вярва на сърцето си, очевидно беше точно така.

Изглежда и сега, за кой ли път, Скот отгатна мислите ѝ и се обърна към нея:

— Но аз все така продължавам да обичам малките градчета, обширните пространства и момичетата от село — закачливо каза той и сложи ръка върху нейната.

От острите очи на Рита не убягна този жест и тя кимна на Джордж:

— Ела ми помогни да сервирам яденето. Сигурно вече е готово.

— Мога ли да ти помогна и аз? — предложи услугите си Карол.

— Не, остани тук. Джордж по-добре ще се справи, всичко тук му е познато.

Ръката на Скот върху нейната, топлината в уютното помещение, светлината на танцуващите в камината огнени езици — всичко допринасяше за това, да се чувства доволна и щастлива. Карол леко въздъхна.

Едва дочакал Рита и Джордж да излязат, Скот се наклони към нея и страстно я целуна. Тя разтвори устни и замря в безпаметен унес.

Гласът на Рита, долетял от кухнята, ги накара да се откъснат един от друг.

— Готови сме! — извика тя. — Сядаме на масата!

— Да ставаме — прошепна Карол.

— Разбира се — въздъхна Скот с явно нежелание, — макар че точно в този момент никак не ми се иска. Това, за което изпитвам глад,

съвсем не е пълнената пуйка.

Карол с труд преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ. Великолепното ядене, за което Рита беше хвърлила толкова труд, бе изгубило — поне за нея — цялото си очарование.

След обяда Карол предложи на Рита да ѝ помогне при миенето на съдовете, докато двамата мъже решиха да се поразходят на открито.

— Остани си на мястото, ще се справя и сама.

— О, не, в никакъв случай. Ако не се раздвижа след това обилно ядене, направо ще заспя — протестира Карол.

— Аха, особено пък ако Скот е близо до теб — подхвърли Рита през рамо, отнасяйки купчина чинии към кухнята. — Независимо какво ми говориш, аз видях как кипи кръвта ти, когато той е наоколо — допълни весело тя.

— По дяволите, Рита, не започвай пак с тези глупости!

— С какви глупости? — Рита беше самата невинност.

— Много добре знаеш за какво говоря, сводница такава — опита се да извърти разговора на шега Карол.

— Аз ли съм сводница? След това, което видях, изобщо няма какво повече да се прави в това отношение — Рита сложи остатъка от салатата в хладилника.

— Тогава да се надяваме, че ще спреш дотук и няма да поставяш повече Скот в неудобно положение.

— По-скоро вие двамата със Скот ни поставяте в неудобно положение — ухили се Рита. — Доста дълго трябваше да чакаме с Джордж в кухнята, докато свършите страстната си целувка. Щеше да ми загори сосът.

— Окей, окей, видяла си, че Скот ме е целунал. Това нищо не значи.

— Това значи страшно много, скъпа. Много добре знам, какво съм видяла — тя я хвана за ръката. — А сега ме чуй, съкровище. От теб и Скот ще излезе великолепна двойка.

Пред сериозния тон, с който бяха изречени тези думи, Карол забрави яда си.

— За Скот всичко това е само едно малко приключение. Целувките му наистина не означават нищо друго. Знам го и се опитвам да свикна с тази мисъл — призна тихо тя. — Не ми правиш добра услуга, като ми вдъхваш напразни надежди. Аз полагам големи усилия,

за да не изгубя разсъдъка си, когато той е близо до мен. Защото знам, че замине ли си, още на другия ден, ще ме забрави.

— Не съм много сигурна в това, което казваш, Карол. Ти подценяваш Скот Уайлдър. Видях погледите, които ти хвърляше!

— Бих искала да си права — въздъхна Карол. — Но се боя, че грешиш — въпреки това при думите на Рита в нея се бе разгоряла малка искрица надежда.

— А пък аз мисля, че ти грешиш. Защо не му дадеш шанс?

— Направих го вече. Снощи дойде вкъщи с букет червени рози и шампанско. Срамувам се да си призная, но истината е, че бях като разтопен восък в ръцете му — Карол тежко въздъхна и горещо си пожела да може още веднъж да преживее тази вечер.

— Виждаш ли, какво ти казвах! Шампанско и рози, това все пак значи нещо! — Рита беше възбудена до крайност.

— Не и за него. Скот просто отговори на едно мое предизвикателство. Искаш ли да ти кажа, как свърши вечерта? Той не можа да се реши — или не пожела — да отиде по-нататък, вероятно защото се страхуваше, че мога силно да се привържа към него. Боя се, че не съм достатъчно модерна, за да участвам в такива игрички!

— О, бедната ми Карол, толкова ми е жал за тебе. Ти си се влюбила в него!

— Може да се каже, че е така — гласът ѝ се разтрепери — не издържа и се разрида неудържимо в прегръдките на Рита.

— Съвземи се, моето момиче, мъжете всеки миг ще се върнат. Скот не бива да забележи, че си плакала заради него. Иди и измий лицето си, аз тук ще се оправя сама.

Карол едва успя да излезе от банята, когато Джордж и Скот се върнаха.

— Мисля, че се връщаме съвсем навреме — заяви Джордж. — Когато човек е женен от по-дълго, научава се след ядене да си намира за известно време някаква работа или излизане, за да не му се налага да помага при миенето на чиниите.

Скот се засмя. Карол се надяваше, че не ѝ личи да е плакала.

— Мисля, че е време да си тръгваме — припряно каза тя.

— Но защо толкова рано? Още не сме си изяли десерта!

— Трябва да се отбием в кабинета ми, Скот още не е подписал договора — обясни Карол.

Скот ѝ хвърли малко особен поглед и тутакси я подкрепи:

— Наистина трябва да тръгваме. Много благодаря за превъзходния обяд и за приятно прекарания следобед.

Рита настоя да вземат със себе си чиния, пълна с баница с тикви и шоколадов сладкиш.

— Внимателно! — предупреди я Скот, когато Карол се качваше в колата с чинията в ръка. — Искам да остане едно парче от сладкиша и за мен, когато те закарам у вас.

Тя се изненада, че сега лошото време изобщо не го притесняваше. Вече се смрачаваше, пътищата бяха заледени.

— Сигурно няма да е много приятно да пътуваш в това време — внимателно подхвърли тя.

— Вярно, но поне няма да ми се наложи да търся убежище в някоя запустяла плевня.

Карол бързо го погледна отстрани, но лицето му не издаваше нищо. Когато колата спря на паркинга пред фирмата, Карол предложи:

— Ще изтичам сама да взема договора, можеш да го подпишеш и вкъщи.

Върна се след минута и продължиха предпазливо по хлъзгавия път към дома ѝ. Тя си отдъхна, когато най-сетне паркираха пред входа.

— Запали огъня, аз през това време ще направя кафе — разпореди се Карол, събличайки палтото си в антрето. Каквото и да казваше Скот, тя нямаше да го пусне да пътува в тази виелица. Цяла нощ щеше да трепери от безпокойство — и бездруго вече достатъчно безсънни нощи бе прекарала заради него.

Когато се върна с кафето във всекидневната, видя, че той не бе свалил палтото си.

— Дай да подпиша договора, трябва вече да тръгвам. При това време по-добре е да се откажа от десерта.

Карол дълбоко си пое въздух.

— Скот, не ме ядосвай, моля те. Никъде нямала тръгваш!

Широка усмивка озари лицето му.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ще умра от страх, разбери, ако пътуваш тази нощ! Моля те, не ме ядосвай! — умолително каза тя. — Ти си мислиш, че ще можеш да стигнеш до Сент Луис, но по-вероятно е да се намериш в някой крайпътен ров.

— Точно така, мем — отвърна усмихнат той.

— Можеш да спиш тук тази нощ — с плаха надежда промълви тя.

— На това предложение вече наистина не мога да откажа.

— Тогава се съблечи и седни до огъня, сега ще донеса сладкиша.

Карол изхвърча от стаята. В кухнята се опря на бюфета и се опита да успокои бясно разтуптяното си сърце. Сега двамата бяха затворени тук чак до сутринта — сами — и това беше великолепно! Тази нощ тя щеше да направи всичко възможно, за да го привърже поздраво към себе си. След днешната му целувка вече й беше все едно, какъв е интересът му към нея. Ако не можеше да спечели любовта му, поне щеше да има него!

Но Скот беше пълен с изненади. Когато Карол постави таблата със сладкишите пред него, той попита:

— Можем ли да поговорим малко по делови въпроси?

— Мислех, че вече всичко сме уредили — изненада се тя.

— Значи ли това, че ще ми продадеш фирмата си?

— Да ти я продам ли? Скот Уайлдър, ти направо си невъзможен. Нямам намерение да продавам, съвсем ясно ти дадох да разбереш това.

— Така е, но аз няма да престана да опитвам — той протегна ръка и улови кичур от дългата й коса между пръстите си. — Не искаш ли вече да се успокоиш и да изоставиш опитите си да ръководиш съвсем сама „Итън“? Работата, която ти предлагам, сигурно ще ти хареса.

— Не, аз тъкмо сега започвам да реализирам идеите и вижданията си за развитието на фирмата ми.

— Без моя помощ ще изпаднеш в големи затруднения. Признай си. Ако не бях подписал този договор, най-късно до февруари щеше да фалираш.

— Не желая да споря с теб цялата нощ по този въпрос — раздражено отвърна Карол и очите й гневно блеснаха.

— Аз също. Ще ти направя само още едно последно предложение относно евентуалната ти годишна заплата при мен — и Скот назова една сума, от която дъхът й секна. Толкова много пари не би могла да очаква и за десет години работа във фирмата си, плюс дивидентите.

— Не, благодаря — Карол стана и се доближи до камината.

— Е, добре, да приключим с това — той изпъна напред дългите си крака.

— Искаш ли още едно кафе?

— Знаеш ли какво искам сега? Чаша горещ шоколад, ако имаш. Това ми напомня за дългите зимни вечери, когато бях малък. Ние винаги седяхме така до камината и пиехме горещ шоколад.

Карол се засмя.

— Сигурно имам някъде. Ще проверя.

— Ще ти помогна — предложи той.

Половин час по-късно седяха с подвити крака на килима пред камината с чаша шоколад в ръка. Скот беше толкова близо до нея, че тя усещаше топлината, излъчваща се от тялото му, по-силно, отколкото тази на огъня.

Той изпразни чашата си, взе нейната и ги постави на масата зад гърба си.

— Карол... — дрезгаво прозвуча гласът му. — Не знам дали си ангел или дявол, но искам да разбера — привлече я в скута си, после измъкна шнолите, които държаха косата ѝ и тя падна на гъсти вълни по раменете ѝ. — Целуни ме — глухо промълви Скот и я прегърна с две ръце.

Устните му се впиха яростно в нейните. Събори я върху килима, притисна я под себе си, а ръцете му жадно заопипваха тялото ѝ. Тя започна да разкопчава ризата му и погали с устни топлата кожа на гърдите и корема му. С цялото си тяло усети как набъбва твърдият му пенис, разтрепери се, притисна се по-силно към него и зарови лице в гърдите му. Тихо простена, усещайки силната му ръка да се промъква под блузата ѝ.

— Карол! — прошепна Скот. — Толкова много те искам. Мисълта за теб, за тялото ти ме побъркваше през целия ден. Джордж и Рита бяха много мили, но бих предпочел да те имам само за себе си през цялото това време.

Карол затвори очи, дишайки задъхано. Скот я вдигна на ръце и я отнесе в спалнята, сложи я внимателно върху леглото и започна да я разсъблича. Хладният въздух я накара леко да настръхне, но това трая само миг, защото топлото му голо тяло вече беше върху нея и тя простена в сладостно очакване.

Устните му потърсиха гърдите ѝ, той жадно ги засмука и замачка с ръце. Тя се раздвижи инстинктивно под него и затърси пламналия му член. Усети дълбоката му тръпка, когато го обхвана в нежната си топла длан. Устните и ръцете му обхождаха тялото ѝ, възпламеняваха всяка негова фибра, вдигайки я все по-високо и по-високо на вълната на възторга и опиянението. Струваше ѝ се, че не може да издържа повече силата на страстното си желание.

— Карол! — простена Скот в ухото ѝ. — Тялото ти ми дава отговора, който чакам, но искам да го чуя от устата ти: кажи ми, че ме искаш!

— Да! О, да, Скот! — задавено изхълца тя. — Искам те!...

Когато най-сетне Карол отвори очи, Скот се бе полуизправил и настойчиво я гледаше. Целуна я съвсем леко — като дихание — по устните, гласът му още шепнеше:

— Карол, ти си чудесна жена, толкова гореща и страстна!

Очите ѝ овлажняха, буца заседна в гърлото ѝ. Беше ли възможно да се е влюбил в нея?

— Скот, можеш да искаш всичко от мен, всичко, което пожелаеш...

Тихият му отговор изтрещя в съзнанието ѝ като бомба, която мигом срина вълшебната ѝ кула от мечти.

— Значи ли това, че ще ми продадеш „Итън“ и ще работиш за мен?

— Не! Нямах това предвид! — в нея се надигнаха гняв и разочарование. Допреди миг се бяха любили със страст и всеотдайност, които биха разтърсили и най-здравата крепост на света. Тя се бе надявала, че той щеше сега да ѝ признае любовта си. Вместо това ѝ говореше за фирмата, за желанието си да я купи. Очите ѝ се напълниха със сълзи и Карол извърна глава, за да не го гледа.

— А какво имаше предвид с думите си? — поиска да узнае той.

— Ах, забрави какво казах — изстена тя и зарови лице във възглавницата. — Ние говорим за съвсем различни неща — допълни горчиво след малко.

Скот се изправи.

— Ще спя в съседната стая — каза сърдито и излезе. Когато вратата се затвори след него, Карол даде воля на сълзите си.

— Проклет да си! Проклет да си завинаги, Скот Уайлдър! — хълцаше тя във възглавницата, а яростта ѝ от минута на минута се увеличаваше, докато повече не можеше да я сдържа. Скочи от леглото, нахлузи нощницата си и се втурна в съседната стая.

— Искам да ти кажа нещо, не се прави на заспал! — изкрещя.

Скот отвори очи.

— Кажи ми само едно нещо — продължи тя. — Само затова ли спа с мен, за да ме примамиш да ти продам фирмата си? На това ли разчиташе, когато ме прелъсти?

— Мили Боже! Аз да съм те прелъстил!? Още първият път, когато те срещнах, прочетох желанието ти в очите. Мислех, че ти също го искаш — объркано каза той.

— Искаш да кажеш, че го правя с всеки мъж, с когото се запозная и когото харесвам? Така ли?

— Нищо подобно не съм казал.

— Но няма да отречеш, че си се надявал след тази нощ с мен да получиш фирмата на тепсия, нали? — извън себе си от яд изкрещя отново Карол.

— Карол, каза вече достатъчно, дори повече от достатъчно. Престани, преди да си изрекла нещо, за които после горчиво ще съжаляваш — Скот се изправи и я изгледа с предупредителен поглед.

Но Карол вече бе избягала, ридаейки, от стаята.

[1] Грог — силна напитка с ракия, ром, захар и вряла вода. Б.пр.

↑

XII

Когато се събуди, навън вече беше светло. „Нима съм се уснула?“ — трепна Карол. Точно тази сутрин искаше да стане рано и да се облече, преди Скот да е станал. Погледна часовника — нямаше още седем. Бързо взе един душ, облече се и отиде в кухнята.

Кафе машината тихо бръмчеше, до нея Скот чакаше да се напълни чашата му.

— Излизаш ли? — попита той.

— Не — резервирано отвърна Карол. — Но ти си мой гост и аз ти дължа гостоприемство. Защото ти все пак си тук по работа, макар че аз за миг бях забравила това — тя с рязко движение на главата отметна косите си от челото. — Постъпих неразумно. Трябваше да се науча поне от теб нито за миг да не изпускам от погледа си крайната цел.

Скот я изгледа хладно, но нищо не каза. Подаде ѝ пълната чаша и сложи друга за себе си.

Карол влезе във всекидневната, където вече в камината гореше силен огън. Седна на канапето и се вторачи в пламъците, опитвайки се да прогони спомена за предишната вечер. Какво толкова бе станало? Днес беше нещо обичайно да се пъхнеш в нечие легло, без непременно след това да се очаква някаква по-трайна връзка. Защо трябваше да го приема толкова трагично?

Когато Скот влезе в стаята и седна до нея, тя смутено извърна лице.

— По-добре седни в креслото — тихо му каза.

— По дяволите, Карол, не е нужно да се горещиш толкова, задето снощи направих грешка.

— Аз направих грешка, мистър Уайлдър.

Скот прокара двете си ръце през косата си, стана и отиде до креслото.

— Карол, искам да поговорим спокойно. Ако още не си забелязала, ще ти кажа, че вън има най-малко една педя сняг, така че

ще ти се наложи да ме понасяш още малко. Освен това не мога да си тръгна, преди нещата между нас да бъдат изяснени.

— Що се отнася до мен, те са изяснени — гневно отвърна Карол.
— Още снощи всичко си дойде на мястото.

— Казахме си думи, които не биваше да бъдат произнасяни.

Разкаятие ли беше това в гласа му или тя само си въобразяваше?

— Аз изрекох това, което мислех. Ако ти не си постъпил така, значи си не само лъжец, но и подлец.

Скот запази спокойствие.

— Карол, наистина съжалявам, но не разбирам, защо си толкова ядосана. Та ти през цялото време прекрасно знаеше, че искам да купя фирмата ти.

Тя не отговори. Нямаше смисъл, говореха на различни езици.

— Аз просто не те разбирам — горчиво каза той.

— Какво има тук за разбиране? Повторих ти сто пъти, че не я продавам!

Скот я загледа продължително със замислен израз на лицето, най-сетне каза:

— Така наистина няма да стигнем доникъде. След малко пътищата ще бъдат проходими и ще се отървеш от присъствието ми.

Тя само кимна, знаеше, че ако заговори, гласът ѝ щеше да издаде вълнението ѝ.

Карол приготви за обяд омлет и салата, а за десерт сервира шоколадовия сладкиш на Рита. В ума ѝ се върна разговорът ѝ с нея, припомни си ясно страстната целувка на Скот у тях. Колко глупаво бе от нейна страна да храни илюзии! Наистина ли всичко това се бе случило само преди двадесет и четири часа? Струваше ѝ се, че са изминали години оттогава.

След яденето Карол се облече топло и излезе на дълга разходка из гората. От студения въздух кожата на тялото ѝ настръхна — тя усещаше да я пронизват ледени иглички, но това сега само ѝ доказваше, че в нея все още има живот. Трябваше ѝ единствено повече време, за да забрави Скот.

Когато се върна вкъщи, той беше вече готов да отпътува.

— Мисля, че пътищата вече са разчистени — късо ѝ каза. — Не исках да тръгна, без да се сбогуваме.

Карол сви рамене. Болката в гърдите ѝ беше толкова силна, че ѝ идваше да закрепци. Искаше да каже нещо, но гърлото ѝ се беше схванало.

Скот пристъпи към нея и ѝ протегна ръка. Втрещена безмълвно в нея, Карол си мислеше, какви чувства бе събуждала тази ръка в нея само преди няколко часа.

Тъй като тя не помръдна, той се приближи още и сложи двете си ръце на раменете ѝ:

— Карол, не мога да си тръгна просто така. Няма ли поне да ми кажеш „довиждане“?

Тя го погледна с нямо отчаяние. Скот я целуна леко по бузата.

— Върви сега — промълви най-сетне с угаснал глас тя. — Тръгвай, преди да се е случило още нещо.

Когато вратата след него се затвори, Карол изтича в стаята си, хвърли се на леглото и избухна в безутешен плач.

През следващите няколко дни времето омекна и снегът напълно се разтопи, но сърцето на Карол не се затопли.

В деня след празниците ѝ се удаде донякъде да избегне въпросите на Рита и да не ѝ разкаже цялата истина. Рита беше твърдо убедена, че Скот има сериозни намерения към Карол. Просто не искаше да повярва, че той повече няма да ѝ се обади. Но дните минаваха един след друг — най-сетне и тя започна да проумява, че се е излъгала и престана да споменава името му.

През седмицата преди Коледа Карол имаше много работа. Както всяка година, и сега тя устрои голямо парти за своите сътрудници и семействата им. Дълго и грижливо чисти и лъска къщата, готви, украсява огромното коледно дърво в хола си.

Винаги досега се беше радвала на празника, но този път трябваше да се насили, за да го изтърпи и, когато последният от гостите ѝ си тръгна, въздъхна с облекчение.

В службата също имаше коледна елха, под която бяха поставени всички подаръци. Естествено, в последния ден преди празника никой не мислеше за работа. Карол прекара по-голямата част от деня зад бюрото си и само за кратко прекъсна заниманията си, за да раздаде на

всичките си работници и служители чековете с коледните премии, след което отново се скри зад писалището си.

— Поканата да прекараш с нас Бъдни вечер все още е в сила, Карол — каза ѝ Рита късно следобед, влизайки с чаша ароматно кафе в кабинета ѝ. — Джордж и аз много ще се радваме, ако дойдеш — настоя тя с умоляващ поглед.

Карол се отпусна на страничните облегалки на стола си и въздъхна. Денят за нея беше дълъг и потискащ.

— Благодаря ти, Рита, но изобщо нямам намерение да празнувам. Боя се, че хващам грип, тъй че вероятно ще прекарам Бъдни вечер с чаша грог в леглото.

Рита се намръщи.

— Това изобщо не е извинение!

Но Карол остана непреклонна пред многобройните ѝ увещания и молби — дори заплахи — и най-сетне секретарката ѝ напусна натъжена кабинета.

Около три часа Карол облече палтото си и незабелязано от другите се измъкна от службата. Но и в дома си не намери търсеното спокойствие — даже украсената елха ѝ се стори грозна и нелепа и не на мястото си. Прииска ѝ се да смъкне и да разкъса гирляндите и играчките и сигурно щеше да го направи, ако не ѝ липсваше енергия за това. Облече отново палтото си и отиде да вечеря в ресторанта.

Розмари, познатата ѝ келнерка, я покани на празнична вечеря у тях и Карол, докато се усети, прие поканата. Тайно изтри една сълза от ъгълчето на окото си. Ужасно беше да се чувстваш сам в ден като днешния! С мъка потисна риданията си.

— Добре ли си, скъпа? — Розмари я гледаше загрижено.

Хванала съм грип, това е всичко — успокой я Карол.

— Е, тогава най-добре е да се прибереш вкъщи, да изпиеш един аспирин и да си легнеш — посъветва я келнерката.

Карол кимна, прикри с ръка устата си и бързо напусна ресторанта, преди да избухне в сълзи.

Прекара сама и новогодишната нощ. Отвори бутилка шампанско и си позволи лукса след втората чаша да помечтае за Скот Уайлдър — нещо, което през последния месец най-строго си бе забранила да прави. Беше вече се примирила с обстоятелството, че е влюбена в мъж,

който не отвърща на любовта ѝ. И все пак, с какво удоволствие би го срещнала отново!

И внезапно на Карол ѝ хрумна, че сега тя трябва да вземе инициативата. Ще му продаде фирмата си — защо не в края на краищата? Цялото ѝ удоволствие от работата ѝ в нея се беше изпарило безвъзвратно. Бяха я възпирали само гордостта и упорството ѝ, а сега съпротивата ѝ срещу неговото предложение ѝ се струваше смешна и глупава.

XIII

Ярка слънчева светлина заливаше заснежената околност, когато Карол се събуди на следващата сутрин. Моментално се разсъни и започна да обмисля снощното си решение. Повече нямаше да се колебае. Взела го веднъж, нямаше търпение час по-скоро да телефонира на Скот и да му съобщи, че приема предложението му.

Зае се да разчиства новогодишната украса в дома си, изпълнена с нов прилив на жизненост. „Къде ли ще бъда догодина по това време?“ — запита се тя, когато затвори сандъка с украшения и го отнесе на тавана.

На следващия ден Рита веднага забеляза промяната в нея.

— Много си весела днес — учудено установи тя.

— Радвам се, че празниците най-сетне свършиха — отвърна Карол.

— Чудесно. Няма нищо по-хубаво от това да започваш Новата година с нови сили.

— Точно така. Освен това, взех някои важни решения. Новата година ще бъде много по-добра от старата.

— Пощата е на бюрото ти. Има писмо от Уайлдър — каза Рита.

Без да сваля палтото и шапката си, Карол изтича в кабинета и с треперещи ръце грабна плика. Писмото беше лаконично и, докато то четеше, тя усети, че подът се изплъзва под краката ѝ.

„Скъпа Карол,

Макар че не поставих срок, в който да отговориш на предложението ми, смятам, че след като в продължение на 30 дни не получих нито потвърждение, нито отрицание, то аз следва да го оттегля. — Същевременно искам да те уведомя, че всички неизпълнени до този момент поръчки от страна на «Уайлдър» трябва да се считат за анулирани“.

Писмото носеше подписа на Скот.

Карол буквално се строполи на стола си. Изглежда, и през Новата година съдбата решително ѝ обръщаше гръб. Но не — не съдбата — самата тя си беше виновна за всичко, след като многократно и упорито беше отказвала офертата му. Скот не би могъл да постъпи другояче. Очевидно той също бе взел някои решения за настоящата година.

Тя мислено прехвърляше всички възможности, които ѝ оставаха сега. Можеше да се откаже от решението си и да продължи както по-рано, а можеше и да му телефонира или да му пише за промяната в становището си. Сигурно не беше фатално късно. Един дълъг миг се бори с мисълта да седне и да му напише обстойно писмо — може би щеше да ѝ се удаде да го разубеди. „Не — каза си — това не е разрешение на въпроса.“ Ако пък му телефонираше, той само щеше набързо да ѝ повтори онова, което вече ѝ бе написал. Може би най-добре щеше да бъде, ако внезапно се изправеше пред него лично — така щеше да има на своя страна и момента на изненадата (приятна при това, както се надяваше).

И още преди да е успяла да промени намерението си, тя извика Рита и ѝ нареди:

— Резервирай ми едно място в първия самолет за Чикаго.

— За Чикаго ли? — изумлението на Рита бе ясно изписано на лицето ѝ.

— Да, за Чикаго. Ще нападна Скот Уайлдър в собствения му лагер — Карол нервно забарабани с пръсти по писалището.

— Какво се е случило? Нещо във връзка с писмото ли?

— Трябва да бъдат изяснени някои неща от договора — всъщност това не беше лъжа. Все още беше рано да се довери на Рита. Най-напред трябваше да говори със Скот, за да се уточни всичко — едва тогава щеше да може да разисква въпроса с някого друго.

След минута Рита се върна и ѝ подаде една бележка:

— Това е номерът на полета ти. Имаш късмет, връзката е много добра. Няма да е голям престоят ти в Сент Луис.

— Добре, радвам се, че не ми се налага да пътувам с кола до там в това време — Карол все още беше с палтото, защото до полета ѝ оставаха по-малко от два часа.

— Не ми поръча нищо за обратния полет? — изпитателно я погледна Рита.

— Сама ще се погрижа, когато свърша всичко там — Карол пъкна писмото на Скот в чантата си. — Ще ти се обадя от Чикаго — и излезе, оставяйки секретарката си в пълно недоумение.

В дома ей Карол нахвърля някои неща в едно малко куфарче. Не знаеше, колко време щеше да ѝ е необходимо, за да предума Скот. Не беше изключено решението му да не подлежи на промяна, тогава щеше да се върне още същия ден. „Точно това не бива да допусна да се случи!“ — ожесточено си напомни тя.

Пристигайки в Чикаго, Карол нае такси, за да я откара до високия небостъргач, в който се намираше централата на „Уайлдър“. Асансьорът спря на дванадесетия етаж и вратите се отвориха. Карол с решителна крачка се отправи към приемната на офиса му, назова името си и поиска да говори със Скот Уайлдър.

— Много съжалявам, мис Итън, мистър Уайлдър днес не е в кабинета си — отвърна ѝ младата жена от регистратурата.

Карол пребледня. Беше невъзможно да не го види, изключено беше да измине целия този път напразно.

— В града ли е мистър Уайлдър? Може би ще дойде по-късно?

В гласа ѝ имаше толкова отчаяние, че девойката я съжали.

— Вижте... — тя се поколеба, оглеждайки я замислено. — Всъщност, не бива да ви го казвам, но той днес си е вкъщи, може би ще го откриете там — тя бързо написа адреса на лист хартия и го подаде на Карол. — Не му казвайте, че аз съм ви го дала — помоли девойката. — Бихте могла да го намерите в телефонния указател.

Карол облекчено ѝ поблагодари, втурна се надолу и повика такси.

— Пристигнахме, мис — каза след малко шофьорът на таксито и спря пред една модерна жилищна сграда.

Карол бавно излезе от колата. Да се срещне със Скот в жилището му беше много по-различно, отколкото в кабинета му.

— При кого желаете да отидете, мис? — посрещна я във фойето портиер в ливрея и тя с огорчение разбра, че посещенияето ѝ все пак ще бъде предизвестено и част от ефекта му ще се позагуби.

— Скот Уайлдър, моля — учтиво рече, надявайки се, че гласът ѝ звучи достатъчно самоуверено за необичайната обстановка наоколо. Скот я беше нарекъл момиче от село — е, сега тя наистина се чувствуваше така.

— Ще проверя дали мистър Уайлдър си е вкъщи — надменно каза портiererът. — За кого да съобщя?

— Итън, Карол Итън.

Мъжът вдигна някакъв телефон, говори нещо по него известно време и след това обяви:

— Можете да се качите, мис Итън. Жилището е в мансардата.

Мансардата, естествено! Типично за един плейбой! Тази мисъл върна поизмачканото ѝ самочувствие.

Изненада се, когато вратите на асансьора се отвориха, защото се озова направо в апартамента на Скот.

— Самата Карол Итън от плът и кръв — каза той и тихо се засмя. При звука на гласа му тя трепна неволно и сухо преглътна.

— Скот... — промълви — не очаквах... — гласът ѝ пресекна.

— Какво не си очаквала?

— Не очаквах, че асансьорът... искам да кажа, мислех, че ще сляза в коридора — Карол отчаяно затърси думи, ядоса се на смущението си. Искаше да говори с него хладно и разумно, а само пелтечеше несвързано.

— Хайде влизай — протегна ѝ ръка той.

В просторното помещение се носеше миризмата на кожа и на скъпо дърво. Краката на Карол потънаха в мекия килим, когато пристъпи напред. Приглушена слънчева светлина се процеждаше през дантелените завеси, които заемаха цялата южна стена на помещението. От двете страни плътните млечнокафяви кадифени завеси бяха прихванати с дебели копринени шнурове, посредством, които те можеха да бъдат издърпвани по цялата ширина на прозорците.

Скот заведе Карол до едно кресло пред камината и ѝ предложи кафе. Тя отказа. Той наля за себе си от една сребърна кана, после пристъпи към прозореца, дръпна единия от шнуровете и през разтворените завеси в стаята блиснаха ярки потоци мека слънчева зимна светлина. Скот дълго се вира мълчаливо в града под краката си.

Гърдите на Карол развълнувано се вдигаха и спускаха. Той не изглеждаше нито изненадан, нито заинтригуван от посещението ѝ. Тя

не отместваше поглед от него, попиваше и най-малката подробност от профила му и изчакваше удобния момент да заговори. Притеснено се изкашля, звукът прозвуча неестествено високо в ушите ѝ.

Скот се извърна и я погледна въпросително.

— Размислих — промълви тя. — Все пак искам едно кафе.

— Налей си — не прояви желание да помръдне от мястото си той.

Чашата ситно затрака върху чинийката, когато Карол си наля кафе с треперещи ръце. Разсеяно прибави две бучки захар и дебел слой сметана, затова едва не се задави, опитвайки се да отпие глътка от отвратително сладката напитка — обикновено пиеше кафето си без захар.

Най-сетне набра смелост — трябваше да му каже защо е дошла, пък ако ще и веднага да ѝ откаже. Не ѝ се мислеше, какво би станало в случай, че последното се сбъднеше. Не, той не можеше, нямаше право да ѝ откаже.

— Сигурно си изненадан, че ме виждаш тук — нервно започна тя и приглади полата си.

Скот мълчеше.

— Аз... получих тази сутрин писмото ти...

— О... — беше единствената му реакция.

— Мислех да ти се обадя по телефона, но реших, че ще е по-добре да дойда сама — Карол остави чашата на ниската масичка и започна да трие дланите си една в друга.

— Разбирам — отрони се от устните му.

— Окончателно ли е решението ти? — Карол страхливо зачака отговора му.

— Карол, мисля, че вече достатъчно добре ме познаваш, за да знаеш, че не се занимавам с глупави шегички, макар ти да ме обвини веднъж в такова нещо — спокойно и безучастно отговори Скот. — Дадох ти достатъчно време, за да обмислиш предложението ми.

— Така е, трябваше ми доста дълго време, за да си изясня нещата, но вчера взех окончателно решение да ти продам фирмата си — започна да обяснява с разтреперан глас тя. — И тази сутрин най-неочаквано пристигна писмото ти. Затова дойдох да те помоля да промениш мнението си.

— Късно е вече — саркастично отбеляза той.

— Но ти току-що си написал писмото, би могъл да премислиш още веднъж, нищо не се е променило...

— Аз изпратих писмото си едва тогава, когато затвърдих окончателно намеренията и плановете си за тази година — Скот говореше с равен металически глас. — Нито веднъж, дори за миг, с нищо ти не показва, че се колебаеш при отказа си. Мислех, че няма смисъл да ти досаждам повече и пристъпих към осъществяване на плановете си.

— За какво говориш? Какви планове?

— Не искам да ти причиня болка, Карол, но ти не ми остави никакъв друг избор. Ще основа конкурентна на твоята фирма.

— Ти ще направиш това?

— Казах ти вече, ти не ми остави никакъв друг избор.

— Но, Скот, аз се нуждая от твоите поръчки! — тя го гледаше с ужас и отчаяние.

— Карол, аз те предупреждавах. Направих ти честно и много изгодно предложение. Сега не ми остава нищо друго, освен да изпълня плана си. Хари Рътлидж вече заяви, че е готов да стане ръководител на новата фирма.

Хари! Значи той беше информаторът във фирмата й!

— Но ти ще ме съсипеш! — извика ужасена тя. — Защо правиш това? Ти си достоен за презрение, щом можеш зад гърба ми да преговаряш с моите хора.

— Това не е вярно. Хари сам дойде при мен още преди няколко месеца и неговият мотив беше същият като твоя — бъдещето на „Итън“.

— Значи ли всичко това, че изтегляш и предложението за работа, което ми направи? — беззвучно каза тя.

— Боя се, че да. Вече ангажирах човек за това място.

Няколко секунди Карол мълчаливо размишлява над думите му. Всичко беше изгубено, тя нямаше вече никакви шансове. Но трябваше да мисли не само за себе си — какво щеше да стане с работниците и служителите й?

— Скот, моля те, не прави това. Не те моля заради себе си. Помисли за всички тези хора, на които отнемаш работата и хляба. Не искаш ли да размислиш още веднъж? Поне можеш да основеш

фирмата си в същата околност, за да имат хората работа. Това ще бъде изгодно и за теб, ще имаш квалифициран персонал.

— Карол — прекъсна я той, — казах ти, че вече съм взел решение и не съм склонен да го обсъждам повече — погледът му беше студен и неприязнен.

— В такъв, случай няма какво повече да си кажем — Карол се изправи. Макар че не беше събличала палтото си, започна да трепери от студ. По-добре да си тръгнеш, преди окончателно да загуби контрол върху себе си.

— Всъщност има една възможност... — бавно каза Скот.

— И каква е тя? — погледна го с внезапна надежда тя.

— Да се омъжиш за мен — с равен и спокоен глас отвърна той.

Карол чу ясно думите, но в първия миг помисли, че не го е разбрала правилно. После реши, че ѝ се подиграва.

— Това отново някой от твоите номера ли е? — подозрително се втренчи тя в него.

С няколко крачки Скот се озова до нея.

— Знаеш, че не говоря никога на вятъра — хвана ръката ѝ и толкова силно я стисна, че я заболя. — Искам да станеш моя жена.

— Не вярвам на ушите си. Нищо не разбирам — Карол се опита да се освободи от хватката му. — Благодаря, ще се оправя и без твоя помощ.

— Сигурно, Карол, но не и аз без теб — гласът му прозвуча толкова тихо, че тя едва го чу.

— Какво искаш да кажеш пък сега? — нервно облиза тя пресъхналите си устни.

— Не мога да живея повече без теб. Аз те обичам, Карол...

— Но... как да ти повярвам, след като хем казваш, че ме обичаш, хем искаш да ме унищожиш?

— Не искам да унищожавам нито теб, нито фирмата ти, но разбрах, че тя е единственото, което има значение за теб. Затова и само по този начин можех да те уязвя. Откакто съм се върнал в Чикаго, се чувствам ужасно. Най-напред мислех, че се дължи на твоето упорство, но един прекрасен ден ми стана ясно, че всъщност това, което искам, е не фирмата ти, а теб самата. Искам те, защото те обичам.

Карол не смееше да диша дори, сърцето ѝ лудо биеше:

— Скот, истината ли казваш? Наистина ли ме обичаш? — ако беше сън, по-добре никога да не се събудеше.

— Да, съкровище мое, доста дълго време ми трябваше, за да призная пред себе си, че това, което изпитвам към теб, е голямата любов. И никога повече няма да намеря покой, ако и ти не ми кажеш, че изпитваш същото към мен.

Този път нямаше място за съмнение — очите му говореха, че това е самата истина.

— Знам, че се отнесох зле с теб, причиних ти много страхове с моето писмо, но не можех другояче — Скот обви с ръка талията ѝ. — Писмото трябваше да бъде тест за теб и за твоите чувства.

Карол сви глава в гърдите му.

— Каж ми любима, обичаш ли ме поне мъничко? — той повдигна брадичката ѝ и извърна към себе си главата ѝ.

Очите ѝ блеснаха овлажнели.

— Скот, любов моя, не знам кога се случи за пръв път, но ми се струва, че още от мига, в който те срещнах, животът ми ти принадлежи!

Той я привлече към себе си.

— Скъпа моя, аз не искам да ти го отнемам. Това мое писмо трябваше да те доведе при мен и то го направи. Но и да не беше дошла, аз пак щях да подновя договора си с теб.

— Но защо не си ми казал досега, че ме обичаш? — объркано го изгледа Карол.

— Защото бях сигурен, че си ми сърдита, че ще си помислиш, че това е отново трик от моя страна, за да те примамя и по-лесно да получа фирмата ти. А нямаше да мога да понеса да ме отблъснеш. Затова избрах този начин, с писмото.

— Скот, ти наистина си съвсем невъзможен, но може би точно затова те обичам толкова много — нежно отрониха устните ѝ. — За един толкова преуспяващ мъж си учудващо глупав.

— Разчитам на теб да ме накараш да поумнея — блеснаха дяволито очите му. — Мислиш ли, че един живот ще бъде достатъчен?

— Може би, ако започнем веднага...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.